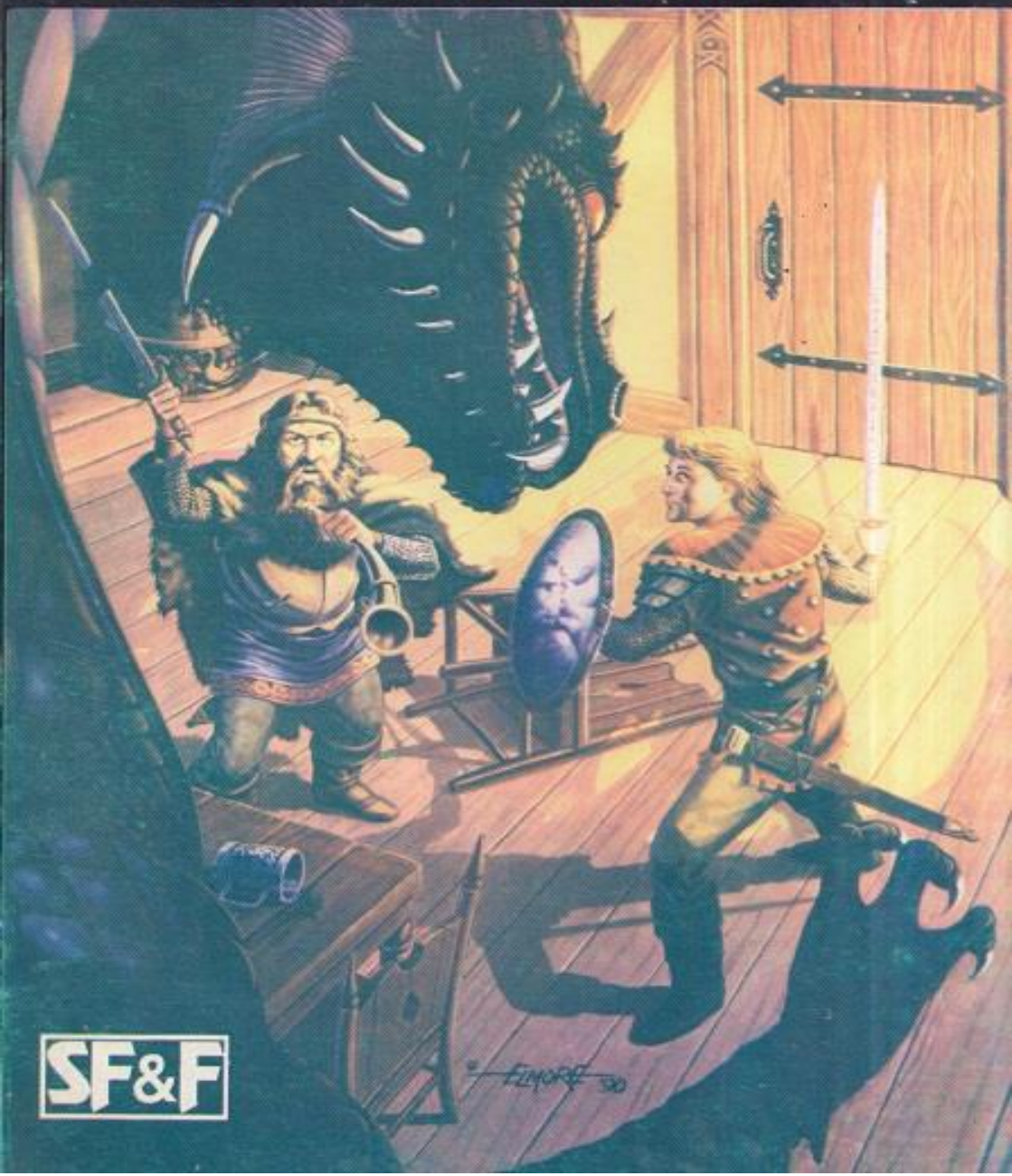

Rose Estes & Tom Wham
SABIA LUI SKRYLING
CU O ASTFEL DE SABIE, UN OM POATE CUCERI LUMEA

SF&F

Rose Estes și Tom Wham
Sabia lui Skryling

Capitolul 1

Trosnind, focul se mistuise, lăsând doar un pat de jărat; cele trei persoane aflate la masă picoteau. A patra se ridică în liniște și se furișă afară în răcoarea nopții. Câteva clipe mai târziu, hangiul se îți din bucătărie și scutură din cap.

— Când naiba or să plece? mormăi el pentru sine.

Bătrânul intră în sufragerie și începu să strângă farfuriile și cămile împrăștiate pe masă. Cei patru eroi de Cairngorm fuseseră mai mult decât bineveniți la început, iar el le oferise cu dragă inimă mâncare și adăpost atât cât au vrut. Doar îl respinseseră pe Schlein și oștile ticăloase ale Stăpânului Întunericului. Ca urmare, îngrozitoarea Negură, ciudățenia ca un nor care se insinua neconținut peste lumea civilizată dăduse înapoi și acum acesta era un ținut mai fără griji. Dar cei patru locuiseră aici toată iarna, fără să dea vreun semn că ar vrea să plece și mâncându-i tot ce avea prin casă. Deși, mulțumită lor, cel puțin *avea* o casă. Oftă și, târându-și picioarele, se întoarse cu o tavă plină de vase, o trânti cu zgomot pe masă, apoi urcă în camera lui să se culce.

Hathor tresări din somn la zgomotul din

bucătărie și privi leneș în încăpere. Strălucirea palidă a cărbunilor accentua părul roșu care-i acoperea capul masiv. Deși lumina era slabă, căutătura lui pătrunzătoare de trol desluși totul. Acolo era Bith, cu părul ei lung și negru care se revărsa pesta umerii moi, și tânărul războinic, Cal, moțâind la masă cu piatra de ascuțit strânsă la piept. Endril era plecat, ca întotdeauna. Elful își făcuse obiceiul să dispară în fiecare noapte în pădurile de fagi din jurul satului.

„O gașcă mai ciudată nu cred că s-a mai adunat vreodată”, gândi trolul. Erau toți niște ființe fără căpătâi. El însuși părăsise grotlele întunecate și renunțase la lumea trolilor ca să trăiască printre oameni; Cal era un soldat fără slujbă, al cărui stăpân dispăruse misterios de pe câmpul de bătaie, apoi și de pe suprafața pământului; Endril nu mai trăia printre elfi și refuza orice explicație în legătură cu asta; dar cea mai ciudată dintre toți era Bith, fiica atotputernicei și influentei vrăjitoare Morea. Renunțase la viața fără griji de la castelul mamei, acum înghițit de Negură, ca să-și urmeze propriul drum.

Hathor duse halba la gură și sorbi restul de bere cu o înghițitură zdravănă, apoi râgâi zgomotos. Se aplecă și o scutură pe Bith cu blândețe.

— E devreme să ne culcăm, spuse el încetișor.

Tânăra prințesă fremătă.

— Oh... tu ești, Hathor...

Se răsuci și se întinse ca o pisică, apoi îl bătu pe

creștet pe adormitul Cal:

— Scoală-te ca să te culci, chicoti ea.

— Hm? Ce?

Caltus Talienson, soldatul de odinioară, se dezmetici din visurile lui războinice și fu mulțumit să afle în preajma sa căldura focului și a prietenilor.

— Am spus: scoală-de-te-culcă!

— Ha! Bună glumă! pufni Cal.

Privi spre foc, apoi își puse piatra înapoi într-un săculeț aflat la cingătoare și-și băgă în teacă sabia împodobită – o captură din bătălia de la Cairngorm.

— Trebuie să fie târziu. Bănuiesc că Endril o fi prin pădure...

Hathor încuviință.

— Cred că e nebun, continuă Cal, în timp ce se îndreptau cu toții spre scară. Niciodată n-am avut parte de așa ceva... paturi grozave, cu așternut curat în care să tot dormi, și el își petrece nopțile în pădure.

Bith stinse lumânarea și se strecură cu voluptate sub pătură. Trebuia să-i dea dreptate lui Cal în privința paturilor. Nu mai dormise în asemenea condiții de multă vreme. Cam din perioada petrecută în castelul mamei, înainte de Negură. Viața grea din ultimul an, nopțile sub cerul liber, uneori cu capul pe o piatră, alteori fără somn, acum erau doar amintirea unui coșmar

îndepărtat. O pală de aer rece pătrunse printr-o spărtură din fereastră, închise ochii și se lăsă purtată... într-un palat miraculos.

Salonul impunător era acoperit cu tapiserii viu colorate și luminat de torțe fumegânde. În capătul întunecat al încăperii Bith putu zări un bărbat așezat pe un tron auriu. O îndemnă să se apropie și ea pluti spre el. Omul îi părea oarecum cunoscut. Avea o față prelungă, o barbă scurtă și ascuțită și era înveșmântat într-o mantie albă de blană. Apăru o pernă de mătase și ea se așeză. Bărbatul îi zâmbi curtenitor. Deodată îl recunoscuse! Era fratele lui Odin, regele Idolilor din Nord. Chiar el, cel care-i adunase pe cei patru proscriși pentru a-i trimite să înfrunte primejdia!

— Vili! exclamă Bith.

Bărbatul bogat înveșmântat tresări la auzul acestui salut familiar, dar își înăbuși vanitatea.

— Poți să renunți de data asta, Elizebith, la a mi te adresa cu Luminăția Ta, Preamărite Stăpân, Cărmuitor al celor Douăsprezece Sfere. A trecut mult timp de când am stat de vorbă...

Vocea îi era numai dulceată. Bith sări de pe pernă și visul începu să pălească. Vili se ridică iute și vorbi:

— Nu, nu. Ascultă-mă. Am nevoie din nou de oamenii mei de încredere, și nu e timp de pierdut!

— Nu mai vreau să te ascult, izbucni Bith. Ne-ai promis o mare răsplată dacă dăm o raită pe la acel vrăjitor și distrugem sabia aia nenorocită... și ce-

am primit? Nimic! Vrăjitorul era o păcăleală și a trebuit să-l înfruntăm pe Schlein și armata Stăpânului Întunericului! Ne-ai mințit!

— Nu a căpătat Cal stindardul tatălui său? o potoli zeul. Și nu ați dobândit voi o rezervă frumușică de ingrediente magice? Și nu v-a tihnit vouă traiul fără griji din ultimele luni?

— Mi-ar fi greu să numesc loc de huzur un han prăpădit într-un cătun la marginea pădurii, se răsti Bith. M-am născut prințesă și am crescut într-un palat. Am fost servită de slugi. Și, și... o jerpelită de pânză și câțiva saci cu ierburi nu mi se par o plată generoasă! Iar pentru Hathor sau Endril nu s-a găsit mai nimic!

— Endril a fost foarte mulțumit în ultimul timp, în pădurea de fagi, iar în ceea ce-l privește pe trolul tău, Hathor, este o creatură simplă și nevoile lui sunt puține... Dar destul despre trecut! De data asta pot face mai mult pentru voi. Acum, că voi patru ați reușit să distrugeți prima Sabie Runică, am mai multă putere. Dar mai sunt și alte săbii care trebuie recucerite. Vă așteaptă lucruri mari la capătul acestei aventuri.

— Nu, nu, n-am să mai ascult nimic! țipă Bith. Își plesni obrazul și se întoarse. Uriașul salon dispăru, iar ea ateriză pe podea cu o bufnitură, încurcată în pături.

— Ooof! spuse în timp ce se așeza cu greutate și își aduna gândurile. Nu va pune mâna pe mine de data asta! hotărî ea.

Se ridică și aranjă din nou așternutul, îndesând temeinic colțurile cuverturilor, apoi se așează pe pat și privi pe fereastră în noaptea rece de primăvară. I se păru că vede umbra mișcătoare a lui Endril apropiindu-se printre copaci. Capul îi alunecă ușor și căzu într-un somn fără vise.

Elful Endril, rezemat de copacul său favorit, indiferent la aerul rece al nopții, își încolăci genunchii cu mâinile. Era o pădure de fagi tânără și verde care era fericită să-l aibă la sânul ei. Endril era mulțumit că ajutase la îndepărtarea de acest loc a Negurii care-l sluzea pe Stăpânul Întunericului, chiar dacă izbânda celor patru la Cairngorm nu era decât vremelnică. Gândul îl zbură la pădurile de altă dată, acum pierdute pentru totdeauna în spatele Negurii. Închise ochii și inspiră adânc.

O pădure nesfârșită... un abur albăstrui, poate pâcla zorilor, umplu aerul, iar pădurea era bătrână și înaltă... Endril hoinărea printre stejarii uriași care-i șopteau pașnic, cu glasuri străvechi:

— Apropie-te, Endril, murmură un bătrân copac noduros ce abia se zărea în ceață, vino și așează-te în iarba mătăsoasă, la picioarele mele.

Elful își făcu drum printre niște tufișuri și un buștean prăbușit și se așează, contemplând copacul care vorbise. Pentru o clipă fu liniște, dar în timp ce privea trunchiul, o figură apăru pe coajă. Clipi, și figura deveni mai clară. Da, asta

era, o pereche de ochi, un nas, o gură... chiar și o bărbită. Era o față pe care o mai văzuse, reflectată în apă și mai târziu pe lama unei săbii. Un zâmbet cinic răsări pe fața lui Endril, în timp ce vorbe:

— Ei, dar nu cumva e chiar Preamăritul Stăpân, Vili, Cărmuitor al celor Douăsprezece Sfere!

Elful se înclină ușor.

— Bun, răspunse fața de copac. Știam că pot să mă aștept la puțin respect din partea ta! Sunt încredințat că-ți priește la Cairnwald.

— A fost destul de plăcut, Stăpâne Măreț.

Endril dădu drumul cu greutate ultimului compliment. Vili făcuse destul de puțin pentru cei patru, după ce-i băgase în bucluc, iar comorile promise pentru distrugerea Sabiei Runice la Cairngorm nu se materializaseră. Ridică din umeri. Știa că e mai bine să măgulească vanitatea lui Vili decât să îl insulte.

— În regulă, acum să discutăm o afacere. Se întâmplă să am din nou nevoie de slujitorii mei. În țară se pune la cale o nelegiuire.

— Te aștepți să îndeplinim o altă misiune pentru tine, Stăpâne? îl întrerupse Endril, căznindu-se să rămână politicos.

Copacul își scutură frunzele, ca atins de o briză neașteptată.

— Desigur, zise Vili iritat. Acum dă-mi voie să termin ce am de spus...

— Totuși, dacă-mi amintesc bine, existau anumite promisiuni făcute unui grup de proscriși

pe care i-ai chemat cu multe luni în urmă...

— Promisiuni care vor fi ținute, bubui Vili cu voce profundă, acompaniat de un mare freamăt de frunze.

— Știu că am adormit, spuse repede elful, dar acum prefer să mă trezesc, pentru că noi am decis să nu mai plecăm urechea la promisiunile tale.

— Nu! Așteaptă!

Endril se trezi dârdâind și își strânse brațele ca să se încălzească. Rămăsese nemișcat și răcoarea îi pătrunsese în trup. Dintr-o dată perspectiva căldurii de la han i se păru foarte atrăgătoare și o luă înapoi prin pădure. Ajunse în luminiș și văzu clădirea în depărtare. La al doilea cat, la fereastră, distinse o formă întunecată. Era Bith și privea în direcția lui, așa cum se aștepta.

Trolul Hathor se răsucea neîncetat pe rogojina lui de paie. Era prea mătăhălos pentru orice pat din han, așa că se mulțumea să doarmă pe dușumea. Puțin îi păsa. Dar în noaptea asta nu reușea să adoarmă.

Amintiri îndepărtate continuau să-l aducă din trecut imaginea oaselor și a sângelui, a morții și a agoniei, a peșterii trolilor, umedă și întunecată, pe care o părăsise de mult.

Pe neașteptate imaginile se cristalizară, luând chipul unui trol mare și palid. Un trol cu părul roșu ca al său, aflat într-o peșteră luminată puternic. Trolul îi vorbi lui Hathor cu o voce

ciudată. O voce pe care o mai auzise în somn.

— Bun venit, Hathor. S-a ivit o treabă importantă de făcut și am nevoie de serviciile unui trol bun și săritor ca tine.

— Acum știi! exclamă trolul. Tu, Vili! Pleacă de aici! Bith spunea să nu vorbim cu tine.

Hathor lăsă să-i scape un urlet și se ridică brusc în întuneric. Cotul lui lovi cu zgomot o măsuță aflată de-a curmezișul camerei. Cal îl privea din patul său.

— Ce e, Hathor? întrebă băiatul.

— Vocea... Vili – îngăimă el – vrea ca noi să facem ceva.

— Știu, răspunse Cal ridicându-se. Tocmai m-a vizitat și pe mine. Să vedem dacă a ajuns și la Bith. Cei doi ieșiră în holul slab luminat și se grăbiră spre camera lui Bith. Cal se opri brusc și Hathor se ciocni de el destul de rău.

— Au!

Elizebith de Morea era acolo, în fața lor, pe coridorul întunecos. Endril apăru din întuneric și li se alătură. Cei patru se priviră o clipă unul pe altul, apoi Bith spuse:

— Hai jos, să aruncăm câteva vreascuri pe foc și să discutăm despre toate astea.

Vorbise cu autoritate, în timp ce tropăiau pe scări, hangiul deschise ușa și-i privi coborând. Mormăi ceva în barbă, trase un căscat, apoi trânti ușa în urma lui.

Capitolul 2

Focul licări jucăuș, cu vigoarea reînnoită, arzând cu poftă lemnul pe care i-l aruncase Hathor. Cei patru se ghemuiră mai aproape de flacăra, ca să alunge frigul și, poate, ca să se mai îndepărteze un pic de Vili, de vreme ce zeului îi stătea în putere să se arate în special în obiectele reci... o baltă, tăișul unei săbii. Acum, spre nemulțumirea tuturor, își făcuse drum și în visurile lor. Fiecare descrie la rândul său întâlnirea cu zeul.

— Am crezut că am terminat-o cu el, spuse Bith categoric. Nu i-a mai vorbit nici unuia dintre noi de luni de zile.

— A fost doar o problemă de timp, răspunse Endril cu gravitate. Dar știam că va veni iar după noi. Nu cred că va renunța, până nu-i vom distruge toate Săbiile Runice.

Elizebith se ridică în picioare cu spatele la foc, și li se adresă cu mâinile în șolduri:

— Nu vom mai lucra pentru el! Am fost cu toții de acord!

— Atunci de ce mai suntem împreună? întrebă elful.

— Pentru că... pentru că am devenit prieteni!

Ceilalți încuviințară. Bith începu să se plimbe înainte și înapoi, cu mâinile la spate.

— Dar va deveni un chin să dormi, să trăiești... dacă Vili continuă să-și bage nasul în visurile noastre!

— Poate mergem în sud, într-un loc mai cald, sugeră Hathor.

Cal se ridică și păși în urma lui Bith, înconjurând camera.

— Oricum, stăm aici de prea multă vreme, spuse el. Cred că am și uitat cum e să încrucișezi sabia cu cineva, de când nu am mai făcut-o. Și tu, Bith, tu când ai făcut ultima vrajă? E timpul să o luăm din loc.

— Undeva unde e cald, mormăi fata mai mult pentru sine.

Endril își scutură capul cu neîncredere.

— Chiar vă închipuiți că putem să ne ascundem de un zeu? Vili ne va urmări, oriunde am merge și orice am face.

— Putem încerca, sări Bith. Eu, una, nu vreau să mai am de-a face cu Stăpânul Întunerului. Faptele eroice merită recompense pe măsură. Vili s-a arătat foarte zgârcit când a fost vorba de răsplată.

Se opri și-și puse din nou mâinile în șolduri.

— Eu zic să plecăm chiar în dimineța asta!

— Și din ce vom trăi? întrebă Endril tăios. Sunt sigur că hangiuul nu are de gând să ne urmeze cu o căruță și să ne gătească în fiecare zi!

— Vom trăi după puterile noastre, cum am făcut și înainte. Și apoi, mai avem câteva monezi, și suntem o echipă a naibii de bună. Suntem în stare să ne purtăm de grijă!

Hathor, în picioare, căuta ceva la brâu. Dădu la

iveală o pungă și scoase un obiect strălucitor. Era semiluna de argint care aparținuse vrăjitorului din Cairngorm, pe care o găsisese la poalele piscului. O îndesă în palma lui Elizebith.

— Avem și argint. E timpul! Plecăm spre sud!

— Mda, trebuie să recunosc, am zăbovit aici prea mult și mă gândesc că într-adevăr ar trebui s-o luăm din loc... Dar știți încotro anume? întrebă Endril, continuând să stea cu picioarele încrucișate.

— Ei bine, nu, dar ne vom gândi la ceva, răspunse Bith. Important este s-o ștergem, și cât mai curând!

— Hmm! se auzi din capul scărilor. Era hangiul, aplecat peste balustradă, cu ochii strălucind în lumina focului.

— Nu m-am putut abține și am auzit din întâmplare despre necazul vostru. Dacă-mi permiteți, vă dau o sugestie care v-ar putea folosi. Începu să coboare treptele.

— Există un izvor fierbinte minunat, într-un loc numit Baoancaster, nu mai departe de două săptămâni de mers de-aici. Au acolo băi calde minerale tot timpul anului!

Făcu o pauză și, cum nimeni nu-i răspunse, continuă:

— Acum mă duc până în bucătărie să vă pregătesc ceva pentru micul dejun! Apoi, o să vă mai spun câte ceva despre locul ăsta!

Primele raze ale soarelui atingeau degetele dezgolite ale vârfurilor copacilor, când Endril se întoarse de la întâlnirea de bun rămas cu pădurea de fagi și se alătură micului grup, adunat pe drumul prăfuit din fața hanului. Cei patru proscriși, cu boccelele în spate, erau gata de plecare. Hangiul, împreună cu nevasta și un grup de copii desculți, se adunaseră în jurul lor să le ureze drum bun.

Cerul era albastru și senin, iar spre apus puținii norișori pufoși erau îmbăiați într-o lumină aurie. Tremurând în aerul rece al dimineții, Cal își strânse mantia în jurul gâtului, să se încălzească. „Sub acești nori – gândi el – nu departe în spatele pădurii, pândește înfricoșătoarea „Negură”. Cel puțin aveau să se îndepărteze de această grozăvie.

Hangiul și nevastă-sa umpluseră o desagă cu carne uscată, fructe și pâine, pe care Hathor o aruncă fără efort peste umerii săi uriași și mulțumi gazdelor, zâmbind cu gura până la urechi. Bith o îmbrățișă pe nevasta hangiului, apoi porniră la drum. Endril se instalează imediat în frunte. Curând micul sat rămase în urma lor. O vreme călătoriră în liniște pe drumul care șerpuia alene printre copacii desfrunziți, cu Endril în frunte, Cal încercând să țină pasul cu el, apoi Bith și Hathor, care încheiau coloana. Se opriră pentru scurt timp să-l aștepte pe Cal, care intrase în pădure să taie o creangă lungă și dreaptă. Curăță cu îndemânare rămurelele de pe ea, cioplindu-și

un toiag. Când cei patru își reluară călătoria, liniștea fu însoțită de pocnetul sacadat al bățului în praful drumului.

Soarele era sus de-a binelea, iar căldura lui era binevenită mai ales pentru Bith, care până acum mersese repede, strângând în jurul umerilor un șal negru, să se ferească de răcoare. Luară piepțiș un delușor și făcură un loc unui tânăr care mâna hurducăind pe drumul ce ducea în sat un uriaș car cu boi. Bărbatul zâmbi și le făcu semn, recunoscându-i pe cei patru eroi de la Cairngorm, în timp ce două căpșoare apărură pe neașteptate în grămada de paie din spatele căruței și-i ovaționară cu entuziasm.

Cal întrerupse liniștea:

— Ei bine, s-ar putea să ni se întâmple pentru ultima oară! Acolo unde mergem nu vom mai fi marii eroi.

— Peștișorul pierdut în marele ocean, observă Bith cu tristețe când începură să coboare coasta. Va tânji după patul cald, cu așternuturi adevărate. Dar tot nu i-ar fi folosit, dacă visurile i-ar fi fost pline cu aparițiile lui Vili.

Ajunși în fundul văii, traversară un pârâiaș cristalin, iar Hathor scormoni o vreme în gunoiul umed din pădure, scoțând o mână de rădăcini albicioase asemănătoare morcovilor. Poteca urca din nou abrupt și cei patru mergeau cu greu, în timp ce păcănitul toiagului lui Cal era însoțit de ronțăiturile cu care Hathor își mesteca gustarea.

Spre amiază lăsară în urmă pădurea de stejar și începură să coboare într-o vale glaciară adâncă, flancată pe fiecare parte de pini înalți și verzi ce foșneau molcom în vânt. Panglica argintie a unui pârâiaș șerpua într-o parte și alta de-a lungul fundului plat al văii, iar malurile erau acoperite cu garduri vii și cu căsuțe cochete. Endril se opri la o răscruce și privi un indicator, aplecat într-o parte, ca un bețiv. Pe unul dintre cele două semne, cel îndreptat spre vest, putu citi „Cairngorm”.

— N-a mai rămas mare lucru din locul ăsta, comentă el sec.

— Nici din castel, adăugă Hathor.

Spre sfârșitul aventurii lor, castelul Cairngorm se rostogolise ca o stâncă în hăul de dedesubt, iar ei rămăseseră în viață ca prin minune.

— Dar văd că trăiesc oameni destoinici pe aici, să sperăm că au reconstruit ce mai rămăsese din satul lor, spuse Cal.

Se făcu din nou liniște, în timp ce retrăiau lupta sângeroasă cu orcii, cu monștrii mărilor, cu limacșii uriași și cu perfidul Backbreaker ¹, gigantul.

Apoi Bith rupse, vraja și atinse semnul în partea care arăta răsăritul.

— Baoancaster, aceasta este ținta noastră. Haideți, la drum. Simt apele calde ale băilor.

— Iar eu simt greutatea desagii din spinare, se

¹ Sfarmă-oase (n. tr.)

plânse Cal, așezându-și mai bine povara pe umeri.

— Ha! Te-ai înmuiat peste iarnă, râse Hathor, înghiontindu-l pe Cal cu pumnul său imens și zâmbind răutăcios.

Porniră din nou pe drumul care urmărea coasta, coborând cu grijă, ocolind coliba vreunui țăran sau pădurar. Tufele de brebenei se amestecau acum cu copacii desfrunziți iar soarele strălucitor făcea ziua de primăvară timpurie de-a dreptul călduroasă. Pe măsură ce se îndepărtau de Negură, ținuturile păreau tot mai înfloritoare.

Într-un târziu, foamea puse stăpânire pe micul grup. Endril îi conduse într-o fâneață plină cu flori de primăvară. În timp ce se înfruptau din conținutul sacului de merinde, un fir de apă clipoceă în preajma lor. Când se lăsă înserarea se opriră într-un luminiș nu departe de drum, iar Hathor aprinse focul. Spre amuzamentul trolului, Bith și Cal se plânseră că-i dor toate măduarele, în timp ce Endril, după ce-și scutură capul dezaprobat, dispăru în pădure, cum îi era obiceiul. Noaptea era senină, rece, plină de stele și liniștită.

Dimineața veni cu vestea îmbucurătoare că niciunul nu fusese vizitat în somn de Vili.

— Poate ne-a pierdut urma, spuse Thor, aruncând un vreasc uscat peste cărbunii rămași din ajun.

— E tot ce-mi doresc adăugă Cal, făcându-și pătura sul și îndesând-o în raniță. Dacă o fi să

avem altă aventură, o putem avea și fără el!

Bith se întinse și-și frecă piciorul dureros:

— Sunt sigură că dacă o ținem spre sud, se rezolvă. Cu cât vom fi mai departe de Vili, cu atât voi fi mai fericită.

— Iar eu cred că v-ați țicnit cu toții, spuse Endril, făcându-și apariția din pădure. Vili ne va găsi oriunde am merge. Țineți minte ce vă spun... ne așteaptă o Sabie Runică.

— Tu chiar n-ai niciodată nimic bun de zis? se răsti Bith. Vili nu ni s-a arătat noaptea trecută, și presimt că nu ni se va mai arăta niciodată!

— Ei bine, sper ca presimțirea ta să se dovedească adevărată. (Tonul lui Endril spunea însă altceva.) Acum, Hathor, unde-s merindele? Hai să mâncăm!

În următoarele zile vremea continuase să fie frumoasă și senină, iar cei patru deveniseră mai voioși pe măsură ce înaintau în cale, depășind platourile stâncoase și strecurându-se de-a lungul poalelor muntoase spre câmpie. Nu mai primiră niciun semn de la Vili. Începură să exerseze câteva din vechile rânduieli și scheme de luptă, oprindu-se ici și colo pentru a înfrunta dușmani închipuiți în lupte imaginare... Cei trei războinici se așezau în cerc, iar Bith stătea la mijloc, pregătită să împrăște vrăji.

Ca să-și desăvârșească măiestria, Elizebith de Morea se antrena, încercându-și puterile. Mai

întâi făcu să se aprindă o buturugă bătrână, iar Hathor trebui să înăbușească flăcările care amenințau să cuprindă o pășune din preajmă. Mai târziu mări un șoarece de câmp, care apoi începu să-i urmărească, alergându-i în jurul unui lan de porumb până când Hathor se întoarse și-i tăie capul cu securea. În cele din urmă reuși ca, prin levitație, să ridice întregul grup pe o stâncă. Cu excepția lui Endril, au avut nevoie de o jumătate de zi ca să coboare.

Cum merindele primite de la hangiu se terminară curând, se opriră la o fermă unde tăiară niște lemne și dezgropară buturugi, primind în schimb ceva pâine și un purceluș. Hathor consimți să frigă animalul pentru ceilalți, dar el rămase credincios obișnuințelor lui de vegetarian, preferând să ronțăie rădăcinile pe care le găsea din belșug.

După două săptămâni de hoinăreală, stăteau înghesuiți la umbra unui stejar uriaș, adăpostindu-se de ploaie. Era o pădure deasă, la mai puțin de două zile de mers de Baoancaster. După ce ploaia încetă, se auzi o voce subțire și stridentă, părând să vină de nicăieri:

Caloo, calak, voi, cei de sub copac;

Mina, sina kuusikoll, văd c-aveți cu voi un troll!

Cal își scoase sabia, iar Endril se furișă ușor în pădure.

— Cine ești? Unde ești? întrebă Bith, privind în toate direcțiile.

Hathor își pregăti securea și veni lângă ea. Niciun răspuns. Câteva clipe mai târziu reapăru și Endril.

— Trebuie să fie vreo minune, șopti. N-am găsit nimic.

— Crezi că era Vili? întrebă Cal.

— Nu, Vili trebuie să se întrupeze într-o făptură, pentru a ni se arăta... și pe urmă rimele acelea stupide...

— Poate a folosit picături de ploaie, își dădu părerea băiatul.

— Ooh, sper că nu! spuse Bith, privind cu teamă în jur.

Și atunci vocea se auzi din nou.

Naelta, mailta, sina jaat siihen;

Mă voi întoarce și ne-om vedea.

Din tufișuri se auzi un foșnet asemănător zgomotului făcut de pașii cuiva. Endril se repezi să cerceteze încă o dată.

— Bith, nu cumva ai vreo vrajă care să facă lucrul ăsta să se arate? întrebă Cal.

— Nu știu nici ce e, nici încotro să-mi îndrept vrăjile, chiar dacă aș cunoaște niște farmece pentru o situație ca asta. (Se încruntă). Dar nu cunosc!

Endril se întoarse din nou, nedumerit și cu

mâna goală.

— Gata cu prostiile. Ploaia a stat, așa că hai să ne vedem de drum și să nu ne mai batem capul cu vocea.

Ceilalți fură de acord imediat și, întorcându-se pe cărarea care devenise o mare de noroi, își reluară călătoria. O vreme se chinuiră să depășească făgașele pe care le formase ploaia, apoi Endril îi conduse înapoi în pădure, pe unde înaintarea era mai ușoară. Vocea misterioasă nu se mai făcu auzită.

Când soarele apăru din nou, elful se opri dintr-o dată și arătă spre stânga.

— Priviți, acolo, l-ați văzut?

— Ce să vedem? întrebă Cal.

— E ceva care mișcă în spatele copacilor... și am zărit o licărire roșie. Nu suntem singuri!

— Ai vedenii! exclamă Bith, neliniștită din cauza asta, dar temându-se că s-ar putea totuși să nu aibă dreptate. Pădurea e plină de păsări, probabil ai văzut o prigorie.

Îl împinse pe Cal care-i stătea în drum și continuă să înainteze pe stratul de frunze uscate care acopereau pământul.

— Nu a fost o prigorie, se încăpățână Endril.

Cercetă zona cu grijă, căutând orice fel de semn, dar nu găsi nimic.

— Preia conducerea, Cal, și ține aproape de cărare. Mă întorc curând.

Elful dispăru în lăstăriș, hotărât să dea de urma

a ceea ce văzuse.

— E și ăsta un fel de a spune „bună ziua”! exclamă Bith, dându-și părul din ochi și aruncându-l pe spate.

Cal rămase pe loc, privind în urma elfului. Hathor așteptă o clipă, după care, zdrobind sub pași niște uscături, îl ocoli pe băiat, urmat de Bith.

Rămas singur, Cal se dezmetici.

— Hei, așteptați-mă, strigă el, grăbindu-se să-și ajungă din urmă prietenii.

Merseră așa, cu Hathor în frunte, până dădură de un pârâiaș lat și prea adânc pentru a-l putea traversa. Pentru că nu găsiră niciun vad, o porniră înapoi spre drumeag, unde, așezat pe o piatră, îi aștepta Endril.

— E ceva acolo, care ne urmărește, spuse simplu.

— Prostii, pufni Bith, dar privi peste umăr îngrijorată.

Ceata se puse în mișcare. Endril pășea mai prudent ca niciodată și privea circumspect în toate părțile. Părea că și Hathor văzuse creatura, fiindcă Bith observă că trolul își scoase din nou securea și o ținea în față, pregătită.

Deodată o mică făptură țâșni din tufișuri și se postă în fața lor, în mijlocul drumului. Avea figură omenească, dar era zbârcit ca și cum ar fi fost foarte bătrân, iar pielea părea a-i fi tăbăcită și aspră. Mica arătare etala o barbă sură, lungă și zbârlită și purta peste umeri o mantie cenușie. Pe

vârful capului avea cocoțată o pitorească scufie roșie, țuguiață. Cizme înalte negre, strălucitoare, pantaloni cenușii și o cămașă din pânză de casă îi completau îmbrăcămintea. Noul venit făcu o plecăciune, cu fața luminată de un zâmbet larg.

— Nu vă speriați, oameni buni! Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Gunnar Greybeard² de Glasvellir Hall. Pe scurt, un pitic din Northunderland.

— N-am auzit de locul ăsta, spuse Endril.

— Și ce treabă ai cu noi? întrebă Bith, cu evidentă ostilitate.

— Oh, scumpa doamnă, liniștiți-vă, o potoli piticul. Iată, vă rog să primiți acest mic dar ca o dovadă a bunelor mele intenții. Scoase o monedă de aur de la cingătoare și i-o întinse lui Bith.

Ea o privi pe ambele fete cu neîncredere.

— Și de ce ne-ai da o monedă de aur?

— Phii, dar nu știți? Să primești un cadou de la un pitic înseamnă noroc! (Micuțul îi făcu din ochi și continuă). Și dacă nu vi se pare îndeajuns, puteți să o considerați ca răsplată pentru serviciile aduse.

— O răsplată? Pentru ce?

Bith îi pasă moneda lui Hathor, care o mușcă și încuviință zâmbind.

— Pentru eliberarea mea, desigur, răspunse Gunnar rânjind. Dacă tusp patru n-ați fi trecut pe aici și nu v-ați fi oprit sub copacul acela, aș fi și

² Barbă Cenușie (n. tr.).

acum prizonier între crengile lui.

Mătură larg aerul cu o mână, arătând spre nord.

— Acolo de unde vin există vrăjitoare-trol cu puteri uriașe, și mă tem că am avut de-a face cu cea mai a dracului dintre ele. Se numește Loviatar.

Ochii lui Hathor se aprinseră de curiozitate.

— Mi-a făcut farmece, continuă piticul, transformându-mă într-o pietricică, apoi m-a aruncat peste ocean. Am aterizat în copacul ăla. Și aș fi rămas o piatră pentru totdeauna, dacă patru tovarăși cu inima curată n-ar fi apărut împreună să rupă vraja, și nu uitați, unul dintre ei trebuia să fie trol, altfel aș fi și acum acolo.

Scoase încă trei monezi și le împărți celorlalți.

— Luați, m-am răzgândit. Câte una pentru fiecare. Dar o lungim peste măsură. Acum, că am din nou picioare, ard de nerăbdare să le folosesc. Poate veți fi atât de buni să mă lăsați să vă însoțesc în această călătorie minunată?

Bith șovăia.

— Ei bine, nu știu... Am avut necazuri când am lăsat străini să ni se alăture.

— Numai până la Baoancaster? sugeră Cal.

— Grozav! spuse piticul. Acum spuneți-mi cum vă cheamă, ca să vă cunosc pe toți!

Porni înainte pe cărare. Endril zâmbi și i se alătură, în timp ce Cal îi urmă, ridicând din umeri. Bith oftă zgomotos și păși cam în silă prin noroi împreună cu Hathor, care râdea pe-nfundate, ca trolii.

În timp ce călătoreau, piticul povesti neîncetat întâmplări și basme din mult-iubita lui țară de baștină. Deveni repede evident că abia aștepta să se întoarcă printre ai săi și că i-ar fi plăcut foarte mult să o facă însoțit de noii săi prieteni.

Târziu, așezați în jurul unui foc de tabără, după ce mâncaseră pe săturate, Gunnar scoase la iveală o sticlă de vin, iar atmosfera deveni atât de relaxată, încât chiar și Bith reuși să se înveselească. Hathor ronțăia câte o rădăcină și apoi bea o înghițitură de vin. După ce istorisi o fabulă despre vulpea cea șireată, piticul depănă câteva din amintirile sale și povesti despre o sabie puternică botezată Sjonbrand, Sabie a lui Skryling, pe care o făurise el împreună cu alți pitici din Glasvellir. În ochii lui Gunnar se aprinseră flăcări.

— Niciodată nu mai făcusem o asemenea sabie. Am pus laolaltă cel mai bun oțel și tot meșteșugul nostru. De cinci mii de ori am băgat-o în foc și de tot atâtea ori am călit-o. Am muncit cinci luni. Am bătut-o cu ciocanul pe nicovală de cinci mii de ori... de fiecare dată punând la bătaie toată magia pe care o cunoșteam.

Cal era în extaz, cu coatele pe genunchi și bărbia în palme, ascultând povestea piticului. Acesta continuă:

— Am încercat de mai multe ori și înainte să meșterim o asemenea sabie, și am dat greș; dar când de data asta am izbutit, ne-am umplut de

bucurie și mândrie. Era perfect echilibrată, iar tăișul ei nu putea fi tocit. Era ușoară ca o pană, dar împărțea lovituri într-un fel care l-ar fi făcut invidios pe însuși Thor, cu ciocanul său.

Bith se încruntă deodată și-l întrerupse:

— Stai puțin, această sabie, această Sjon...

— Sjonbrand!

— Da, Sjonbrand, continuă, era cumva acoperită cu rune?

Hathor mormăi, înțelegând la ce se gândea ea.

— Desigur, doamnă, veni răspunsul.

— Știam eu! Bith se ridică și bătu furioasă din picior. Ești în slujba lui Vili, nu-i așa?

Piticul, uimit, scutură din cap.

— Ce vrei să spui? Noi, piticii de Glasvellir, suntem cetățeni mândri și hotărâți, și nu slujim pe altcineva decât regele nostru, Gyrthrym Goldbeard³. Cine-i acest Vili de care ai pomenit?

— Îți bați joc de noi? Cum poți să-mi spui că ai meșterit o sabie Runică și nu ai făcut-o pentru Vili, fratele lui Odin?

— Vino-ți în fire, Elizebith, spuse piticul, luat pe neașteptate, fiecare sabie făcută la Glasvellir Hall este acoperită cu rune. Așa e tradiția la noi. Și pentru că ai pomenit despre asta, îmi amintesc că bătrânul Gevrym îmi povestea în copilărie despre Odin, Vili și Ve... dar asta a fost demult, iar eu am ajuns aici împotriva voinței mele, trimis de

³ Barbă-Aurie (n. tr.).

vrăjitoarea Loviatar.

Cal scoase sabia dobândită pe câmpul de luptă de la Cairngorm și o țină în lumina focului.

— Privește, Bith, chiar și pe sabia mea sunt însemnate rune, dar asta nu înseamnă că este o Sabie Runică dintre acelea căutate de Vili.

— Nu fiecare sabie este o Sabie Runică magică, încărcată cu puterea lui Vili! adăugă Endril.

Le luă ceva timp să o liniștească pe fată, dar cuvintele lor convingătoare și vinul care trecea din mână-n mână o aduseră pe Bith într-o dispoziție mai blândă, chiar dacă rămase prudentă. Se depănară multe basme în jurul focului încins; chiar și Endril rămase să asculte cum piticul își țesea poveștile în noapte, neobosit. Numai Bith se înfășură cu pătura și adormi într-un târziu, cu convingerea ascunsă – în ciuda asigurărilor celorlalți – că piticul era trimisul lui Vili.

Capitolul 3

Înfricoșați, servitorii o zbugheau încoace și încolo, străduindu-se, uneori fără succes, să se ferească din calea matahalei care lovea vârtos în toate părțile, dând ocol camerei. Trăsăturile sale, destul de plăcute de altfel, acum erau contorsionate de furie într-un chip care te făcea să intri în pământ. Măsura mai mult de șapte picioare înălțime, și în afara sutelor de ornamente

zornăitoare din aur ce-i atârnavă în jurul gâtului, nimic nu-i acoperea bustul imens. Din când în când mormăia ceva în barbă și lovea cu pumnul lui uriaș în palma celeilalte mâini, producând o plesnitură răsunătoare.

Se întoarse dintr-o dată și se ciocni cu pântecul de o bătrână care-l urma îndeaproape, căutând astfel să se ferească de privirea lui înghețată.

— La naiba! mugi matahala, dând-o la o parte cu o lovitură zdravănă. Piei din calea mea, târâtură!

Se îndreptă spre cămin, înșfăcă un buștean, îl frânse pe genunchi și-l aruncă în foc. Afară, pe coridor, doi bărbați așteptau, neîndrăznind să între. Unul dintre ei era îmbrăcat cu haină și pantaloni de catifea albastră, purta o pălărie împodobită cu pene și pietre prețioase, și legăna o cutiuță de fildeș. Celălalt purta o lungă mantie roșie, avea fața acoperită de niște favoriți stufoși și ținea în mână un glob de cristal.

— E foarte bine dispus astăzi! spuse cel cu haină albastră și pălărie cu panaș.

— O dispoziție atât de minunată, Vieno, încât cred că ar fi bine să vorbești tu mai întâi cu el! răspunse celălalt, arătându-i ușa.

— A, nu, nici nu mă gândesc. Ghicitorul are întâietate în fața Păstrătorului Sigiliului!

Era evident că servitorul înfricoșat postat la ușă spera ca niciunul dintre ei să nu îndrăznească să între.

— Știi, a fost să-l întâlnească pe Stăpânul Întunericului, spuse ghicitorul Ormoc în glumă.

— Ah, fir-ar să fie! Mi-am amintit că am uitat ceva. Scuză-mă, te rog! spuse omul în haină albastră, în timp ce o luă la fugă în lungul coridorului de piatră, fiind cât pe ce să-și piardă pălăria.

— Curajul, poate! spuse Ormoc disprețuitor, în timp ce însoțitorul său dispărea după colț.

Ormoc se întoarse și se adresă servitorului:

— Ei bine, acum ori niciodată, Griswold. Ar fi timpul să mă anunți. Am vești importante. Să nădăjduim că ele vor domoli toanele stăpânului nostru.

Cu groază în priviri, Griswold întredeschise ușa și trase cu ochiul înăuntru. Apoi, luându-și inima-n dinți, dispăru în odăile lui Schlein, hainul vrăjitor, Preamăritul Stăpân, Cel mai Însemnat Dintre Bărbați, depășit în putere doar de Stăpânul Întunericului.

Ormoc se îndepărtă știind ce-o să urmeze. O clipă mai târziu, ușa se trânti de perete cu zgomot și Griswold zbură pe coridor cu capul înainte, aterizând cu o bufnitură la picioarele ghicitorului. Servitorul privi în sus, pe jumătate buimac, și îngăimă:

— Vă primește chiar acum, puteți intra.

Ghicitorul inspiră adânc, apoi pași în încăperea îmbâcsită, afișând siguranță de sine și încercând să corespundă uzanțelor.

— Ce-mi aduci, Ormoc, alte vești proaste?

Schlein lovi cu pumnul său imens într-o masă de lemn și își țintui supusul cu privirea. Ormoc se opri în fața uriașului și își întinse gâtul, înfruntând privirea stăpânului.

— Dimpotrivă, Preamărite, pânda a dat roade și acum putem pune mâna pe vrăjitoarea pe care o cauți de atâta vreme.

Ormoc scoase de sub mantie o perniță și o puse pe masă, așezând cu grijă globul de cristal deasupra.

— Ce vești? Ce vești? întrebă matahala. Scaune! Aduceți scaune, să ne așezăm!

Servitorii se împrăștiară care-ncotro, aducând un jilț cioplit în lemn pentru stăpânul lor și un scăunel pentru Ormoc.

— A părăsit pădurea fermecată. Nu mai este sub protecția vrăjii.

Ormoc începu să-și agite ritmic mâinile deasupra cristalului și un abur albăstrui apăru între cei doi. Din ceață se întrupă silueta omenească a unei tinere femei cu ochii uimitor de strălucitori, plimbându-se în lumina soarelui cu un șal negru înfășurat în jurul umerilor. Avea fața palidă și trăsăturile fine, iar părul negru revărsat în cascadă scânteia în lumină.

— Morea! tună Schlein, furios. De ce-mi arăți vrăjitoarea asta! (Se ridică, răsturnând jilțul sculptat pe pardoseala de piatră.) Am să te...

— Dar e Elizebith! Nu Morea! strigă Ormoc,

aplecându-se pentru a evita lovitura care ar fi urmat cu siguranță.

Imaginea se topi în ceață, apoi și ceața se risipi.

Schlein încremeni cu pumnul strâns în aer, holbându-se pe măsură ce pricepea cuvintele ghicitorului. Elizebith, fiica de șaptesprezece ani a lui Morea, semănând atât de bine cu mama sa... Un zâmbet răutăcios își făcu loc pe fața sa. Elizebith, cea care îi dejucase planurile. Elizebith, cea care purta vinovăția înfrângerii sale rușinoase la Cairngorm. Elizebith, cea care atrăsese asupra lui urgia Stăpânului Întunecat.

Elizebith, cea care trebuia să-i fie mireasă...

Pe neașteptate, creatura enormă îl înșfăcă pe Ormoc de umeri, ridicându-l de la pământ, și îl scutură ca pe o păpușă de cârpă.

— Ai făcut treabă bună, Ormoc. Ai câștigat bunăvoința mea.

Schlein îi dădu drumul ghicitorului speriat și apoi continuă:

— Vreau să o supraveghezi și să o urmărești. Raportează-mi toate mișcările ei. Dar să nu, repet, să nu cumva să-ți scape! Nu trebuie să-ți reamintesc urmările, dacă acest lucru s-ar întâmpla! Acum dispari, am de pus la cale ticăloșii!

Ormoc își strânse cristalul și se retrase în grabă, cu demnitate, întrebându-se a mia oară dacă se află pe calea cea bună. Pe drumul spre ieșire se împiedică de Griswold, care încă gemea, zăcând

într-o rână pe podea.

În aceeași zi, mai târziu, Schlein trimise o scârboasă creatură zburătoare să-l cheme pe dragonul negru și convocă la sfat un grup de personaje sinistre, printre care doar puține fapte omenești. Se puseseră la cale lucruri nu prea plăcute.

Capitolul 4

Endril se trezi învăluit de un miros plăcut de mâncare gătită. Era neobișnuit pentru el să doarmă în tabără. Piticul supraveghea o pereche de iepuri care se perpeleau în frigare deasupra focului, iar lângă el, pe pământ, se afla o grămadă de morcovi și de cartofi. Ce curios, piticul reușise să facă toate acestea fără să-l trezească!

Gunnar observă mișcarea lui Endril.

— Bună dimineața, domnule Endril, nădăjduiesc că nu v-am deranjat; după cum vedeți, am profitat un pic de generozitatea naturii. Nu trebuie să fii niciodată o povară pentru gazdele tale!

Hathor și Gal se ridicară și aruncară o privire la priveliștea neașteptată, dar atât de binevenită.

— Foarte ciudat, spuse Bith frecându-se la ochi. De unde au apărut toate bunătățile astea?

— Într-adevăr curios, comentă și Endril, pentru că am somnul ușor și nu sunt multe lucruri care

să se întâmple fără știrea mea peste noapte; și totuși, priviți!

— Mai degrabă cred că a făcut scamatorii, își dădu fata părerea, cu o privire bănuitoare. Încă una din șmecheriile lui Vili.

Fața lui Gunnar căpătă o expresie batjocoritoare în timp ce-și răsucea mustățile cărunte.

— Ei! Hei! Frumoasă doamnă, totul e-n ordine. De vină o fi vinul parfumat cu care v-am cinstit aseară. Poate c-a fost nițel cam tare.

Arătă spre cer. Soarele era sus, deasupra capului.

— Vedeți, e destul de târziu.

Endril sări în picioare neîncrezător, privind în sus cu ochii mijiți.

— Tăria vinului sau puterea magiei, sau amândouă... am pierdut juma' de zi!

— Tăria vinului, insistă piticul. Kultani-kalihini! Am avut destul timp să prind creaturile astea și să dezgrop niște rădăcini la ferma din vale.

Scoase o jimblă proaspătă dintr-o traistă aflată la îndemână.

— Iar nevasta fermierului mi-a dat asta, după ce i-am binecuvântat vaca de lapte! Ar trebui să știți că-nseamnă noroc să primești ceva de la un pitic!

Hathor se apropie și înșfăcă un pumn de cartofi, îl îndesă în gură și începu să mestece zgomotos.

— Mmmm, nu-i rău. Mulțam', Gunnar Greybeard.

Piticul arătă spre merinde.

— Serviți-vă, prieteni!

Cal nu mai pierdu timpul și apucă un iepure fript. Hathor se puse pe ronțait morcovii, în vreme ce Endril rupea pâinea rumenită în bucăți. Bith se bosumflă nemulțumită, dar în curând foamea o copleși. Înfrigurarea cu care înfulecau prietenii săi se dovedi contagioasă. „E destul atât”, își spuse, în timp ce ciugulea din carne, grijulie și cu delicatețe, ca și când i-ar fi făcut piticului o favoare, nedorind să arate cât era de flămândă.

Nu mult timp după ce terminară masa și-și reluară călătoria, ajunseră în vârful unei mici coline golașe. Se opriră și admirară priveliștea. În fața lor, luminată de soarele după-amiezii, se întindea o vale largă, liniștită, împestrițată de galbenul și maroniul gospodăriilor, iar pe alocuri de dumbrăvile cu brebenei. Se vedeau dramuri și sate, iar în depărtare, prin aburul albăstrui, zăriră conturul unui castel aflat în vârful unei culmi împădurite.

— Mă întreb dacă acolo e Baoancaster, medită Bith.

— Vom afla destul de curând.

Endril rămase ca privirea la ciudatul castel.

— Poate știi ei, spuse Cal, arătând spre drum.

Un mic grup de călători urca dealul. Erau patru bărbați și, pe măsură ce se apropiau se putea vedea că cel ce părea conducătorul grupului era un om mătăhălos, înveșmântat într-o mantie lungă, mohorâtă, de culoare verde. Era chel și în

timp ce găfâia din cauza urcuşului se sprijinea într-un toiag ciudat, încrustat în partea de sus. Ceilalți trei erau îmbrăcați în zdrențe și purtau în spinare poveri voluminoase.

Matahala se opri să-și tragă sufletul și li se adresă:

— Salutare, tovarăși de drum! Se pare că avem parte de-o zi minunată, nu-i așa?

Cei trei însoțitori se prăbușiră la marginea drumului suspinând recunoscători și se rezemară de bagaje.

— Da, așa este, preabunule domn, răspunse piticul.

Uriășul își propti cărja ciudată în pământ.

— Sunt Fratele Clement și mă duc în munți, să meditez și să comunic cu zeii. Dar voi unde călătoriți?

— Căutăm băile Baoancaster.

— Ah, un loc minunat, într-adevăr. (Clement își frecă chelia cu mâna liberă). O vindecare sigură pentru micile boli care ne chinuie trupurile muritoare. Am fost acolo adesea, dar acum caut un loc pentru sufletul meu bolnav...

Glasul i se pierdu pe măsură ce holbă ochii când îl observă pe Hathor și înțelese că nu era om, ci trol. În pofida pălăriei și a veșmintelor omenești, Hathor nu era greu de dibuit, dar trecuse multă vreme de când apariția sa nu mai făcuse o asemenea impresie. În loc să-l neliniștească, asta păru mai degrabă să-i facă plăcere trolului.

Bith băgă de seamă reacția lui Clement și păși în fața prietenului său.

— Tocmai ne întrebam – spuse mios, încercând să-i distragă atenția – dacă nu cumva castelul de la orizont e ceea ce căutăm?

— Cum?... Oh!... bâigui matahala. Se întoarse tremurând. Pentru Dumnezeu, nu! Trebuie să stați departe de locul ăla. Este sălașul lui Murcroft. Cu siguranță că ați auzit de el!

— Nu, răspunse Bith. Cine sau ce e acest Murcroft?

— Un fel de magician, un tip hain, fără îndoială. Se spune că îl sprijină pe Stăpânul Întunericului și că va pogori Negura asupra acestei văi minunate. Codrii din jurul castelului său sunt plini de tâlhari și de hoți care jefuiesc călătorii pe Marele Drum de Apus... Priviți acolo.

Bith nu zări nimic. Endril încuviință în tăcere.

— Aha, da, aprobă piticul.

Clement își roti mâna în altă direcție, departe, spre vest.

— Acolo, între dealuri, se află Baoancaster, la o distanță bunicică de Murcroft și păcatele lui. Vedeți fumul și aburul care se ridică la orizont? Vă mai trebuie două zile bune de mers.

Clement se interesă apoi de siguranța drumului pe care-l avea în față, și mai discutară despre asta un timp. Bith aminti într-o doară de Cairngorm și cuviosul se umplu de încântare, impresionat să se afle în prezența celor patru eroi, care erau atât de

des pomeniți în veștile ce veneau din nord. Într-un târziu, Clement hotărî că era timpul să se despartă. Uriașul fu nevoit să-și înghiontească slujitorii pentru a-i trezi din somn.

Zdrențaroșii începură să geamă și să se vaite în timp ce-și ridicau încărcătura greoaie, apoi preasfântul porni, împreună cu „catării” săi, lăsându-i pe eroii noștri și pe pitic singuri în vârful dealului.

— Pornim? zâmbi piticul arătând înainte, și cei patru, plus unu, o luară din nou la picior.

Gunnar Greybeard dădu drumul unei lungi istorisiri despre un rege din nord și corabia lui care naviga în ceruri. Posomorâtă, Bith încercă să nu asculte, dar curând, în ciuda eforturilor sale, basmul o captivă.

Povestea mergea înainte, în timp ce milele rămâneau în urmă.

Deveniră neatenți la călătorii întâlniți în drum și uitară cu desăvârșire de sete sau oboseală. Trecură printr-un sat, apoi prin altul, fără să bage de seamă privirile iscoditoare din spatele ușilor și ferestrelor. Un cerșetor le imploră mila, apoi blestemă grupul care se îndepărta nepăsător.

Un cavaler semeț și scutierul său trecură călare, dar Cal nici nu-i observă, într-atât îl furase povestea. Devenise o călătorie în afara timpului; prevăzătorul Endril era singurul rămas cu picioarele pe pământ. Și când soarele se transformă la orizont într-o uriașă minge

portocalie, povestea lui Gunnar luă sfârșit. Se treziră în inima orașului Baoancaster, în fața banului „La Lebăda Friptă”.

Bith, îmbrăcată doar într-o cămăsuță, stătea cufundată până la gât într-un bazin ca apă aburindă, în timp ce Endril lenevea alături. Fata privea spre Hathor și Cal care, aflați și ei într-un bazin din cealaltă parte a încăperii pavate cu piatră, erau din nou furați de una din poveștile lui Gunnar. Piticul bătea câmpii despre o sabie cântătoare. Bith își întoarse privirea, dezgustată. Săbii, săbii, săbii. Numai atâta știu.

— Nu-mi place deloc treaba asta, se plânse ea. E ceva dubios cu piticul și cu scamatoriile lui. Uită-te la el... I-a înnebunit pe Cal și pe Hathor.

— E fascinant, nimic de zis, spuse elful, răsucindu-se încet în apă lângă ea. Și totuși mă întreb...

— Asta-i mâna lui Vili! Știu eu! A trimis piticul ăsta tâmpit să ne chinuie pentru că nu-l mai primim pe el în visurile noastre.

— Deci acum îmi dai dreptate. Ți-am spus ea că n-o să ne lase în pace. Deși nu sunt sigur că piticul e omul lui Vili. Cât despre chinuit, trebuie să recunoști că farmecul său ne-a ajutat mult în timpul călătoriei. (Elful o privi în ochi și zâmbi malițios.) Cine a insistat să mergem spre sud?

— Ooh, ești la fel de nesuferit ca toți ceilalți.

Bith lovi apa cu mâna și-l stropi pe Endril în

față. Ieși furioasă din bazin, se înfășură într-un prosop și dispăru ca o furtună, lipăind cu picioarele goale pe pietrele ude. Endril râse și se întoarse, așezându-se cu coatele pe marginea bazinului, să poată asculta mai bine povestea lui Greybeard.

Ormoc stătea singur în camera întunecoasă, gâfâind în timp ce urmărea imaginea întrupată în fața lui. La urma urmei, n-avea o misiune grea deloc. Cele două săptămâni în care o pândise neștiut pe încântătoarea Elizebith de Morea fuseseră cu adevărat plăcute. Se foi pe scaun atunci când Bith aruncă prosopul și-și scoase cămașa mulată pe corp, arătându-se în toată splendoarea. Ei, da, să fii ghicitor în globul de cristal, iată o meserie care are și momente bune. Când fata se întinse goală pe pat, Ormoc scoase un geamăt. N-o va avea niciodată pe Elizebith. O știa cu certitudine, dar putea să trăiască împreună cu ea clipe de neuitat pe care nimeni nu le va mai împărtăși. Clipe care vor rămâne numai ale lui.

Dacă ar ști Schlein ce-i trecea prin minte... Ormoc își scutură capul, gonind acest gând neplăcut. Se auzi o bătaie în ușă și ghicitorul sări în picioare, cu un nod în gât. Cum ar fi putut afla Schlein? Imaginea lui Bith păli dintr-o dată. Ormoc își scutură barba neagră, ridicând capul.

— Ai răbdare, omule! spuse încet, îndreptându-se spre ușă în lumina slabă a lumânării. Da, ce s-

a întâmplat? răspunse, încercând să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Murcroft vrea să te vadă! se auzi de după ușa o șoaptă.

— Urc imediat!

Ormoc băgă ca grijă cristalul într-o cutie căptușită și apoi se grăbi pe scara întortocheată, urmându-l pe ore. Abia mai respira când ajunse în fața vrăjitorului, care ședea, înconjurat de un grup de bărbați zdraveni.

— Aaa, Ormoc! Tot acolo e?

— Da, în hanul „La Lebăda Friptă”, împreună cu cei patru tovarăși ai ei.

— Grozav! N-o să avem probleme.

Dintr-un motiv sau altul, cârciumarul era încăpățânat în acea seară și nu vroia să-l lase pe Hathor în local. Protestele lui Bith și amenințările lui Cal nu avură alt efect decât mobilizarea a trei matahale amenințătoare care se proțăpiră în fața lor, cu mâinile încrucișate. Gunnar Greybeard, care ajunse mai târziu, își făcu loc prin mulțimea de la intrare.

— Hei Ho, Pala tuli-o... care-i necazul?

— Accesul interzis trolilor! se repezi barmanul, cu glas mânios.

— Ce e strâmb se poate îndrepta!

Piticul strecură ceva în mâna proprietarului localului, și figura încruntată se luminează într-un zâmbet. Se întoarse de la ușa și îi îndemnă pe cei

trei prieteni să-l urmeze. Gunnar se adresa lui Cal și lui Hathor:

— Ei, acum cu ce vă putem servi? Hai să ne așezăm și să luăm un păhărel!

Se strecură prin mulțimea de cheflii spre o masă dintr-un colț întunecos, fără ca măcar să se uite dacă Bith și Endril îl urmau și ei.

Bith își ieșise din minți.

— Uită-te și tu! Ce se întâmplă cu noi... cei patru eroi de la Cairngorm? Cei patru prieteni?

— Nu pune la inimă, toate trec, o liniști Endril.

Elful o luă de braț și o conduse la o masă aflată lângă foc. Un menestrel ședea în apropiere și cânta o baladă tristă de dragoste, iar vacarmul nu era chiar atât de mare încât să nu se audă cuvintele. Era un cântec despre a fată al cărei iubit plecase pe mare și nu se mai întorsese, dar pe care ea continua să-l aștepte credincioasă. O lacrimă își făcu loc în ochii lui Bith în timp ce se întreba dacă ea va trăi vreodată o poveste de dragoste precum cea din cântec.

Îl privi pe Endril, aflat în fața ei. Trăsăturile lui erau plăcute, era chiar chipeș, dar Endril îi era mai degrabă un frate decât un posibil iubit. La fel era și Cal... și chiar Hathor.

Aruncă o privire spre masa din colțul întunecat unde cei doi sorbeau fiecare vorbă ieșită din gura lui Gunnar. Gândurile calde se risipiră și într-o clipă deveni din nou furioasă. Din fericire, o halbă de bere îi apărui în față pe masă, și o sorbi fără a

se întreba de unde vine sau cine o plătește.

Se făcea tot mai târziu, iar băutura continua să curgă. Vacarmul acoperi vocea menestrelului, care renunță la cântec și începu să bea cu cine se nimerea. Din când în când Bith arunca o privire la cei trei de la masa din colț, dar se simțea din ce în ce mai toropită, iar furia îi trecuse. Chiar se amuză atunci când Hathor se răsturnă de pe scăunel și avu nevoie de ajutorul lui Cal și al piticului pentru a se ridica.

Doar Endril, care era mai cumpătat la băutură, părea neliniștit. Conversația lâncezea, iar elful răspundea monosilabic. Într-un târziu discuția – atâta câtă era – ajunse la bagheta pe care Bith o găsisese într-o văgăună, la poalele castelului Cairngorm. Fata băgă mâna în săculețul atârnat de cingătoarea galbenă și o scoase la iveală.

— Mi-a fost teamă să mă folosesc de ea, spuse cu un sughiț. Toată iarna m-am zgâit la drăcia asta, încercând să pricep. (Sughiță din nou și privi cruciș spre Endril.) De fapt, nu cred că e o baghetă.

O aruncă pe masă, făcând un zgomot care atrase priviri curioase de la mesele vecine. Endril luă cu îndemânare obiectul argintiu și-l ascunse la brâu. La ușă se iscase zarvă, țipetele și agitația ajungeau până la ei.

Endril se răsuci tocmai la timp ca să dea ochii cu o ceată de bărbați înarmați ce-și croia drum prin mulțime, îndreptându-se spre ei.

— Uite-o acolo! Puneți mâna pe ea!

Endril duse mâna după cuțit, dar un bețiv, ferindu-se din calea soldaților, se izbi de el și îl doborî la pământ. Chiar atunci indivizii tăbărâseră peste Bith, care nu pricepea nimic din ce i se întâmplă. Elful strigă la ea, dar era prea târziu. Locul era atât de aglomerat, încât nu rămăsese nicio cale de ieșire. Endril încercă să o elibereze pe Bith, dar se trezi el însuși înșfăcat de câțiva haidamaci.

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, îl preveni o voce ascutită.

Doi indivizi cu aer arogant, îmbrăcați în uniformă, înaintară către mijlocul salonului ticsit de lume. Unul dintre ei desfășură un sul de hârtie, timp în care celălalt bătea într-o tobă și cerea liniște. Duruitul tobei se opri, iar omul cu hârtia se cățără pe un scaun și începu să citească, cu o voce stridentă:

— Lume, lume! A ajuns la cunoștința lordului primar din Baoancaster că ticăloasa vrăjitoare, vinovată de ultima nenorocire care s-a abătut asupra noastră – molima care ne-a lovit găinile – și de cicăleala nevestelor noastre, este acum printre noi, în persoana acestei femei!

Făcu o pauză.

— Aduceți maștera la judecată!

Un murmur străbătu mulțimea, apoi apărură schiopătând un bătrân adus de spate, cu o lungă barbă sură. Privi în jur, zâmbind și arătându-și

ultimul dinte rămas în gură, apoi scoase o ustensilă dezgustătoare.

Endril recunoscă un pumnal. Elful se răsuci din nou, dar patru brațe puternice îl strâneau zdravăn.

— Fii cuminte, domnule elf, îi șopti în ureche o voce, și s-ar putea să-ți dăm drumul.

Vorbitorul cu petecul de hârtie continuă:

— ...și dacă tăișul va străpunge pieptul femeii de colo fără s-o rănească, ea va fi dovedită ca vrăjitoare.

Endril se întrebă ce-ar fi pățit Bith sau orice altă femeie, dacă nu ar fi fost vrăjitoare. Atitudinea mulțimii devenise amenințătoare. Se auziră îndemnuri rău-prevestitoare. Bith, care se dezmeticise în sfârșit și simțise pericolul, începu să se zbată și să lovească zadarnic. Soldații reușiră să o trântescă pe masă, ținând-o strâns. Bătrânul se apropie și, cu o singură mișcare, înfipse oribila unealtă în pieptul fetei. Bith țipă, Endril se cutremură, iar mulțimea înmărmuri. Bărbatul trase fără grabă tăișul din corpul lui Bith. Lama argintie nu avea nicio pată de sânge.

Bătrânul atinse pieptul fetei cu grijă, apoi începu să țopăie, chicotind.

— Nicio rană! Nicio armă! Trăiește! E vrăjitoare!

Mulțimea din cârciumă explodează într-un delir vecin cu nebunia.

— Ardeți vrăjitoarea! Omorâți vrăjitoarea! Înecați vrăjitoarea! Plimbați-o prin oraș închisă în cușcă!

Endril privea neajutorat cum Elizebith, ȕipând ŝi zbătându-se, era târâtă afară din încăpere. Soldaȕii îi dădură drumul în sfârŝit. Cei mai mulȕi dintre clienȕi urmară gloata furioasă, lăsându-l pe elf singur.

Se grăbi spre masa din colȕul întunecat ŝi privi îngrozit dezastrul. Cal zăcea pe podea fără cunoŝtinȕă, iar Hathor era întins pe masă, cu faȕa îngropată într-o farfurie cu mâncare. Gunnar se uită la Endril cu privirea împăaienjenită, fără să-ŝi dea seama de nimic din ceea ce se petrecuse cu câteva clipe în urmă.

— Thipii ăŝhia nu ȕhin la băuthură!... spuse piticul, alunecând sub masă lângă Cal.

Capitolul 5

Endril îŝi părăsi tovarăŝii rămaŝi fără cunoŝtinȕă în tavernă ŝi se strecură tiptil în noapte. Nu îi fu greu să dea de arma răpitorilor lui Bith. Elful îi spionă discret din întuneric. Dacă nu o putea salva pe fată, dorea cel puȕin să afle ce au de gând în privinȕa ei.

Gloata furioasă, în mijlocul căreia se aprinseseră torȕe, ŝerpui pe străzile povârnite ŝi întortocheate din Baoancaster, oprindu-se într-un târziu în faȕa unei impunătoare porȕi de piatră. Soldaȕii o duseră pe Bith înăuntru. Endril aŝteptă în umbră, privind

mulțimea ce se agita neobosită în stradă.

În depărtare sună o trâmbiță, apoi, ca un tunet, se auzi ropot de copite. Curând o sută de călăreți înarmați pătrunseră tropăind zgomotos pe stradă, împingând mulțimea înapoi. O caleașcă neagră, foarte arătoasă, trasă de un atelaj de cai asudați, se opri în fața clădirii. Câțiva indivizi apărură într-un balcon aflat deasupra străzii. Se dădu citire unei proclamații.

— Cetățeni din Baoancaster! Lordul primar, în înțelepciunea sa și din sfatul consiliului, a hotărât că maștera este prea periculoasă pentru a rămâne în acest oraș. Iată de ce odioasa creatură va fi dusă în turnul Marelui Mag Murcroft, care ne-a acordat cu bunăvoință sprijinul său. Acolo, întemnițată și păzită cu ajutorul puterilor magice ale lui Murcroft, va fi incapabilă să-și mai pună în practică mârșăviile!

Cele anunțate nu fură pe placul prostimii aflate da față. Câțiva ovaționară, alții bodogăniră, după care, înțelegând că cercul se terminase, se împrăștiară care-ncotro. Endril fluieră încetișor. Începea să fie mai greu decât și-ar fi închipuit.

Poarta clădirii de piatră se deschise din nou și o ceată de soldați o îmbrânciră pe Bith în caleașcă. Se dădură câteva ordine și echipajul se puse în mișcare huruind, însoțit de călăreți înarmați. Cortegiul se deplasă în viteză de-a lungul străzii, dădu colțul și dispăru în noapte.

Bocănitul neîntrerupt și legănatul caleștii îi făceau rău lui Bith, care nici nu putea să-și miște brațele ca să se rezeme de ceva. Ce se întâmplase? Elizebith deschise un ochi și încercă să-și potolească durerea de cap. Din momentul în care soldații o capturaseră, totul îi era neclar. Acum aerul devenise atât de îmbâcsit și plin de miasme, încât respira cu greutate. Se afla între doi zdrahoni, iar mâinile îi erau legate. În lumina tulbure zări alți trei indivizi așezați în față, discutând în șoaptă.

Unul dintre ei observă că fata se trezise.

— O, draga mea. Văd că te-ai hotărât să te întorci între cei vii pentru o vreme. Întinse mâna și o pișcă de obraz.

Bith nu reuși decât să geamă.

— Nu prea ești în formă, nu-i așa? Unchiu' Murcroft va avea grijă de tine în curând, adăugă tipul cu un râs răutăcios, preluat și de ceilalți din caleașcă.

— Ți-am rezervat și pregătit cea mai bună cameră, draga mea.

Cuvintele astea nu-i spuneau mare lucru. Greața o copleșea și nu mai putea suporta. O zdruncinătură zdravănă o întoarse pe dos. Gemu și, neputincioasă, își goli conținutul stomacului în poala individului.

Caleașca se opri scârțiind și din adâncul suferinței sale Bith auzi ca prin vis o mulțime de strigăte și înjurături. Apoi porniră din nou și ea

încercă să găsească o cale de scăpare. Avea mâinile și picioarele legate. Nu putea să ajungă la cingătoare... și era bolnavă, obosită și amețită. Nemaifiind în stare să suporte toate acestea, Bith se cufundă într-un somn agitat.

Se trezi puțin mai târziu, în strânsoarea de fier a doi vlăjgani care o târau pe niște trepte din piatră. Scara se încolăcea, urcând neîntrerupt într-o lungă, nesfârșită spirală. Acum treptele erau din lemn și pașii lor făceau pereții de piatră să răsunе. Urcau și se învârteau. Fata amețise din nou. Soldații se opriră în fața unei uși ruginite din fier, care scârțâi sinistru.

O târără pe Bith într-un colț întunecos și o aruncară fără ceremonial pe o grămadă de paie. Ușa din fier scârțâi din nou și se închise cu un zăngănit puternic, făcând să dispară și ultima rază de lumină. Încăperea era acum neagră ca noaptea. Bith se rostogoli în paie și începu să suspine, vrednică de milă.

Ormoc, care văzuse total prin cristalul său, se lăsă pe spate în jilt. O lacrimă îi sclișea în ochi:

— Ce i-am făcut?!

Rămase trist în întuneric, cu brațele încrucișate, simțindu-se neputincios în gheara neîndurătoare a mârșavului Schlein.

Hathor se prăbuși gârbovit pe un scaun, frecându-și țeasta suferindă acoperită cu o claie încâlcită de păr roșu. Piticul măsura nervos

camera în lung și în lat, mormăind tot felul de rime, în timp ce Endril cufunda în repetate rânduri capul lui Cal într-un hârdău cu apă rece.

— Brrr! Aaah! Huuu! Destul. Endril! Destul, îmi ajunge! protestă Cal.

Elful îi dădu drumul și flăcăul își îngropă fața într-un prosop și oftă jalnic.

— De ce lucrurile cele mai rele se întâmplă când sunt mahmur? (Se ridică în picioare și îi privi în sfârșit pe ceilalți). Ei bine, și acum ce facem?

— O salvăm, bineînțeles! se zbârli Hathor, morocănos. Numai din cauza noastră a dat de bucluc!

Endril îl bătu ușor pe umăr, pentru a-l liniști.

— Întrebarea nu este ce avem de făcut. Misiunea noastră este clară – eliberarea lui Bith. Problema e *cum* să îndeplinim misiunea.

— Ocărăște-ne pentru că ne-am îmbătat în asemenea hal! se tângui Cal. Am fi putut împiedica năpasta asta.

Elful clătină din cap.

— Nu, chiar dacă ați fi fost mai treji, nu se putea face nimic. A fost o acțiune plănuită ca atenție. Soldații au venit ținută la mine și am văzut cum alții vă supravegheau. Știau pe cine caută și pe cine trebuiau să anihileze. Amestecul lui Murcroft mă face să cred că Stăpânul Întunericii, sau poate Schlein, stau în spatele poveștii ăsteia.

— Oh, doamne, se lamentă Cal. Suntem din nou față-n față cu el și de data asta nu avem de partea

noastră o Sabie Runică sau puterea magică a lui Bith.

— Adevărat, dar nici el nu mai are alături oastea de dincolo de Negură... (Endril se posomorî). Cel puțin așa nădăjduiesc. Presimt că n-ar fi tocmai bine pentru ținutul ăsta minunat dacă mă înșel.

Gunnar Greybeard se opri din mormăială și se întoarse spre ceilalți.

— Vom avea nevoie de cai. E cale lungă până la sălașul lui Murcroft. Mi-a rămas îndeajuns aur ca să închiriez câțiva. Haideți!

Hathor obiectă.

— Fără cai! Caii nu suportă mirosul de trol!

— Nicio grijă, mă ocup eu de asta. Altele sunt problemele noastre, răspunse piticul.

Își pregătiră bagajele și porniră spre potcovar. Hathor se ascunse după colț, pentru ca tranzacția să aibă loc fără greutate. Gunnar îl ameți cu vorba pe fierarul cam afumat, cu care se înțelese repede asupra unei sume ridicol de mici. Intrară astfel în posesia a trei minunați cai de călărie, a unui cal de povară pentru Hathor și a unui ponei pentru el, toți înșeuăți. Piticul făcu una dintre scamatoriile sale, astfel că toate animalele îl adulmecară cei vădită plăcere pe trol.

— Nu fost o afacere proastă, aș putea zice, mustăci mulțumit piticul în timp ce părăseau orașul. Am plătit o nimica toată!

— Dar de ce un cal în plus? întrebă Gal nedumerit.

Piticul se întoarce în şa.

— Pentru Bith, desigur. Dacă vrei să reuşeşti într-o întreprindere, trebuie să te gândeşti la tot ce-ţi poate fi de folos în atingerea scopului!

Endril zâmbi.

Călătoriră neîntrerupt, uneori la pas, alteori la trap, întreaga zi. Piticul începu să depene altă poveste. De data aceasta era una potrivită cu plimbarea lor călare, o istorisire despre un cal înaripat. Pe nesimţite, cei-patru-plus-unu, fără unul, trecură peste dealuri şi traversară câmpii înainte de a-şi da seama Cal ce s-a întâmplat, soarele se pregătea să apună, iar ei ajunseră la marginea pădurii care împresura turnul lui Murcroft.

Băiatul se plânse:

— Gunnar, ne-ai luat cu poveştile şi am uitat să discutăm ce vom face odată ajunşi aici.

— Poate ai dreptate, răspunse piticul cu vioiciune, dar uiţi că am ajuns cu o zi mai devreme. Haideţi să petrecem ziua câştigată cercetând împrejurimile şi făcându-ne planuri.

Endril râse.

— Repede atunci, spuse elful, părăsim drumul şi toată lumea în pădure, la adăpost de orice privire străină.

Conduseră caii în pădurea de pini şi jnepeni. Curând călcau pe un covor moale de ace. Hathor remarcă mireasma plăcută a locului. Endril era încântat.

— Aceștia sunt niște copaci grozavi, îmi plac, spuse elful; e semn că se-ntoarce norocul.

Terenul plat lăsă curând loc unei mulțimi de coline abrupte. Urcușul și coborâșul călare deveni tot mai anevoios. Trebuiau să se zbată, să tragă, să împingă și să ademenească animalele de fiecare dată. Într-un târziu, între dealuri apăru un luminiș plin de verdeață.

Endril îi opri.

— Mai bine facem tabăra aici, pentru că nu mai putem înainta călare. Priviți cât de abrupt este urcușul mai încolo.

Arătă spre turnul castelului care abia se zărea peste vârfurile copacilor. Cal nu zări nimic, bezna era de nepătruns pentru privirea omenească, dar Hathor și piticul clătinară din cap, încuviințând.

Pe când ceilalți legau caii, Endril se furișă în întuneric. Ajunse la marginea luminișului și le strigă prietenilor:

— Mă întorc în zori; pregătiți tabăra și odihniți-vă, dar să nu faceți foc. Nu suntem singuri în pădurea asta.

Începuse să sufle vântul și aerul deveni rece. În noapte se simțea răsuflarea iernii. Cal, Hathor și Gunnar își întinseră păturile la adăpostul unor jnepeni și se înghesuiră ca să se încălzească. Piticul scoase din traistă fructe și pâine, iar pentru trol câteva rădăcini carnoase. Se repeziră tustrei la mâncare, hămesiți.

— Dumnezeule, n-am mâncat toată ziua!

exclamă Cal. Asta numai din cauza poveștilor tale afurisite; dar acum n-o să ne împiedici să înfulecăm!

— Sau să beți! Știți, economisim timp, spuse piticul chicotind. Deși cred că stomacul meu ține cu voi. Apropo, v-am spus-o pe aia cu regina care-și căuta cei nouă fii...?

Schlein stătea pe meterezele castelului său, ținând mâinile încrucișate. O capă din blană de urs îi acoperea torsul și umerii goi. Înconjurat de vârtejuri de ceață irizată, privea cum cerul cenușiu devenea tot mai întunecat. În spatele Negurii era ceea ce s-ar putea numi un apus de soare. Poate că alții cu greu ar fi putut zări ceva prin acea pâclă mohorâtă și mișcătoare, dar privirea lui Schlein străpungea chiar și întunericul.

Și acum vedea apropiindu-se ceea ce aștepta. Un *vuiet* îndepărtat creștea în intensitate și rafale de vânt măturau meterezele castelului. Dintr-o dată o gigantică arătare tuciurie apăru deasupra castelului. Două labe cu gheare uriașe se izbiră de pardoseala din piatră, zguduind clădirea până în temelii.

Cei trei slujitori și orcii aflați de pază dispărură, tipând înfricoșați. Schlein se mulțumi să se întoarcă și să se răstească la noul venit.

— Ai întârziat! zbieră vrăjitorul cel rău. Nu-mi place să fiu făcut să aștept!

Un cap imens, dezgustător, aflat la capătul unui

gât acoperit de solzi, apăru șerpuiind din ceață și se aplecă spre bărbatul cu păr auriu.

— Nu... am... avut... încotro!... se auzi mormăind o voce profundă, de reptilă.

— N-am timp de pierdut, se răsti Schlein. Gata cu vorba și hai să o luăm din loc!

— Așa... cum... Poruncești! veni răspunsul hodorogit.

Altă labă uriașă coborî din ceață și Schlein se urcă pe ea, Dragonul negru își ridică stăpânul și-l așeză pe spinare, într-o șa potrivită acolo.

— Ești gata? întrebă reptila.

— Da, luate-ar naiba! veni tăios răspunsul. Acum dă-i drumul! Zboară în noapte!

Vocea lui Schlein făcu să răsune pereții întunecați. Dragonul fâlfâi din aripi și se desprinseră de pământ, aruncându-se înainte în întunecimea pâclei.

Curând se ridicară deasupra cețurilor și apărură stelele. Dragonul zbura tot mai sus. Cu timpul depășiră Negura și împărăția Stăpânului Întunericului, zburând deasupra unor tărâmurî necunoscute încă, necucerite încă, dar care se vor prăbuși curând dacă planurile lui Schlein vor fi duse la bun sfârșit. Vrăjitorul se apleca dintr-o parte în alta, sorbind din priviri totul, observând drumurile și potecile, gospodăriile și satele. Tot ce se vedea va fi în stăpânirea lui și a Negurii, și toate acele furnici pipernicite de dedesubt îl vor numi Preamăritul Stăpân, Cărmuitorul Oamenilor!

Cei de jos erau cuprinși de panică. Toți câinii lătrau înnebuniți, bărbații alergau la adăpost, iar mamele țipau și-și strângeau odraslele la piept, în timp ce arătarea enormă și întunecată acoperea stelele în trecerea lui prin noapte.

— Există câteva drumuri ascunse care duc înăuntrul și în afara castelului, spuse Endril povestind ce descoperise în cercetările sale din timpul nopții. Acest Murcroft este un individ viclean, dacă tunelurile sunt într-adevăr gândite de el. O armată care ar cuceri locul ăsta nu ar reuși să-l înhațe.

— Este la fel ca la Cairngorm? întrebă trolul.

— Aproape. Multe din căile de acces sunt zăvorâte.

— Așadar, există drumuri de care să ne putem folosi? întrebă Cal.

— Ar fi două, deși cred că unul dintre ele e mai puțin păzit decât celălalt. Vom merge pe acesta. Sunt oameni mulți și mulți orci în pădurile de aici, așa că nu ne vom deplasa ziua. În timp ca eu mă odihnesc, Hathor, tu și Cal, confecționați două scări.

Trolul își scoase securea.

— Nicio problemă!

— Lucrați în liniște, îi preveni elful. Să aibă douăzeci de picioare fiecare. Nici mai mult, nici mai puțin. Acum eu mă culc, sunt rupt de oboseală.

Spunând acestea, Endril se cuibări între păтури și adormi la adăpostul jnepenilor.

— Ascultați-mă, spuse piticul, voi doi nu puteți umbla ziua de teamă să nu fiți văzuți. (Gunnar își scoase scufia roșie și o îndesă la cingătoare). Pe de altă parte, eu sunt un maestru în a mă face nevăzut. Am să dau târcoale dușmanilor noștri și voi aduce orice informație ce ne poate fi de folos. Dacă din întâmplare aflu ceva, pun laolaltă cu ceea ce știm deja și în felul ăsta șansele de reușită cresc. Dacă nu mă întorc până la căderea nopții, porniți fără mine.

Zicând acestea, Greybeard se trase de mustăți și dispăru din fața lor.

— De necrezut! N-am mai văzut așa ceva! exclamă Cal.

— Zis și făcut! spuse trolul plin de admirație.

Cei doi se apucară să ducă la bun sfârșit sarcina primită. Până la amiază confecționară două scări zdravene de lungimea cerută. Gustară câte ceva de prânz, apoi Hathor îi propuse lui Cal să tragă un pui de somn până spre seară, pentru a fi în formă în timpul nopții.

— Dar tu, Hathor? Și tu vei avea de lucru la noapte, știi prea bine.

— Hathor a dormit destul până acum, veni răspunsul. Nu-mi priește. Tu dormi. Eu stau de veghe.

Așa că băiatul se alătură lui Endril, iar trolul se piti în tufișuri, ascultând, pândind și așteptând să

se întunece.

— I-ai văzut intrând în pădure?

— Da, și-au așezat ieri tabăra în vâlceaua de colo. Îi puteți zări jos, printre copaci.

— Crezi că vor veni?

— Au avut timp să meargă în recunoaștere. Am lăsat drumurile dinspre apus deschise și nepăzite; cred că le-au descoperit până acum, pentru că unul dintre ei este elf.

— Da, știu. Ha! În noaptea asta pun mâna pe toți!

— Chiar așa, Preamărite!

Cele două siluete dispărură din vârful turnului.

Un strat gros de nori cenușii acoperea cerul, iar apusul soarelui făcea ca prezența lor să pară mai întunecată și mai neliniștitoare. Acum nu mai era doar frig, ci și umezeală. Hathor îl scutură pe Endril cu blândețe și elful se trezi.

Cal, care era deja în picioare, căscă și spuse:

— Deci e timpul!

Privi împrejur după pitic.

— Niciun semn de la Gunnar Greybeard?

— Nu, încă nu!

— De ce? Unde s-a dus? întrebă Endril, sculându-se în capul oaselor într-o clipă și aruncând păturile cât colo.

— După ce te-ai culcat dimineață, a spus că se duce și el în recunoaștere, apoi a dispărut! răspunse Cal.

— Hmm. Elful își scărpină bărbia. Ciudat că a dispărut tocmai în ajunul acestei încercări disperate.

— A zis că dacă nu se întoarce, să mergem fără el, sări Hathor în apărarea ciudatului pitic, pe care începuse să-l îndrăgească.

Endril se ridică în picioare și se întinse.

— Ei bine, nu putem să-l mai așteptăm. Cal, vezi să fie caii în siguranță. Hathor, ascunde tot calabalâcul în tufișuri.

Endril apucă una din scări și o examinează în lumina cenușie și palidă.

— Bună treabă, e tocmai ceea ce ne trebuie.

Cei trei porniră, furișându-se atât cât le permiteau cele două scări de douăzeci de picioare pe care le cărau după ei. Endril servea drept călăuză, apoi urma Hathor, purtând un capăt al scărilor, și Cal, ținând celălalt capăt. Era ordinea cea mai potrivită, de vreme ce, spre deosebire de cei din față, care distingeau drumul în întuneric, băiatul era ca și orb.

Urcară o coastă și începură să înainteze cu greutate spre dealul în vârful căruia trona impozant castelul. Pe urmă Elful se întoarce spre stânga și îl conduse în jos pe un povârniș larg. Cal alunecă și se prăbuși într-o parte, agățându-se disperat de capătul scărilor.

— Ai pățit ceva? șopti trolul. Ești bine?

— Mda!

— Liniște! îi atenționează Endril.

Erau în fața unui zid de piatră și Endril își îndrumă prietenii să se urce folosindu-se de scări. Odată ajunși sus, îl găsiră pe Endril așteptându-i. Și-au ascuns uimirea, apoi, trăgând scările după ei, i s-au alăturat în grabă.

— Mai avem nevoie de astea? șopti Cal, arătând scările.

— Nu sunt sigur, veni răspunsul, liniștit. S-ar putea, când vom ajunge înăuntru.

Hathor și Cal luară din nou scările în spinare și urmară călăuza. Acum urcau coasta abruptă a muntelui, și înaintarea era înceată și greoaie. Cal găfâia, dar nu se văieta. Hathor înainta ușor, fără efort.

O potecă apăru la picioarele lor și terenul deveni din nou neted. Cal răsufă ușurat, dar ușurarea nu ținu decât până când dădură peste un buștean. Avea peste opt picioare diametru și părea fără capăt în fiecare direcție. Într-o clipă Endril era sus, dar lui Hathor și lui Cal le trebui mai mult timp. Reținem scările de trunchi, apoi Cal rămase să țină un capăt în timp ce trolul urca, dispărând în întuneric. Dintr-o dată băiatul zbură prin aer atunci când greutatea lui Hathor făcu celălalt capăt să coboare. Caltus scăpă din strânsoare scara și se rostogoli, prăvălindu-se la picioarele trolului.

— Pfui! pufni, încercând să se ridice. Puteai să mă previi!

Tocmai își recuperau scările când vocea lui

Gunnar Greybeard răsună în întuneric:

*„Minum, sinun, Killiniuu;
Fugiți, fugiți, o capcană v-au întins!”*

Endril ajunsese într-o clipă lângă Cal și Hathor, zorindu-i.

— Repede, înapoi, să trecem dincolo!

Se auzi un strigăt izolat, apoi sute de voci izbucniră din întuneric în strigăte de luptă. Siluete înveșmântate în mantii se repezeau spre ei din toate direcțiile. Cal călcă greșit și căzu de pe scară. Peste tot în jurul lui erau mâini care-l apucau, îl zgâriau, îi sfâșiau straietele. Endril reuși să escaladeze până la jumătate trunchiul uriaș, dar fu prins și tras înapoi. Hathor se zbătea sălbatic, lovind și zvârlind atacatorii în aer. Încercă să-și scoată securea, dar agresorii reușiră să-l lovească la genunchi, scoțându-l din luptă.

— Am pus mâna pe ei! strigă unul din luptătorii cu mantie.

Un binecunoscut hohot răutăcios se auzi de undeva de sus.

— În regulă, aduceți-i înăuntru, să-i vedem!

Endril se zvârcolea sub un morman de trupuri. Nu reușea să-și miște brațele, ca să poată apuca pumnalul sau mânușa cea albă doldora de puteri magice, de neprețuit în luptă. Dar, o clipă! Ce-i cu bățul ăsta de la cingătoare? Bagheta pe care Bith o aruncase la cârciumă! Merita de încercat. O

scoase și o învârti între degete. Nu era prea priceput la scamatorii, cel puțin nu la genul de vrăji folosit de Bith, dar își amintea vreo două șmecherii de-ale elfilor.

Cu speranța că ține în mână o baghetă magică, Endril murmură o incantație pe care o învățase în urmă cu o sută de ani și pe care nu o mai folosisese cam tot de-atâta timp.

Explozia care urmă fu uluitoare. O fulgerare orbitoare de lumină albă înghiți întreaga vale. Endril și atacatorii săi fură azvârliți în aer de suflul puternic. Bagheta zbură din mâna lui Endril și începu să se rotească deasupra lor ca o rachetă în flăcări, şuierând și improșcând în drumul ei scânteii. Atacatorii erau buimăciți. Endril ateriză în apropierea lui Cal și Hathor, căderea fiindu-i amortizată de unul dintre inamici.

— Ridicați scara! Repede, să o ștergem de aici! strigă elful.

Cei doi apucară în grabă scările. Într-o clipă, Endril avea mânușa albă într-o mână și pumnalul în cealaltă. Un atacator se apropie, dar fu lovit de elf cu misterioasa mănușă și căzu în nesimțire. Altul muri pe loc, străpuns de stiletul necruțător al lui Endril. Cal și Hathor escaladaseră bușteanul și-i strigară să-i urmeze.

Elful se ghemui pentru săritură și zvâcni spre partea de sus a uriașei buturugi. Deodată, ceea ce păruse să fie un trunchi de copac se rostogoli și începu să se miște. O imensă labă neagră apăru

din întuneric și înhăță elful în înaltul văzduhului. Endril înțelese, prea târziu pentru a se mai salva, că „bușteanul” era un enorm dragon negru!

— Fugiți! Salvați-vă! Salvați-o pe Elizebith! mai apucă să strige, înainte ca altă gheară să-l cuprindă, făcându-l să tacă.

Cal era răvășit de vederea ghearelor care-l înhățaseră pe Endril. Vorbele elfului nu-i mai ajunseră la ureche. Dar Hathor auzise îndemnul lui Endril și-l înșfăcă pe băiat de braț, târându-l după el pe cărare, cu toată iuțeala de care era în stare. O ceată de indivizi mascați venea după el, urmărindu-i cu înverșunare. Dintr-o dată în fața lor își făcu apariția Gunnar Greybeard.

— Repede, n-avem timp de pierdut! spuse piticul agitat, agățându-se de cracul pantalonilor lui Hathor. Urmați-mă!

Se trase de barbă și cei trei dispărură.

Capitolul 6

Elizebith de Morea își petrecuse prima sa noapte din turnul lui Murcroft în lacrimi. Era bolnavă, dezorientată, plină de vânătași și indispusă, ca să nu mai pomenim că era lipsită de toate puterile. Când reuși în sfârșit să meargă, se împletici temătoare prin bezna temniței. După ce se izbi de un perete rece de piatră, începu să pipăie de jur-împrejur. Încăperea avea o formă semicirculară,

cu o protuberanță în partea teșită. Lovi cu fruntea un loc în care plafonul cobora în pantă și ajunse la ușa de fier. De-a lungul peretelui opus descoperi o plăcuță metalică, care ar fi putut indica o fereastră.

Încercă să găsească o formulă magică ușoară, dar mintea îi era încețoșată și confuză. Era ca și cum ar fi uitat cum se face o vrajă. În afară de grămada de paie mucegăite nu găsi altă mobilă și nădăjduia că este singură în încăpere. În cele din urmă se târî spre mănunchiul de paie, se făcu covrig și încercă să adoarmă.

Când se trezi, văzu o dâră subțire de lumină strecurându-se în locul în care bănuia că există o fereastră. Bith examinează deschizătura, pipăind, ciocănind, trăgând de tot ce semăna a mâner sau zăvor. Ceva cedă și, spre ușurarea ei, ușița de metal se deschise. Lumina orbitoare a zilei o izbi în față, făcând-o să-și ducă mâna la ochi pentru a se obișnui.

În spatele ușii erau bare groase de fier încastrate în piatră. Era limpede că se afla la înălțime și că celula ei dădea spre pădurea de dedesubt. Apoi numele lui Murcroft o fulgeră și înțelese într-o clipă că era prizoniera lui. Alt gând oribil îi veni în minte. Clement spusese că Murcroft este omul Stăpânului Întunericului. Recompensa pusă pe capul ei! Schlein!

La lumina zilei, Bith își cercetă cu atenție cingătoarea și conținutul ei. Totul era la locul său,

în afară de bagheta de argint. Bith se întrebă unde putea fi. Venise timpul să facă ceva ca să iasă din situația grea în care se găsea. Care ar fi cea mai potrivită formulă magică? Se hotărî să-și croiască drum prin fereastră și să plutească spre pădurea de dedesubt. Întinse mâna după un săculeț de prafuri... dar care săculeț îi trebuia? Sau poate are nevoie de frunzele astea? Ce ciudat! Cum a putut uita ceva atât de simplu? își clătină capul și începu iar și iar. Nimic din ceea ce găsea nu i se părea potrivit pentru vraja pe care o dorea. Sau formula magică era alta? O copleși confuzia; se așeză descurajată lângă fereastră.

Atunci auzi un ciocănit în ușa de fier. O mică porțiță aproape de pardoseală se deschise și cineva împinse înăuntru o farfurie și o cană. Bith sări în picioare și alergă spre deschizătură.

— Așteaptă, nu pleca! Cine ești? strigă Bith și se aruncă spre ușiță, dar aceasta se trânti cu zgomot înainte ca fata să poată ajunge la ea, lăsând-o cu genunchii și coatele învinețite, nou prilej de suferință.

După ce lacrimile i se uscară, Bith se rostogoli să vadă ce i s-a adus. Pe farfuria de cositor se afla o singură felie subțire de pâine, iar cana nu conținea altceva decât o înghițitură de apă tulbure.

Bith își duse dejunul sărăcăcios la fereastră și se așeză deznădăjduită pe pervaz. Privi afară peste pădure, gândindu-se la Endril, Cal și Hathor... vor

veni cu siguranță s-o salveze. Vor găsi o cale s-o scoată de aici. Bith rupse-n silă câteva bucățele din felia de pâine și le mestecă, încercând să nu se mai gândească la ce urma să i se întâmple.

Toate eforturile ei de a-și aminti formulele magice dădură greș. Cuvintele îi zburaseră din minte și nu reușise să potrivească substanțele vrăjite din săculeții atârnați de cingătoarea ei galbenă. Elizebith deveni profund descurajată.

În dimineața următoare cerul era noros și aerul rece. Tremurând, își târî grămada de paie spre fereastră și-și făcu culcușul în lumina difuză. Pâinea și apa veniră din nou și din nou nu reuși să schimbe vreo vorbă cu cel care i le aducea. Adună un mănunchi de paie și încercă să le dea foc prin magie. Dar uitase ce trebuia să facă sau să spună. Bith blestemă în gura mare. Cineva sau ceva aruncaseră asupra ei o vrajă foarte puternică, pentru că era limpede că talentele ei de vrăjitoare fuseseră anihilate.

Înainte de a se înnopta Bith auzi tropăit de pași apropiindu-se și îndepărtându-se pe scara de dincolo de ușa din fier. Se petrecea ceva neobișnuit. Bith își lipi urechea de deschizătura pentru mâncare și ascultă. Oamenii vorbeau despre luptă, atac, dragon. Ce însemna asta? Spera că e în legătură cu eliberarea ei.

În acea noapte se trezi tresărind. Groaza îi umplea sufletul și Bith era convinsă că auzise vocea lui Schlein. Apoi liniștea fu spartă. Afară se

auzi o detunătură. Camera se umplu cu o scânteiere de lumină albă. Fata sări în picioare și privi în jos spre pădure. Asta să fie? Veneau camarazii ei să o salveze? Ceva într-adevăr ciudat se petrecea acolo jos. Umbre care dansau înainte și înapoi în lumina difuză, siluete care se strecurau printre jerbe de foc.

Curând flăcările se stinseră și auzi glasuri strigând prin toată pădurea. Se rezemă de gratii și privi, și așteptă, și nădăjdui. Peste codri se lăsase liniștea și ea nu fusese eliberată. O pală rece de vânt îi biciui obrazul și Bith își dădu seama că tremură. Se adăposti în culcușul ei de paie, îngropându-se în duhoarea lor, și plânse până adormi din nou.

— Cum adică, au scăpat? zbieră Preamăritul Stăpân dintr-o parte în cealaltă a camerei, spre cei trei bărbați ghemuiți de frică în fața ușii. Mi-ați spus că l-ați prins!

— I-am prins, Stăpâne, dar aveau puteri magice, susținu Murcroft. Mai mari decât ale mele! Dragonul a încercat să le ia urma după miros, dar nici chiar el nu a reușit să-i dibuiască!

— Dar am capturat elful! îngăimă războinicul cu mantie de lângă Murcroft. L-am pas în lanțuri.

Schlein se sculă din scaunul său aflat în fața focului și înaintă spre cei trei; bijuteriile de aur de pe piept sclipeau în lumina flăcărilor. Bărbații se înghesuiră în ușa ce rămase neclintită. Apoi, spre uimirea lor, stăpânul își puse mâinile în șold și pe

fața lătăreață a tiranului se instalează un zâmbet larg.

— Aveți noroc că în această seară sunt bine dispus.

Schlein se opri în fața mesei încărcate cu bucate și vin.

— Atâta timp cât o am pe fată, proștii ăștia se vor întoarce. (Duse o sticlă mare de vin la gură, o goli dintr-o sorbitură și plescăi din buze). Îi vom prinde unul câte unul, dacă va fi nevoie. Apropiete, mănâncă și bea!

Murcroft era singurul îndeajuns de brav încât să-i poată sta alături lui Schlein la masă. Ceilalți doi rămaseră pe loc și războinicul îndrăzni să întrebe:

— Ce doriți să facem cu elful, Preamărite Stăpân?

Schlein dădu din mână ca și cum asta îl interesa mai puțin. Apucă o ciozvărtă de carne friptă și mușcă din ea, sfâșiind o bucată zdravănă. Vorbi cu gura plină:

— Aruncați-l în temnița voastră subterană!

Resturi de mâncare i se prelingeau pe bărbie, apoi îi cădeau pe pântec.

— Și aduceți-l pe Ormoc, ghicitorul meu!

Bărbații de la ușă se făcură nevăzuți, bucuroși să fie cât mai departe de Schlein. Câteva minute mai târziu se auzi o bătaie timidă în ușă. Era Ormoc, cu straietele și părul în neorânduială, ținând globul de cristal în mână.

— Aaa, ghicitorule, tună Schlein. Am o treaba

pentru tine. Știi, prietenii ăia ai lui Elizebith... Doi dintre ei au reușit să scape în seara asta din cauza nepriceperii gazdelor noastre.

Lui Murcroft i se opri sorbitura în gât în timp ce Schlein îl privi chiorăș.

— Vreau să dai de ei și să vezi ce pun la cale. Îi raportezi lui Murcroft. Când se vor întoarce după fată, trebuie să fim pregătiți.

Endril simți cea de-a doua gheară strângându-se rece în jurul lui și sufocându-l, apoi își pierdu cunoștința. Când își reveni în simțiri, era întins pe pământ cu mâinile și picioarele legate în lanțuri. Pumnalul și mânușa magică dispăruseră. Trei bărbați înfășurați în mantii și purtând torțe stăteau în apropierea lui. Smuci în zadar legăturile.

— Deci mai ești încă în viață! Cu atât mai rău pentru tine, spuse înțepat unul dintre indivizi.

— Mai bine te-ar fi ucis dragonul negru, mârâi altul.

Cel de-al treilea rămase tăcut, dar îl lovi pe Endril cu piciorul în spate.

— Ridică-te, câine! Avem și altceva de făcut decât să te dădăcim.

În timp ce elful se chinuia să se ridice, unul dintre bărbații cu mantie îl înșfăcă de tunică și-l săltă în picioare. Împuns în spate cu un obiect ascuțit, Endril înaintă împleticindu-se. Fu condus printr-un tunel întunecos ce pornea de pe coasta

dealului. Nu era una dintre găurile pe care le cercetase, dar era foarte asemănătoare.

Drumul o coti întâi la stânga, apoi la dreapta, pentru ca apoi să coboare brusc. Atât de abruptă era panta, încât elful se împiedică în lanțuri și se rostogoli peste bărbatul din față. După câteva lovături îl ridicară, apoi îl împinseră înainte fără milă. În cele din urmă se opriră din marș și unul dintre bărbați scoase zornăind o legătură de chei. Descuiară o ușă și împinseră prizonierul într-o încăpere afumată, luminată de torțe, tăiată de-a dreptul în stânca muntelui. Trei orci cu fețe porcine săriră în picioare și se repeziră să-și ia armele.

— Puneți-l bine pe ăsta! ordonă unul dintre soldați, îmbrâncindu-l pe Endril. Și fiți cu băgare de seamă să nu scape. Este prizonierul Stăpânului!

Orcii bolborosiră ceva de neînțeles, apoi tăbărâră pe Endril și-l târâră de-a lungul încăperii urât mirositoare. Se auzi o ușă scârțâind, apoi trântindu-se, și bărbații dispărură. Orcii târâră elful printr-un coridor scund și igrasios în care dădeau o sumedenie de celule. Gemetele și vaietele prizonierilor umpleau culoarul.

— Apă! Dați-mi drumul! Mi-e foame!

O altă legătură de chei zornăi, și o ușă scundă se deschise. Elful trebui să se aplece pentru a se strecura înăuntru. Când era pe jumătate intrat, unul dintre orci îi trase un șut în spate și Endril

se rostogoli cu capul înainte în întunericul carcerii. Temnicerii hohotiră, trântind ușa în urma lui.

Noaptea deveni neclară pentru Hathor din momentul în care Greybeard se agățase de cracul pantalonilor lui. Copacii vâjâiau pe lângă ei cu viteză fantastică, și deși era ca și cum ar alerga, știa că nu poate fugi atât de repede. Picioarele sale nu greșeau niciun pas, chiar dacă întâlneau în cale rădăcini sau bolovani. Cal fugea cot la cot cu el, în același ritm, iar micuțele picioare ale piticului se mișcau cu o asemenea iuțeală încât nici nu se mai zăreau.

Trecură cu un salt peste peretele pentru care, cu puțin timp în urmă, avuseseră nevoie de scări. Coborâră panta, urcară povârnișul nisipos, apoi urmară coama dealului și ajunseră în tabără. Cursa vijelioasă a celor trei luă sfârșit și se opri în luminiș.

— Pffuu... pffuu. Luați-vă... huuuu... haaa... pffuuu... lucrurile! porunci gâfâind piticul.

Hathor se afundă în tufele de jnepeni, strânse paturile și bagajele și se întoarse într-o clipă.

— Luăm caii? întrebă trolul.

— Nici vorbă! Oricum nu ne putem folosi de ei în desișul ăsta! Încă ne urmăresc, haideți!

Și din nou piticul porni în trombă, cu Hathor și Caltus pe urmele sale. Din nou copacii vâjâiau pe lângă ei. Acum alergau peste o arătură. Un sat se

zări pentru o clipă, apoi un șir de dealuri. Fuga cu sufletul la gură luă sfârșit la intrarea unei mici peșteri ascunse într-o vale împădurită, lângă un pârâiaș tumultuos. Cei trei se prăbușiră în lutul moale din întunecimea peșterii. Hathor zăcu acolo răsufând din greu, până când somnul puse stăpânire pe el.

Trolul întredeschise pleoapele de îndată ce lumina cenușie a dimineții mohorâte pătrunse pe gura văgăunii. Cal încă mai sforăia, dar Gunnar era ocupat cu descâlcitul lucrurilor pe care trolul le târâse după el în timpul nopții. Piticul îl observă și-i oferă o rădăcină zdravănă.

— Bună dimineața, Hathor!

Trolul se ridică în capul oaselor, luă rădăcina și începu să ronțăie.

— Dimineață, într-adevăr, bună însă...

Fața de obicei zâmbitoare a piticului avea o expresie tristă.

— Da, ai dreptate! Gunnar clătină din cap și vorbe din nou, mormăind ca pentru sine. Cu siguranță că unde-mi vâr nasul, încurc lucrurile. Îi pierd unul câte unul în mâinile Stăpânului Întunericului.

— Ce spui? întrebă trolul.

— Aaa, nimic. Sunt abătut din cauza ultimelor noastre necazuri.

Cal se trezise și își freca brațul lovit în bătălia din ajun.

— Gunnar Greybeard! spuse Hathor îndreptând

rădăcina în formă de morcov spre pitic.

— Da?

— Ești magician. De ce n-o eliberezi pe Bith sau pe Endril?

Mușcă din rădăcină cu un crănțanit puternic.

— Da, mă pricep la vrăji. Dar multe lucruri sunt mai presus de puterile mele, se lamentă Greybeard. Specialitatea mea este să mă strecor nevăzut în diverse locuri... să aduc noroc și să fac scamatorii care înșală vederea sau auzul. Și mai pot meșteri săbii teribile, după cum v-am spus. (Făcu o pauză, gânditor). Dacă am fi avut sabia Sjonbrand... dar eu nu sunt un războinic, iar Murcroft și Schlein sunt foarte puternici. Prea puternici pentru iscusința unui pitic pricăjit.

Gunnar încheie cu o rimă de neînțeles pentru Hathor, așa că trolul se îndreptă spre pârlăiaș să-și dea cu apă pe față. Cal se ridică și veni lângă el, tulburat:

— Ce vom face acum, Hathor?

— Nu știu... Nu știu.

Piticul se apropie făcând pietrișul să-i scârție sub picioare și agitând un deget în aer.

— Am găsit! strigă triumfător. De fapt e singura soluție! Nu știu cum de nu m-am gândit până acum!

— Care e, spune! ceru Cal.

— Vino cu mine în Northunderland! Caltus Talienson, trebuie să pui mâna pe Sjonbrand, sabia lui Skryling, și să o aduci aici. Sabia asta are

destulă putere să le vină de hac la toți vrăjitorii din castelul acela nenorocit.

Cal își scărpină gânditor bărbia. Hathor tăcu.

— Credeți-mă, eu nu am puterea să o salvez pe Bith, sau pe elf. Nici voi. Am fost cinci, apoi patru și am rămas trei. Vreți să continuăm să atacăm castelul până ne înhață Schlein pe toți? Cu sabia Sjonbrand în mână, Cal, nu vei mai avea niciun rival. Nu-ți mai amintești cum a fost când ai mânuit Sabia Runică la Cairngorm?

Amintirea amețitoare îl înfioră pe Cal, iar obrajii i se înroșiră. Niciodată până atunci nu mai încercase un sentiment atât de înălțător. Exaltarea, înțelepciunea, puterea... fusese de neatins, de neoprit, de neînvins. Oh, da, ar vrea să strângă din nou în mână o sabie ca aceea!

— Cât de departe e locul ăsta? Cât timp ne trebuie?

Gunnar zâmbea cu gura până la urechi.

— Două săptămâni, poate trei!

— Fiuuu! fluieră Cal.

— Durează prea mult! adăugă trolul.

Piticul își puse mâinile în șolduri și se plimbă un timp înapoi și încolo.

— Vă spun ce-o să fac. Voi face șmecheria mea cu „uite-l, nu e!” la castel, ca să aflu ce au de gând cu prietenii noștri.

Înainte de a apuca să-i răspundă careva, piticul își smuci barba și dispăru.

— Grăbit tipul, murmură Hathor.

Cei doi își petrecură dimineața aranjând hainele lor și ale camarazilor lor. Hathor se ocupă de lucrurile lui Endril, în timp ce Cal umblă în traista lui Bith, împăturind și împachetând cele câteva mărunțișuri. Duse un șal la nas, închise ochii și inspiră adânc. Încă se mai simțea parfumul ei dulce. Cal nu-și dăduse seama – până la dispariția ei – cât de mult îi plăcea Bith – cât o iubea, chiar.

Când împachetatul fu gata, Hathor împrumută piatra lui Cal și își ascuți securea. După ce trolul termină, băiatul luă piatra și se ocupă de tăișul sabiei sale.

Curând nu mai rămăsese nimic de făcut și începură să se plimbe nervoși, întrebându-se când și, după o vreme, dacă piticul se va întoarce.

Tocmai atunci, spre surprinderea lor, o ușoară rafală de vânt îi izbi în față și Gunnar Greybeard le apăru înaintea, cu scufia cea roșie pe-o parte și pelerina încă fluturând. Piticul strângea în mână un sul de pergament.

— Îmi pare rău că a durat atât, dar n-a fost ușor să pun mâna pe petecul ăsta de hârtie, iar gărzile n-au fost deloc înțeleghătoare.

Piticul desfăcu documentul foșnitor, clipi de câteva ori și începu să citească tare, sărind peste vorbăria de prisos:

— Deci, spune că... bla, bla... „vrăjitoarea din Baoancaster, care... bla, bla, bla... va fi dusă după miezul nopții spre a fi arsă pe rug în preziua următoarei luni pline... bla, bla... în fața voastră,

a tuturor!”

Cal rămase cu gura căscată.

— Arsă pe rug?

— Așa scrie aici. Negru pe alb.

Greybeard lovi documentul cu un deget mare, butucănos, și foșni pergamentul ca să fie mai convingător.

Hathor se scărpină în cap, apoi începu să numere pe degete.

— Următoarea lună plină... douăș’cinci de zile!

— Arsă pe rug, repeta Cal, nevenindu-i să creadă.

— Avem timp berechet să ajungem în Northunderland, să facem rost de sabie și să ne întoarcem! spuse piticul.

— Dar Endril? întrebă trolul. Trăiește? Vor să-l ardă și pe el?

— N-am putut afla mare lucru despre Endril, dar este încă în viață, ascuns într-unul din beciurile lor cele mai adânci. Bănuiesc că vor să-l lase să putrezească acolo pentru totdeauna... Ceea ce înseamnă că avem destul timp să-l salvăm.

Cal se așeză pe o piatră, adâncit în gânduri.

— Totul e limpede, tinere. Fata voastră va fi arsă și elful vostru va putrezi într-o temniță tot restul vieții, dacă nu ai de gând să-ți dovedești curajul și judecata. Vino-ți în fire și urmează-mă spre Northunderland. Fără Sjonbrand nu avem nicio șansă.

În cele din urmă băiatul se ridică, îndoiala

citindu-i-se încă în priviri.

— Dar dacă nu ne întoarcem la timp...

— Uiți cu cine ai de-a face! (Piticul făcu din ochi și pocni din degete). Mai am o mulțime de povești de istorisit și nu puține scamatorii și farmece pe care nu le-am folosit.

— Vii cu mine, Hathor?

Trolul încuviință solemn:

— Mergem!

Capitolul 7

O privea pe Bith plângând în întuneric. Văzuse cum încercările ei de a face vrăji dăduseră greș. Văzuse cum mușcase în silă din pâine și cum strâmbase din năsucul ei delicat când băuse apa. Fusesse de față și atunci când ea se ghemuise pe grămada de paie împutite. Ormoc văzuse destul. Îl durea să știe că această fată minunată, iubirea lui tainică, era tratată astfel. Trebuia să facă neapărat ceva ca să-i ușureze suferința. Dar ce putea face fără ca Murcroft sau Schlein să bage de seamă? Era târziu. Ghicitorul părăsi încăperea și coborî, adâncit în gânduri.

În dimineța următoare, bucătarul-șef din turnul lui Murcroft își ocări ajutoarele și izgoni un nenorocit de ore din bucătărie pentru că furase două găini fripte din vatră.

Caltus Talienson stătea în picioare, cu sacul pe umăr și un toiag în mână. Hathor era alături, echipat la fel. Gunnar stătea așezat pe o piatră, îngânând noi versuri, într-o limbă de neînțeles.

— Mă întreb ce zice, spuse băiatul.

— Habar n-am! răspunse trolul, laconic ca de obicei. Poate descântece.

Piticul se întoarse spre ei.

— Sunteți pregătiți?

— Nu chiar, zise Cal. Tocmai mă gândeam că ar trebui să-i dăm de știre lui Bith că nu am uitat-o. Alaltăieri ai fost în stare să le faci cailor farmece. Nu poți acum să-ți folosești puterile și să pui o pasăre, un liliac sau altceva să ducă un mesaj la Bith și Endril?

— Că nu ne lăsăm până nu-i scoatem de acolo! adăugă trolul.

Gunnar își plecă fruntea într-o parte, gânditor, apoi sări jos de pe piatră.

— Nu e o idee rea. Dar animalele nu pot vorbi, va trebui să scriu un răvaș pentru fiecare. Și la Endril nu poate ajunge nicio pasăre. Trebuie să găsim altceva.

— Un șarpe s-ar putea strecura printre zăbrele, sugeră băiatul. Iar unul negru e greu de observat noaptea.

— Șobolani! exclamă trolul.

Cal îl privi într-un fel ciudat, apoi înțelese.

— Șobolanii cunosc beciurile, continuă trolul, drumurile ascunse, nimeni nu poate observa un

șobolan!

— Grozavă idee, Hathor! Va fi un șobolan! Acum dați-mi voie să scriu răvașele, apoi ne vom găsi curierii. Cal, o să am nevoie de două fire de ață!

Piticul scoase pergamentul care anunța sfârșitul apropiat al lui Bith și rupse două bucățele din el. Cotrobăi prin desagă, scoase o sticlură de cerneală neagră și o pană lungă de gâscă, apoi începu să scrie. Cum de era întreagă pana scoasă din sac, era un mister pentru ceilalți. Se priviră unul pe altul și clătinară din cap.

Cu răvașele scrise, piticul se afundă câțiva pași în peșteră și scoase o serie de plescăieli și chițăieli, după care spuse cu voce tare:

*Yshkin, viere eloihin,
Acei ce-n galerii v-ascundeți
Minum, sinum Kallihin,
Din întuneric pe dată să-mi răspundeți.*

Câteva clipe mai târziu mai multe creaturi întunecate își făcură apariția alergând dinspre străfundurile peșterii, și se strânsură la picioarele lui Greybeard. Piticul se aplecă și culese un enorm șobolan negru, cu ochi strălucitori și inteligenți.

— Tu ești acela! exclamă el și se apucă să lege petecul de pergament de coada animalului. Treaba odată terminată, așeză rozătorul la gura grotei și-l îndemnă răspicat să alerge iute și fără ocolișuri, la adăpostul întunericului, să predea mesajul.

Piticul scoase apoi din nou câteva plescăituri și ciripituri, după care șobolanul și confrății săi dispărură.

— Alta la rând! zise piticul zâmbind și frecându-și mânuțele.

Greybeard îi conduse pe Cal și Hathor afară din peșteră, apoi îi urcă pe coasta dealului. Se opri într-un desiș de rugi de mure și scoase un trîl ca de pasăre cântătoare, după care recită alte versuri ciudate. Câteva păsări cafenii se înălțară gureșe din tufișuri, aterizând apoi pe brațul lui întins.

— Tu ești aleasa! îi spuse cu blândețe uneia dintre ele, legându-i celălalt răvaș de picior. Greybeard ciripi puțin și trimise păsările spre înalt, cerându-le să zboare neabătut spre fecioara cu ochi de argint. Micul stol dispăru pe cerul spălăcit al dimineții.

— Acum ar trebui să pornim la drum, hotărî piticul. Trebuie să prindem fluxul pe țărmul de răsărit.

De data asta Cal și Hathor înfulecară cu poftă, știind prea bine că nu va mai fi vorba de mâncare sau băutură până când Gunnar nu se va opri pentru înnoptat. Piticul îi duse la vale și începu basmul cu vrăjitoarea care furase soarele și luna. Curând lumea înconjurătoare deveni un amalgam de culori pe măsură ce trio-ul prindea viteză, de-a latul pământului. Baoancaster apăru și dispăru pe neobservate, în timp ce ei se aflau pe Marele Drum de Apus, călătorind spre est.

Lumina albăstruie a unei zile limpezi se strecura printre zăbrelele groase ale ferestrei și fata ghemuită în paie începu să dea semne de agitație. Elizebith era amorțită, flămândă, însetată și înfrigurată până la oase. Reuși, clătinându-se, să se ridice și privi spre cana cu apă tulbure, încă neatinsă.

— Ufff! spuse cu voce tare, apucând furioasă cana.

Aproape o aruncase pe fereastră, dar uscăciunea buzelor și a gâtului o făcu să se oprească. Îmbufnată, așeză cana pe pervazul ferestrei. Mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să bea, oricâtă silă îi inspira gândul acesta. Începu să țopăie prin încăperea strâmtă, lovindu-și brațele și frecându-le energic, încercând să se încălzească.

Strădaniile acestea o duseră în cele din urmă în fața ușii, unde Bith se opri deodată. Pe pardoseală se afla o farfurie de argint, cu doi pui fripți și un colț de pâine. Lângă farfurie era un pocal din cristal plin cu apă limpede. Bith se lăsă în genunchi și găsi un mesaj în care scria:

„Să nu fii văzută cu ce ai găsit. Ascunde-le de ochii care pândesc. Mănâncă fără grijă.

Un prieten”.

Bith aruncă o privire în jur, neliniștită. Ochii care pândesc. Ce înseamnă asta? Deocamdată nu-

i păsă. Luă repede farfuria și paharul și se refugie în colțul cel mai îndepărtat al camerei, acolo unde plafonul cobora aproape de dușumea; se așeză, nădăjduind că „ochii care pândesc” n-o puteau găsi aici.

Bith duse pocalul la gură și bău cu lăcomie, apoi se dedică neașteptatului festin ca și cum ar fi trecut săptămâni de când mâncase ultima oară. Când nu mai rămase nimic altceva decât o grămăjoară de oase curate, fata se rezemă de perete, sorbi ultima picătură de apă și suspină lung.

— Mulțumesc, prietene. Oricine-ai fi!

— N-ai pentru ce, prințeso.

Ormoc vorbise neauzit către silueta ce se distinge în pâcla de deasupra globului, mulțumit că îl sfidase pentru prima dată pe Schlein.

Murcroft își îndemnă calul mare și negru spre culmea dealului și cercetă pajiștea verde de la picioarele sale. Cei doi însoțitori care veneau în urmă la trap se opriră lângă el. Umbre întunecate forfoteau prin ierburi într-un fel ce părea fără rost. O prepeliță țâșni deodată spre înălțimi, speriată de unul dintre orci. Vrajitorul luă gluga de pe ochii șoimului și ridică pasărea spre cer.

— Ucide, comoara mea!

Pasărea zvâcni cu o învolburare de bătăi de aripi, pornind în urmărirea prepeliței ghinioniste. Șoimul zbură în linie dreaptă, luă înălțime, apoi

plonjă brusc, dispărând după un dâmb. Clipele treceau și Murcroft deveni neliniștit.

— Îl zărești pe undeva, Stockwood? întrebă vrăjitorul, ridicându-se în scări pentru a vedea mai bine.

— Nu, stăpâne, dar abia a... Oo! Iată-l acolo, în dreptul copacilor, se întoarce și are ceva în gheare!

Șoimul plană spre stăpânul său și ateriză cu abilitate într-un picior pe brațul înmănușat, în gheara cealaltă ținându-și strâns prada.

— Ce mi-ai adus, comoaro, întrebă lingușitor Murcroft, scoțând un animal fără vlagă din gheara crudă a șoimului. Ce-i asta? Bah! O vrabie! aruncă micuțul trup sângerând în iarba înaltă și porni mai departe.

Nu observase petecul de pergament legat de piciorul stâng al viețuitoarei rănite.

În timp ce grupul celor trei oameni se îndepărta, mai multe păsărele cafenii apărură pe cer și aterizară lângă surioara lor căzută, care încă mai mișca. Așteptară până când reuși să se ridice și să se ascundă slăbită la adăpostul unui tufiș.

Ca de obicei, Gunnar Greybeard își termină povestea tocmai când soarele se pregătea să apună. Se aflau pe o pășune, în dreptul unui sătuc. Luminile caselor licăreau prietenoase în aburii albăstrui ai serii răcoroase. Cal scotoci în sac o pătură pe care și-o aruncă peste umeri.

Hathor se mulțumi să-și îndese mai bine căciula

pe cap.

— De ce nu înnoptăm acolo, în tihnă, la o casă călduroasă sau la un han?

— Kultani kallihin! Călătoria noastră este secretă! mai sunt unii care pândesc. E mai bine să rămânem ascunși încă o vreme.

Piticul scoase din trăistuța sa o sticlă de vin.

— Asta o să ne încălzească!

Își făcură un culcuș confortabil într-o căpiță de fân și se cinstiră cu vin. În sacul de merinde mai era destulă mâncare; în ciuda bogăției micului dejun, Cal și Hathor erau hămesiți și înfulecară pe săturate. Chiar și Gunnar mănca o grămadă.

— Cât de departe e marea? întrebă băiatul, care nu stătea prea bine la geografie.

— Optzeci de leghe spre răsărit și am ajuns! Cam tot atât cât am făcut astăzi! spuse piticul liniștit, mușcând dintr-o halcă de carne uscată.

— Am mers azi atât de mult? se minună Cal.

— Aș fi putut să vă duc mai departe, dar am împărțit distanța în două, și eram și puțin cam obosit.

— Gunnar, cu tine alături, o armată n-ar mai avea nevoie de călăreți! râse tânărul războinic.

— Asta mi s-a mai spus! mai luați o dușcă de vin.

Își trecură sticla unul altuia de mai multe ori. Deși nu pricepea cum, Hathor băgă de seamă că sticla era la fel de plină.

— De unde fac rost și eu de o asemenea sticlă?

întrebă el.

— Nu se găsesc pe toate drumurile, dar îți promit ceva. Când ne terminăm treaba, ți-o dăruiesc pe asta, scumpul meu trol!

Pentru prima oară piticul nu mai depănă povești din țara nordului, iar după ce Hathor și băiatul dormiră pe păturile lor, Gunnar Greybeard puse sticla deoparte și făcu vreo câțiva pași pe pajiște, privind luna în descreștere.

— Douăzeci și patru de zile de drum! murmură el încetișor. Ocrotește-i până ne întoarcem!

Spuse câteva versuri, apoi îngână un cântecel în noapte.

Zorile veniră cenușii și mohorâte și din cauza ceții nu reușiră să vadă răsăritul. O vreme meraseră la pas și trecu ceva timp până când Gunnar scoase primul cuvânt; le păru amărât.

— Care-i necazul, domnule Greybeard? întrebă trolul.

— Nimic, nimic grav. Doar ceva ce mi-a șoptit o păsărică. Dar nu putem face altceva decât să ne continuăm drumul. Dar iată, am mărșăluit deja o milă și n-am spus o vorbă. Ia să vedem... o zi cețoasă e potrivită pentru istoria cu Prințesa și Zeul Mării.

Încă o dată timpul păru să stea în loc, iar drumul deveni o dâră cenușie pe când înaintau în viteză prin pâcla dimineții. La un moment dat – Hathor nu reușea să-și amintească exact când anume – soarele se arătă în toată mărișoara sa, dar lucrul

acesta trecu aproape neobservat pentru călătorii noștri grăbiți. Relieful devenise mai puțin accidentat și acum se aflau pe o câmpie plată și largă. Depășeau în viteză tot mai multe sate și Cal zări în depărtare turlele unui oraș, pe care însă piticul îl ocoli cu grijă.

— ...și astfel Zeul Mării, care se transformase într-un ac de cusut, se aruncă asupra tânărului prinț. Dar prințul se feri, iar acul se înfipse adânc într-un stejar falnic. Copacul se înnegri pe dată și frunzele i se scuturară, dar acul era ținut temeinic. Vraja se rupse, prințesa se trezi și se frecă la ochi. Zeul mării, îngropat în trunchiul copacului, rămase doar o amintire pentru ea. Prințul o conduse la castel și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe! încheie piticul cu un gest larg.

Hathor bătu din palmele sale mari. Se bucurase de această poveste tristă de dragoste mai mult decât de oricare alta auzită până atunci. Cal zâmbea și el, dar atenția i se îndreptă repede spre împrejurimi. Mirosul sărat de mare plutea în aer, pescărușii țipau în depărtare, iar soarele aflat la apus îmbrăcase câmpiile din urma lor cu o aură purpurie. Un abur ușor se ridica deasupra oceanului și a țărmului. Zări un mic sat pescăresc cuibărit în cețuri nu departe în fața lor. Cal îl privi melancolic.

Greybeard înțelese dorul din ochii lui Cal.

— Nu, zise piticul, nu trebuie să mergem acolo. Vom pleca la adăpostul nopții, nevăzuți și neauziți

de nimeni. Stăpânul Întunericului are ochi care bat departe și urechi care abia așteaptă ca limba să se dezlege.

Îi duse dincolo de drum, de-a lungul unei împrejurări. Trecură peste un zid de piatră, traversară o miriște, apoi un dâmb acoperit cu iarbă, și iată-i ajunși pe o plajă nisipoasă, liniștită. Luna se reflecta în valurile ce spălau domol țărmul, dând naștere unui colier argintiu de spumă. Hathor se opri să admire minunata priveliște.

— Haideți, n-avem vreme de pierdut! Curând fluxul va fi la limită, îi îndemnă piticul, băgând de seamă că tovarășii de drum rămăseseră în urmă.

Continuară să înainteze de-a lungul plajei, oprindu-se într-un loc unde trei bărcuțe de pescari se odihneau la mal.

În timp ce examina ambarcațiunile răsturnate pe nisip, Cal se încruntă.

— Bărcile astea sunt prea mici ca să poată naviga în largul mării. Gunnar, bănuiesc că n-ai de gând să ne sui în subrezeniile astea!

Hathor se zgâi la bărcuțele pricăjite și plescăi din limbă, apoi se apropie și ridică una cu o singură mână.

— Prea mică! Eu nu merg!

Aruncă barca în nisip și aceasta se sfărâmă în două, cu un trosnet sec.

— Oameni buni, dragii mei, v-ați pierdut încrederea și imaginația? spuse piticul zâmbind

Doar stați de vorbă cu Gunnar Greybeard!

Scoase un săculeț de sub pelerina sa cenușie și i desfăcu șiretul de la gură. Greybeard vorbi apoi reverențios:

— Am primit-o de la maestrul meu!

Din săculeț scoase o bărcuță aurie, care în lumina lunii părea fosforescentă. Piticul se îndreptă spre valurile care clipoceau și o așeză cu grijă pe apă.

Imediat bărcuța începu să se mărească și cât ai zice pește o adevărată navă plutea în fața lor, cu bordurile apărute de scuturi rotunde, cu două rânduri de vâsle zdravene pe fiecare parte. La provă se afla un dragon fioros, sculptat cu măiestrie, a cărui coadă se prelungea amenințătoare până la pupa. Un catarg înalt, cu pânza strânsă, se profila rotindu-se ușor în lumina lunii.

— Hai, udați-vă picioarele. Urcăm la bord! îi îndemnă Greybeard cu mândrie.

O ferestruică aflată sus pe ușa metalică se deschise și doi ochi iscodiră înăuntru, cercetându-l pe Elizebith. Tocmai se pregătea să sară în picioare și să se repeadă spre ușă, nădăjduind să poată vorbi cu oricine ar fi fost. Dar în aceeași clipă privirea răuvoitoare o întâlni pe ea și spaima îi străfulgeră tot trupul. Ochii aceia... îi mai întâlnise cândva.

Se ridică împotriva voinței sale de pe grămada de

paie, ca vrăjită, incapabilă să-și ferească privirea sau să se întoarcă, și se apropie de ușă, împleticindu-se. Încercă să se oprească, să-și dezlipească ochii de cei ai vizitatorului, dar puterea acestuia era prea mare. Brațele ei, care nu o mai ascultau, se ridicară și-i descheiară rochia, apoi o sfâșiară, dezgolindu-i sânii. Se apropie de ușă, neputincioasă în fața acelei căutături, și auzi respirația greoaie, gâfâită, de dincolo de ușă.

Apoi ferestruica se închise cu zgomot și Bith se simți eliberată. Se prăbuși plângând pe podea. Acum știa cine a fost. Privise în ochii aceștia în încheștarea de dinainte de Cairngorm. Își bătuse joc de el, chiar îl ținuse sub vrajă. Dar acum rolurile se inversaseră. Era în puterea lui Schlein. Oare ce avea de gând cu ea?

Bith se târî înapoi la grămada de paie și se așeză cu genunchii sub bărbie, privind, copleșită de rușine și de teamă, cum ultima licărire a serii dispărea de pe cer. Mai târziu se auzi un alt zăngănit și zvâcni înspăimântată, dar era doar cina cu pâine și apă. Bith se legănă încetisor, înainte și înapoi, în umbra mohorâtă a amurgului, sperând că binefăcătorul ei, „prietenul”, se va întoarce în timpul nopții.

Capitolul 8

Endril se răsuci pe pardoseala rece de piatră și,

cu greutate, reuși să se ridice. Se afla într-o încăpere scundă, tăiată grosolan. De la ușă dușumeaua se înclina spre un jgheab scobit de a lungul peretelui opus, unde un șuvoi de apă și zoaie țâșnea printr-o gaură, se prelingea de-a lungul peretelui și dispărea în altă gaură în partea opusă. Aruncă o privire spre stânga sa și fu uimit să vadă un tânăr cu barbă ascuțită care se holba la el rezemat de perete.

— Salut, spuse tipul. Bun venit în minunatul palat al Mărețului Murcroft!

Tânărul se trase mai aproape pentru a-l vedea mai bine pe noul venit.

— Mie-mi zice John Purkins. (Privi clipind mărunț la Endril, în lumina palidă ce se strecura prin ferestruica de la ușă) Ești un elf!

— Asta sunt! Un elf numit Endril.

Zornăind din lanțuri elful ajunse la Purkins și cei doi își dădură mâna.

— Vino, spuse tânărul, pot face ceva cu lanțurile alea. (Se târî într-un colț și reveni cu o pilă micuță) Tatăl meu era fierar. Aveam asta în cizmă când m-au închis.

John Purkins luă mâna elfului și începu să pilească la fiare.

— Pentru ce te-au aruncat aici? întrebă Endril, dându-se puțin înapoi pentru a-i lăsa tânărului fierar destul loc să-și facă treaba.

— Eee, se poate spune că între mine și Murcroft s-a ivit o deosebire de păreri. O bună bucată de

vreme bătrânul meu s-a descurcat binișor, apoi Murcroft a început să și-o ia în cap. De atunci pădurile au început să mișune de tâlhari și chiar de orci tuciurii, care n-ar trebui să se arate pe pământurile oamenilor de treabă.

Purkins își mută pila din mâna stângă în cea dreaptă.

— Ei bine, într-o noapte, șase din oamenii vrăjitorului au venit la atelierul nostru și au cerut șase cai, fără plată. Bătrânul' – Big George – și cu mine i-am fugărit. Mai târziu în noaptea aia s-au întors și ne-au furat caii. A doua zi bătrânul' s-a dus la castel să-și ceară banii. Poc! Trosc! Bătrânul' a mierlit-o. Așa c-am pus mâna pe arcul meu de nădejde și pe cea mai bună săgeată și m-am suit într-un copac să aștept. N-a durat mult și împuțitu' ăla de vrăjitor a apărut călare și zbrrrr! I-am înfipt-o, taman în umăr. Mi-a scăpat degetu', că-l omoram.

Cătușa de la mâna stângă cedă, eliberându-i lui Endril brațul.

— Gata, asta a mers ușor! Oricum, eram cocoțat în copac, fără să pot fugi, și oamenii vrăjitorului dădeau roată călare. Am coborât să-i cotonogesc și a ieșit o bătaie pe cinste, da' nu i-am putut dovedi pe toți, așa că m-au aruncat aici pentru fo sută de ani sau cam așa ceva. Tânărul făcu o pauză. Da' matale cum ai ajuns aici, domnu' Elf?

— Murcroft a luat prizonier un prieten de-al meu. Încercam să mă strecur în castel și m-am

ciocnit de dragonul negru.

— Dragonul negru? Ce naiba mai e și asta?

— O pocitanie de dimensiuni înspăimântătoare, și mă tem că se află în slujba Stăpânului Întunericului. Sumbre vremuri se întrevăd pentru țara asta.

Purkins fluieră printre dinți.

— Orișicât, ai făcut treabă ca lumea, îți spun eu. Te-ai strecurat în castel pentru totdeauna!

— Cred că dedesubt e mai aproape de adevăr.

Cei doi își zâmbiră.

Purkins munci până nu-și mai simți mâinile, și Endril îi luă locul pentru un timp. După câteva ore de trudă elful scăpă de lanțuri. Scoase un oftat de ușurare și își întinse picioarele.

— Țin'le la-ndemână spuse tânărul.

Fixă o cătușă ruptă în jurul încheieturii lui Endril.

— Uneori orcii ne scot să ne mișcăm nițel. Îmi pun lanțurile înapoi, iac-așa, ca să-i păcălesc.

În mintea elfului încolți sămânța unui plan de evadare. Își chestionă colegul de celulă despre obiceiurile și felul temnicerilor orci. Purkins cunoștea șase orci după nume și alți câțiva după mutrele lor dezgustătoare, dar îl povățui să nu facă vreo încercare de evadare.

— Ne duc afară numai când e în preajmă o ceată întreagă de pocitanii înarmate cu săbii, să ne păzească. Prea mulți să-i dovedești în luptă.

— O să vedem dacă-i așa, spuse Endril în

șoaptă. Le-am putea face pe creaturile astea să fie atât de ocupate, să se bată între ele, încât n-ar mai avea grija noastră.

De afară se auzea larmă. Zăvorul zăngăni și ușa se întredeschise. Endril își înfășură la repezeală lanțurile rupte în jurul mâinilor și picioarelor, dar agitația lui nu avea rost. O cană strâmbă de cositor zbură prin deschizătură, ricoșă zgomotos de pardoseală și ateriză în fața elfului și a colegului său de celulă.

— Hai, javră, ia-ți blidul de câine! bodogăni un ore de după ușa care se închise repede, zăngănind.

John apucă strachina și i-o dădu lui Endril.

— Ora mesei! Repede, la ușă!

Purkins își ținea castronul sub ferestruica zăbreliată, prin care se strecură un linguroi plin cu terci vâscos, doldora de cocoloașe. Endril ridică și el strachina tocmai la timp ca să-și primească rația.

— Tocăniță de văcuță, se auzi de afară o voce răgușită. Singur eu am făcut-o. O să vă placă, gustoasă foc!

Elful privi prin deschizătură și zări un ore foarte gras mergând legănat spre următorul prizonier, apoi auzi repetându-se aceeași frază.

— Acesta-i taica Fălcuță, nu-i așa rău ca alți orci. (Bărbatul începuse să înfulece terciul din strachină). Numai taica Fălcuță ne dă haleală adevărată.

Lui Endril nu-i era foame, dar adulmecă

amestecul pe care-l primise. Nu mirosea rău. Dacă ar fi știut că va fi cea mai bună masă pe care o va primi acolo, elful ar fi prețuit-o mai mult.

Cal sări în apă și reuși să se agațe de parapet și să se cațere în corabia care-i aștepta. Urmă Hathor, sub greutatea căruia ambarcațiunea se balansă îngrijorător. Odată urcați la bord, cei doi se aplecară peste parapet, ridicându-l ușor pe punte pe pitic.

— Mulțam' la amândoi! spuse Gunnar zâmbind, apoi pocni din degete.

Ambele rânduri de vâsle începură să se miște ca și cum ar fi fost mânuite de niște bărbați zdraveni, cu brațe puternice, și nava se îndepărtă de plajă, ieșind în golf cu spatele înainte.

Hathor se plimbă de-a lungul punții, pipăind în jur, acolo unde ar fi trebuit să se afle vâslașii invizibili; nu găsi nimic.

Piticul pocni iar din degete. Un rând de vâsle se cufundă în apă, în timp ce al doilea își schimbă direcția și corabia se roti repede pe loc. Toate vâslele începură imediat să bată apa într-un ritm considerabil, făcând barca să alunece în viteză prin golful luminat de lună, spre largul mării.

— Bună treabă, Gunnar Greybeard, spuse Hathor în timp ce se întorcea spre coada bărcii călcând apăsat. Cum ai făcut?

— Ei bine, zise piticul lăsându-și din nou capul într-o parte, ceea ce vedeți nu-i lucrătura mea.

Asta este o navă cu totul deosebită, nu prea diferită de cea despre care v-am povestit. Vă mai amintiți corabia zburătoare a regelui?

Cal și Hathor încuviințară.

— Așadar, barca asta nu poate zbura prin aer, dar este la fel de fermecată. Am obținut-o oarecum cu împrumut, numai pentru călătoria asta. Ați fi uimiți dacă ați vedea cât de mulți pasageri poate duce.

Greybeard se aplecă și mângâie drăgăstos parapetul.

— Eu deja sunt uimit! declară Cal.

Își luară bagajele și stivuiră totul în ordine la baza catargului. Gunnar scoase câte ceva de-ale gurii și se așezară fără grijă pe punte să-și ia cina, în timp ce mândra lor corăbioară naviga în noapte. Depășiră promontoriul și nava începu să salte pe valuri. Vântul se transformase într-o briză puternică. Piticul îl apucă pe Cal de braț.

— Privește!

Frânghiile care legau pânza se desfăcură singure. Sus, parâmele trosniră și scripeții scârțăiră, în timp ce pânza se înălța pe catarg, fluturând bezmetică până ce se întinse bine. Atunci vântul o umflă cu zgomot și nava se avântă înainte prin valuri. Vâslele ieșiră din apă și se retraseră cu un zgomot înfundat, așezându-se în ordine de-a lungul bordurilor. Printre pasageri se auziră urale. Unul dintre ei scoase de-acum obișnuita sticlă cu vin și niște pahare.

— Un toast, spuse piticul, pentru minunata noastră corabie, Skidbladner!

— Și pentru Elizebith, adăugă Cal cu tristețe. Zeii s-o aibă în pază până ne întoarcem!

— Pentru Endril, de asemenea, spuse trolul.

Își apropiară paharele și ciocniră.

După somnul agitat din timpul nopții, Bith se trezi treptat. Se ferea să privească spre ușă, de teamă că misteriosul ei prieten ar fi venit peste noapte. Își privi cu tristețe rochia sfâșiată, și apoi își descâlci paiele din păr. Când în sfârșit se întoarse spre ușă, priveliștea îi făcu inima să tresalte. Alergă entuziasmată către comorile sale.

Acolo, pe dușumea, se aflau un lighean cu apă și un ștergar, un pieptene și o oglindă, o pernuță, o farfurie cu mâncare, o sticlă cu vin, ață neagră și un ac de cusut. Mai era și un răvaș, purtând același mesaj ca primul... „ferește-te de ochii care pândesc”. De data asta bănuia de ai cui ochi iscoditori trebuia să se ferească.

Bith strânse grămadă prețioasele obiecte și le duse în colț, unde se bucură de mâncare, așezată pe pernuță. După ce termină își scoase hainele și se îmbăie. În cele din urmă se strădui să cârpească rochia sfâșiată cu ajutorul acului cu ață. Nu prea se pricepea la așa ceva, croitoria nu se număra printre învățăturile primite de la mama sa.

Oftă. Cu toată învățătura maică-sii, magia nu se mai număra printre îndemânările ei, cel puțin

pentru moment. O lovitură grea în ușa o făcu să tresară și Bith se ridică în grabă, strângându-și rochia lângă trup. Un sul de pergament fu strecurat prin deschizătura ușii. Se îmbracă repede și cercetă obiectul.

— Oh, asta-i culmea! spuse cu voce tare după ce termină de citit înscrisul. Acum urmează să fiu arsă pe rug!

Încercă să-și amintească luna așa cum o văzuse ultima oară și zâmbi cu tristețe. Măcar mai avea câteva săptămâni de trăit! Mototoli înștiințarea despre execuția sa într-un ghemotoc, îl aruncă și se întoarse târâș grăpiș în colțul ei. Își culese cingătoarea și încercă încă o dată să-și amintească o vrajă, dar nu reuși. Drăcui, după care își petrecu toată dimineața descâlcindu-și părul lung și negru.

Seara ușița se deschise din nou și ochii iscodiră înăuntru, căutând-o. Lui Bith îi era frică, dar acum știa că era Schlein și avu grijă să nu-i întoarcă privirea. Cu un mare efort de voință își acoperi fața și se prăbuși în maldărul ei de paie. Tremură îngrozită auzind respirația lui răgușită.

I se păru că așteptarea durează o eternitate, apoi se auzi un mârâit înfundat, ferestruica se închise cu zgomot și prezența nefastă dispăru.

Bith se ridică încet, încă îngrozită, dar mulțumită că obținuse o mică izbândă în înfruntarea voințelor la care o provocase Schlein.

Ormoc era necăjit. Toată noaptea răscolise împrejurimile în căutarea camarazilor fetei. Le cercetase tabăra cu ajutorul globului de cristal și căutase urme de pași sau crengi rupte, orice fel de semn. Nu găsisese nimic. Dispăruseră. Cercetă hanurile din satele apropiate, unul câte unul, cameră cu cameră. Ajunsese la Baoancaster și controlase fiecare colțișor de la „Lebăda Friptă”. Nicio urmă.

Acum se luminase de ziuă. În afara micului său act de trădare în folosul lui Elizebith, nu se mișcase de la locul său. Se rotise ca un vultur în jurul castelului, măturând întreg ținutul de dedesubt. Zărise orci, țărani la câmp, călători pe drum, tâlhari în pădure, tot felul de ființe, dar nu cei pe care îi căuta.

Ormoc făcu o ultimă încercare și scrută în grabă de-a lungul Marelui Drum De Apus, înapoi spre Negură, apoi Drumul de Nord și cel de Sud. În cele din urmă plană dincolo de Baoancaster, deși nu și putea închipui ce-ar putea face atât de departe de castel. Când tocmai hotărâse să se întoarcă, i se păru că zărește o umbră mișcându-se cu repeziciune de-a lungul drumului, printre copaci, dar într-o clipă totul dispăru.

Ormoc renunță la căutarea lor zadarnică și aruncă din nou o privire asupra fetei. Pe măsură ce imaginea se contura în ceața albăstruie a cristalului, se minună încă o dată de frumusețea ei. Tocmai se pieptăna și arăta mai fericită și mai

în putere decât cu o zi în urmă. Și nu se îndoia că acest lucru se întâmpla mulțumită lui. Zâmbi și lăsă plăcuta imagine să se destrame.

Se ridică de pe scaun și se întinse. Din păcate avea datoria să raporteze că nu are nimic de raportat. Ormoc chiar se bucura că trebuie să-l întâlnească pe Murcroft și nu pe Schlein, pentru că, oricât de înspăimântător ar fi vrăjitorul, era puțin probabil să-l ciomăgească la auzul veștilor proaste.

Capitolul 9

Briza tare continua să sufle rece și umedă de-a lungul punții și Caltus Talienson se trezi dârdâind. Corabia se înălța și cobora, mai întâi cu prova, apoi cu pupa, improșcând neîntrerupt jerbe înspumate din marea agitată. Cerul era acoperit și lumina era săracă, pentru că soarele se afla încă sub orizont. Băiatul strânse pătura udă în jurul umerilor și se strădui să se ridice în picioare pe puntea ce se legăna sălbatic. Piticul ședea alături de Hathor la pupa, lângă cârmă. Cei doi se înghesuiseră lângă parapet, încercând zadarnic să rămână uscați. Cal se împletici cu stângăcie spre prietenii săi, prăbușindu-se greoi lângă pitic.

— Spune-mi că n-o să fie toată călătoria noastră așa! imploră băiatul, glumind numai pe jumătate.

— Dacă aș putea influența vremea, aș fi un zeu!

veni răspunsul. Cel puțin facem progrese uimitoare. Astăzi nu va mai trebui să depăn povești.

— Spune-ne totuși o poveste despre secetă, murmură Hathor.

Vântul și marea rămaseră neschimbate toată dimineața și într-un târziu piticul scotoci împrejur până găsi un petec de pânză de velă, pe care cei trei o fixară la pupa, încercând să se adăpostească de stropii care nu mai conteneau. Sub acest acoperământ, Cal reuși să se zvânte puțin și să se mai întremeze cu o gustare din pâine și carne.

Spre amiază vremea se îmbunătăți. Stropii de apă încetară să mai cadă, vântul se înmuie și marea deveni mai calmă. Chiar și soarele reușea să răzbată când și când printre nori.

Hathor găsi într-o cutiuța câteva cârlige de pescuit și ceva sfoară. Folosind o bucată dintr-o rădăcină de-a sa ca momeală, trolul își aruncă undița peste bord și așteptă.

— Ce te aștepți să prinzi cu o momeală ca aia, Hathor? întrebă Cal sarcastic.

— Pești căroră le plac rădăcinile, spuse Hathor zâmbind. Peștilor le plac rădăcinile, lui Hathor îi plac peștii. Simplu!

— În afară de un singur lucru.

— Care anume?

— Peștii nu mănâncă rădăcini! exclamă Cal.

— Vom vedea, zise Hathor calm, dând drumul la mai multă sfoară.

— Poftim, am să-ți arăt eu cum se face!

Băiatul luă și el un cârlig din cutie, îl legă, apoi rupse o bucățică de carne uscată din sacul de merinde și o înfipse cu grijă înainte de a arunca sfoara în partea cealaltă a bărcii.

— Ne vom întrece.

Martor la toată această pălăvrăgeală pregătitoare, Gunnar Greybeard nu vru să rămână mai prejos.

— Se supără careva dacă încerc și eu?

— Deloc, dă-i drumul, răspunse Cal.

Băiatul privi neîncrezător cum piticul luă o sfoară, dar în loc de cârlig îi legă la un capăt o pietricică și o aruncă la pupa. Curând sfoara piticului zvâcni zdravăn, și el o trase cu putere, palmă cu palmă. Peste bord zbură un lung pește argintiu care începu să sară și să se zvârcolească pe punte.

— Asta-i primul... să zicem că e vama.

Își recuperează sfoara din gura peștelui și-l aruncă înapoi în mare. Pe urmă „mușcă” la Hathor, și el scoase un somn, cu burta portocalie și spatele argintiu.

— Îi plac rădăcinile, spuse trolul zeflemitor.

Greybeard scoase unul după altul o mulțime felurită de pești, printre care câțiva heringi, doi țipari, un ton, un pui de rechin și un calmar. Cal ridică mâinile în semn de abandon și lăsă sfoara să-i alunece peste bord.

În vreme ce soarele cobora, vântul se opri iar

vâslele se apucară din nou de lucru. La orizont apăru o insuliță acoperită de arbori și corabia Skidbladner se îndreptă hotărâtă spre țărm. Când ajunseră la mal, stelele împânzeau cerul în toată splendoarea lor.

Hathor sări în apă și cu o funie trase ambarcațiunea pe plajă, în siguranță. Cei trei adunară lemne pentru foc și curând izbucni o vâlvătaie veselă în timp ce captura de peste zi se frigea pe foc, Greybeard le povesti despre cel mai straniu pește pe care-l văzuse vreodată, fiorosul gesnercon.

— Este o creatură teribilă, cu trupul oval din care pornesc douăsprezece brațe. Are opt ochi, doi în față, doi în vârf, doi în spate și doi în coadă, așa că nu poți să te furișezi pe lângă el fără să prindă de veste. La unul din capete se află fața, gura și niște colți ca de porc, iar la celălalt o coadă ca de șarpe veninos, terminată cu o gheară lungă. (Gunnar făcu o pauză rău-prevestitoare.) Dacă te plesnește vreodată în spate cu această gheară...

— Ce se întâmplă? întrebă Cal neliniștit.

— Ei bine, nu vei mai putea să-ți folosești brațul multă vreme, pentru că înseamnă că te place și trebuie să dai noroc cu toate cele douăsprezece mâini ale sale!

Greybeard se rostogoli pe spate râzând, iar Hathor necheză zgomotos.

— Bravo, piticule! mai întâi ai trișat și te-ai folosit de magie în întrecerea de pescuit, apoi m-ai

păcălit cu povestea despre pești. Ți-o plătesc eu, cât de curând!

Închinare din nou pentru Bith și Endril, iar când focul se stinse, Hathor împrășteie cenușa cu piciorul. Cei trei încărcară peștele fript pe punte, urcându-se și ei înapoi la bordul lui Skidbladner. Încă o dată se încredințară navei care, cu vâslele lopătând, ieși în largul mării luminate de lună.

Trecură două zile fără întâmplări deosebite; corabia înainta împinsă de vâsle, când vântul era neprielnic, sau zbura cu pânzele întinse, când briza sufla cum se cuvine. Gunnar depănă alte povești, iar Cai și Hathor făcură o nouă întrecere de pescuit, una „corectă” de astă dată, căci piticul fu exclus. Folosind ca momeală rădăcini, trolul prinse doi tarponi uriași, față de o singură scrumbie a lui Cal.

În cea de-a treia zi, în timp ce Skidbladner naviga destul de aproape de o insuliță aridă, Cal zări pe plajă un bărbat care își agita brațele și striga disperat.

— Hei, priviți acolo! Trebuie să fie un naufragiat!

Piticul pocni din degete și vela coborî, iar vâslele se puseră în mișcare. Nava își schimbă direcția și porni în viteză spre țărmul stâncos.

Nu exista plajă, dar bărbatul se urcă pe o stâncă și când barca lor se apropie, făcu un salt uluitor și ateriză nevătămat pe punte, cu un teribil zăngănit de armură.

În timp ce nava se îndepărta de stânci, noul venit se întoarse pentru a-i cunoaște pe cei trei. Era un bărbat bine clădit, cu umerii lați și pântecul enorm, îmbrăcat cu o minunată platoșă din zale și un coif de argint. În jurul mijlocului purta o cingătoare minunată din aur, de care atârnavă mai multe punguțe și săculeți precum și un fel de armă cu mânerul de lemn care ieșea dintr-o teacă de piele. Dar barba deasă și roșie, precum și părul roșu care-i acoperea coapsele și brațele dezgolite erau de departe cele mai uimitoare attribute ale sale.

Fața bărbatului se luminează într-un zâmbet și îi întinse lui Cal brațul muscular ca un jambon.

— Mi se spune Red Beard⁴, zise el cu o voce profundă, plăcută – deși s-ar putea ca unii să mă cunoască drept „Spaima-Uriașilor”... pentru că uriașii nu prea mă au la inimă!

Cal îi strânse mâna și făcu prezentările. Matahala se feri să dea vreo explicație despre cum ajunsese pe insulă și, deși lucrul acesta li se părea ciudat, cei trei se feriră să întrebe, din politețe.

Skidbladner înainta din nou cu pânzele desfăcute și schimbarea de la lopețile fără vâslași la velele nemânuite de nimeni nu trecu neobservată de Red Beard, dar nici acesta nu spuse nimic, ci doar făcu o provocare.

— Acolo de unde vin obișnuim să ne întrecem în

⁴ Barbă Roșie (n. tr.).

luptă, și sunt puțini cei care m-au doborât. Caltus Talienson, crezi că mă poți birui?

— Cu siguranță pot să încerc! răspunse băiatul.

Cal mai luptase și trântise mulți cavaleri, pe vremea când era soldat. Păși în față și depărtă picioarele. Cei doi se strânseră în brațe. Cal își arcui mușchii și se încordă. Spre neliniștea sa, se simțea ca și cum ar fi încercat să mute din loc o stâncă, pentru că oricât trăgea și împingea, Red Beard nu se clinti un deget. Apoi, pe neașteptate, adversarul se răsuci cu repeziciune și îl trânti pe băiat cât era de lat pe punte.

Uriașul bătu vesel din palme.

— Bună treabă, flăcăule, vei fi un luptător pe cinste!

Se întoarse spre ceilalți.

— Greybeard, nu ar fi frumos din partea mea să te culc la pământ, ca și cum n-ai avea în mânecă vreo scamatorie pregătită pentru mine. Tu, Hathor, crezi că mă poți doborî?

— Încerc!

Cei doi își încheștară brațele unul în jurul celuilalt, iar Cal și piticul se dădură înapoi, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla în urma acestei înfruntări. Timp de un minut luptătorii rămaseră nemișcați, încordându-se. Hathor lăsă să-i scape un geamăt și cei doi tresăriră ușor, apoi Red Beard scoase un sunet asemănător și se clătină din nou. Era clar că adversarii erau de forțe apropiate. De altfel, Hathor era recunoscut

pentru puterea lui neobișnuită.

Deodată lupta deveni mai animată și cei doi începură să danseze pe punte, încă încleștați fiecare în strânsoarea de fier a celuilalt. Luptătorii gâfâiau și gemeau deslușit, și deși sufla o briză răcoroasă, sudoarea le șiroia pe fețe. Hathor rânji, lăsând să i se vadă dinții de trol, ca niște colți. Ca urmare Red Beard sări înapoi, ridicându-și mâinile și rupând îmbrățișarea.

— Rezultat nehotărât! declară râzând. Se întoarse apoi spre ceilalți. Nu mi-ați spus că amicul vostru este trol!

— N-ai întrebat! răspunse Gunnar, zâmbind.

— Ha! Punct lovit, maestru Greybeard! Ei bine, toată treaba mi-a făcut poftă de mâncare. N-aveți ceva haleală și băutură?

Red Beard fu condus la pupa, unde Gunnar desfăcu sacul de merinde, iar Hathor aduse peștele. Cei patru se așezară la o masă îmbelșugată. Lucrurile meraseră bine la început, apoi Cal observă o urmă de îngrijorare în ochii piticului, pe când Red Beard înfuleca tot ce se afla pe navă, tot peștele – și fript, și crud – și patruzeci de pâini, până ce din sacul-minune a lui Gunnar nu mai ieși nimic, și pe urmă toate rădăcinile pe care Hathor nu reuși să le înhațe în grabă din fața căpcăunului.

La urmă, Red Beard râgâi.

— Și-acum ceva băutură, ah, nu e o sticlă de vin ceea ce văd eu acolo?

Uriaşul ajunsese dintr-un pas în partea cealaltă a punţii şi înşfăcă sticla de vin fără fund a lui Greybeard.

— Oh, nu! Piticul îşi duse mâinile la ochi şi gemu.

Red Beard puse sticla la gură şi ceilalţi priviră înlemniţi de spaimă. Bărbatul bea, şi bea şi bea. Bău timp de mai bine de o oră, apoi se opri şi-şi şterse buzele cu dosul palmei.

— Bun vin ai aici, Greybeard! Duse din nou sticla la gură, de data aceasta pentru aproape o jumătate de oră, apoi se opri.

— Ahhh! Ținea sticla goală în faţă pentru a fi văzută de toţi.

Hathor clătină din cap cu tristeţe.

— Foarte gustos, într-adevăr! Red Beard aşeză cu grijă sticla pe punte, apoi se ridică să se întindă. Aveţi o bărcuţă pe cinstel!

— Da, suntem mândri de ea, răspunse piticul furios.

Red Beard mângâie cu degetele bordul.

— Parâme zdravene, lucrătură măiastră. Parcă am mai navigat pe ea.

— Tot ce se poate, domnule, eu am obţinut-o sub formă de împrumut pentru foarte scurt timp. Avem de făcut o expediţie importantă în Northunderland!

— O expediţie, eeei! Şi ce fel de expediţie?

Cal stătea în picioare în apropierea lor.

— Caut sabia Sjonbrand cu ajutorul căreia am

de gând să o eliberez pe Elizebith de Morea din ghearele lui Schlein, sluga Stăpânului Întunericului.

— Sjonbrand! (Red Beard se scărpină în barbă gânditor.) Ah, Sjonbrand, făurită în Glasvellir?

Ochii îi străluceau.

— Chiar aceea, răspunse piticul mândru, ținându-și micuțul pumn ridicat. Făurită în Glasvellir chiar de mâna aceasta... și de altele, desigur.

— Atunci se explică totul!

Uriășul începu să hohotească vesel, ținându-se de burtă, apoi se înapoie spre pupa, unde zăceau pe punte o movilă de oase de pește, sacul de merinde ca o cârpă și sticla goală.

— În cazul ăsta trebuie să vă răsplătesc pentru compania plăcută, pentru vin și minunatele bucate.

Își scoase din teaca de piele arma – care se dovedi acum a fi un ciocan – și o ținu deasupra locului în care se petrecuse festinul, rostind câteva versuri. Într-o clipă apăru o scenă de carnagiu, în următoarea clipă o imagine a belșugului. Pești proaspeți și dolofani se zvârcoleau pe punte, în timp ce sacul se umflă, îndesat din nou cu merinde. Și ceea ce-l mulțumi pe Hathor cel mai tare – sticla de vin deveni din nou plină și înfundată.

— Acum vă urez drum bun în expediția voastră

pentru Sjonbrand! Spunând acestea, Red Beard băgă ciocanul în teacă, se aruncă peste parapet și dispăru în valuri.

— Mii de paloșe! țipă Cal, alergând după bărbat. Se va îneca, are toată armura aia pe el! Aduceți o frânghie, trebuie să-l salvăm!

— Liniștește-te, Caltus, spuse piticul, impasibil. Tipul ăla nu e în pericol să se înece. Nici nu știi cât de norocoși suntem că ne-am păstrat corabia... și gâturile, drace... și gâturile! Acela a fost chiar Thor!

Capitolul 10

Pană-Strălucitoare lăsă capul în piept și cercetă pergamentul, apoi împunse cu ciocul ața înnodată. Mesajul lui Greybeard era legat temeinic de piciorul ei. Încercă plină de curaj să fâlfâie din aripa ruptă.

Deși durerea era încă foarte puternică, parcă-i mergea mai bine. În curând va putea zbura din nou. Apăru și Coadă-Scânteietoare, cu ciocul plin de semințe.

— Mulțumesc, prietene bun, ciripi Pană-Strălucitoare.

Se auzi alt fâlfâit de aripi și la umbra tufișului apărură Sămânță-de-In și Scaiete; prima purta în cioc un țânțar iar cel de-al doilea o muscă dolofană, pe care Pană-Strălucitoare le înfulecă

lacomă.

— Vai de mine! Dacă veți continua să mă hrăniți așa, voi deveni prea grea și nu voi mai putea să zbor când o să mă fac sănătoasă!

— N-aș spune asta, zise Scaiete, încercând să pară cât mai aspru cu puțință. Mănânci ca un fluturaș!

Vrăbiuțele ciripiră gureșe la remarca lui Scaiete și Coadă-Scânteietoare se pregăti de plecare. Deodată, din văzduh se auzi un țipăt de alarmă și cele patru păsărele încremeniră. Aripă-de-Nea se agita gălăgioasă deasupra tufișurilor strigând:

— Nevăstuica! Nevăstuica! Aveți grijă! Luați-vă zborul!

Prietenele se codeau să o părăsească, dar Pană-Strălucitoare nu ezită:

— Plecați și salvați-vă! Eu am să stau nemișcată. Celelalte păsări nu făcură nicio mișcare.

— Mergeți, voi fi în siguranță! Aici, în ascunziș, sunt la adăpost, dar dacă voi sunteți omorâte, cine o să mă mai hrănească?

Vrăbiuța rănită era cuibărită într-o grămăjoară de iarbă uscată și era greu de observat, chiar și pentru celelalte. În cele din urmă, Coadă-Scânteietoare, Sămânță-de-In și Scaiete își luară zborul, în același timp, țâșnind dintre tufișuri și înălțându-se spre cer într-o fâlfâire cafenie.

Odată desprins de pământ, micul stol zbură, către Aripă-de-Nea, care continua să se rotească deasupra intrusului, țipând. Se părea că animalul

mirosise o urmă, pentru că se îndrepta neabătut spre tufișul în care se ascundea Pană-Strălucitoare. Se opri să adulmece, ridicându-se pe picioarele dinapoi cât să arunce o privire spre cele patru păsărele din văzduh, apoi se furișă înainte, șerpuind grațios.

Dacă vroiau să-și salveze prietena, păsărelele trebuiau să acționeze în grabă. Scaietele porni primul și ateriză la o oarecare distanță de nevăstuică, zburătăcind prin iarbă ca și cum ar fi fost rănit. Musafirul nepoftit se opri și se înalță pe picioarele din spate, cercetând neașteptata pradă. Apoi, cu o viteză amețitoare, se năpusti în salturi spre vrabia care părea neputincioasă. Scaiete se ridică în zbor tocmai la timp, evită să fie înhățat, iar nevăstuica fu astfel întoarsă din drumul ei spre adăpostul din tufișuri.

Imediat Sămânță-de-In coborî în zbor și execută aceeași șmecherie, îndepărtând și mai mult animalul de prada sa. Coadă-Scânteietoare făcu apoi la fel în cele din urmă, când Aripă-de-Nea ateriză ca să ademenească nevăstuica pentru a patra oară, creatura renunță, și fără să mai ia în seamă poticneala păsării se îndepărtă, săltând grațios peste smocurile înalte de iarbă.

Pentru moment, Pană-Strălucitoare și mesajul ei de speranță erau salvate.

Șobolanul cel negru, cunoscut în familia lui după numele de Cel-Care-Vede-Noaptea, dar și ca

Mustață-Tuciurie (numele pe care-l prefera), își luă rămas bun de la mama și frații săi, precum și de la toate mătușile, unchii și verișorii. Trebuia să plece în expediție singur și fără ajutor, căci în felul acesta atrăgea atenția mai puțin. Aveau o sumedenie de neamuri care locuiau la castel, și fiecare dintre cei prezenți părea să aibă câte un mesaj de transmis vreunei rubedenii. Mustață-Tuciurie îi ascultă cu răbdare pe fiecare, străduindu-se să țină minte totul.

În timp ce umbrele prelungi ale serii începură să întunece valea, un cortegiu ciudat de șobolani de toate mărimile se revărsă prin gura peșterii și se înșiră de-a lungul albiei pârlăușului, pârând un nesfârșit șarpe cu blană. Marșul continuă până în locul în care pârlăul se strecura pe sub un pod de piatră. Aici escorta se opri și Mustață-Tuciurie continuă să înainteze de unul singur. Sări în apă și înotă dincolo de pod, reușind să-și croiască drum mai departe în josul apei, pe malul acoperit de mușchi.

Șobolanul urmări pârlăușul aproape toată noaptea, fără să se oprească să mănânce sau să se odihnească. Odată cu primii zori se abătu de la cursul apei și traversă ogorul unui gospodar, ținându-se tot timpul la adăpostul gardului. Când se luminează de ziuă Mustață-Tuciurie ajunsese într-un mic sat. Întâlni câțiva de-ai săi lângă o grămăjoară de gunoi, și aceștia îl îndrumară spre locuința unei rude îndepărtate care trăia la

grajduri.

Cel-Care-Vede-Noaptea, cavaler de Grota-din-Valea-Umbrei, fu întâmpinat cu bucurie de clanul de la Grajdul-Fierarului; i-au dat să mănânce din puținul pe care-l aveau, pentru că vremuri grele se abătuseră asupra familiei de când plecaseră oamenii și-și luaseră și caii cu ei. Locul era pe placul tuturor, dar grânele din care trăiseră atât de bine, dispăruseră acum, și pentru a supraviețui erau nevoiți să caute hrană noaptea, pe câmp.

Mustăță-Tuciurie se odihni aici până pe înserat, apoi porni din nou către castel, cu alte mesaje, de transmis prietenilor și rudelor celor din clanul „Grajdul-Fierarilor”. Pe când părăsea satul scăpă ca prin minune de un mizerabil câine galben, apoi se afundă în pădurea imensă. Din nou mărșălui fără mâncare și fără băutură, dar dimineața îl găsi sub zidurile castelului, lângă râul care izvora din măruntaiele muntelui.

Dar între Mustăță-Tuciurie și ținta sa se aflau trei orci înarmați cu arcuri, și imaginea pe care o văzu îl umplu de spaimă: în apă zăceau morți trei șobolani, cu trupurile străpunse de săgeți din lemn. Mesagerul se ascunse la rădăcina unui copac și așteptă.

Orcii se ciondăneau.

— Trei azung! Hai să-i umflăm, zi roiu! La naiba, acuz ze lumineață! spuse primul.

— Dar Dințosul vroia cinci pentru tocană, se plânse cel de-al doilea ore. Ne jupoaie pielea dacă

îi ducem vânatul ăsta pricăjit!

— Dințozul ză ze ducă dracului! Eu mă întorc.

— Ba n-ai s-o faci!

Cel de-al doilea ore îl înșfăcă pe primul de grumaz și se pregăti să-l pocnească în față cu pumnul.

— Ia potoliți-vă, voi doi strigă cel de-al treilea ore, despărțindu-i. Groapa de gunoi e în drum, haideți să-i luăm pe ăștia și om vedea ce putem vâna pe-acolo înainte de a intra pe poartă.

Cei trei cei mai bombăniră o vreme, dar în cele din urmă adunară șobolanii uciși și dispărură, gălăgioși în pâcla dimineții. Ușurat de plecarea lor, Mustață-Tuciurie așteptă până ce uriașii se îndepărtară, apoi țâșni ca o săgeată, traversă locul deschis și dispăru în crăpătura din stâncă prin care se scurgea șuvoiul.

Odată intrat, fu imediat întâmpinat de un grup de Cozi Negre, cavaleri de Sub Castel, care erau deosebit de îngrijorați de recentul masacru. Mustață-Tuciurie povesti despre lunga lui călătorie, despre misiunea primită apoi transmise o parte din mesajele de la Peșteră și de la Grajd, arătându-le și prețiosul răvaș legat de coada sa. Toate acestea luară ceva timp, fiecare rudă îndepărtată insistând să stea cu el la taifas pe îndelete. Au urmat o mulțime de sfaturi și de cuvântări.

Reuși într-un târziu să transmită toate mesajele pe care și le amintea. Trecuse încă o zi și era în

sfârșit liber să și continue căutarea. Un verișor de gradul întâi îi arătă o galerie tainică și Mustață-Tuciurie își croi temător drum prin labirintul șobolanilor, care ciuruia muntele și-l făcea asemănător unui fagure.

Masa din acea zi se compuse dintr-un colț de pâine uscată și o cană cu fiertură nenorocită. Endril îi cedase aproape toată porția sa colegului de celulă, iar acum scobeia cu capătul pilei lui John în lemnul din spatele balamalelor de la ușă. Era stejar, și încă destul de gros, așa că munca era anevoioasă; Purkins însă, care nici măcar nu se gândise să scobească în felul acesta, părea destul de entuziasmat. Luau parte cu rândul la această muncă obositoare.

Deodată John scoase un strigăt:

— La naiba, Endril, ia uită-te la arătarea de acolo! Nu te mișca, să-i vin de hac.

Endril se răsuci încetișor. Purkins ținea lanțurile în mână și pândea un șobolan uriaș, care se strecurase înăuntru prin gaura de scurgere.

Șobolanul șfichiuia aerul cu coada, alergând spre Endril.

— Așteaptă! Nu-l lovi! strigă Endril, observând pergamentul legat de coada animalului.

John rămase cu gura căscată, în timp ce șobolanul sări cu nerușinare în poala camaradului său; chițai, apoi începu să-și agite coada în fața elfului.

— E un răvaș! strigă Endril, grăbindu-se să

dezlege pergamentul. Îl desfășură și-l ridică în lumina slabă ce se strecura de pe coridor. De la prietenii mei de-afară! Au scăpat de Murcroft și au plecat să pună mâna pe Sjonbrand!

Mototoli pergamentul, în timp ce șobolanul se făcu nevăzut pe unde venise.

— Ce-i aia Sjonbrand?

— O sabie magică.

Elful era adâncit în gânduri și vorbise mai mult pentru sine decât ca răspuns la întrebare. Dacă ceea ce spunea piticul ăla isteț este adevărat, asta e într-adevăr o veste bună.

Îi întinse pila lui Purkins.

— Ia-o, sapă tu un timp; trebuie să mă gândesc.

Purkins se scărpină în cap, neînțelegând prea bine ce se petrecuse, ridică din umeri și se apucă de treabă.

Ultimele zile erau dintre cele pe care Bith ar fi vrut să le uite. Străduințele sale de a-și regăsi puterile magice deveniseră tot atâtea încercări zadarnice și asta o înnebunea. Primea în continuare rația obișnuită de pâine și apă și în fiecare zi era vizitată de Schlein, care de după ușă o fixa cu privirea încărcată de intenții mârșave. Devenise îngrozită de aceste vizite și era convinsă că vrăjitorul pune la cale ceva oribil. Bith știa că dacă nu ar fi existat mâncarea și darurile primite de la prietenul cel misterios s-ar fi aflat într-o stare deplorabilă, incapabilă să opună rezistență privirii

care o țintuia zi după zi.

Darurile se adunaseră unul după altul, și în cotlonul ei erau ascunse o grămadă de lucruri, imposibil de zărit de la ușă. Luase obiceiul să arunce toate resturile de mâncare pe fereastră, dar tot mai rămânea o puzderie de farfurii de argint, pahare, pocale, tacâmuri, străchini, perne, salteluțe și pături. Bith se învățase să doarmă în colțul ei pe perne, acoperită cu pături, dar avea grijă ca în fiecare zi în care venea Schlein acesta să o găsească ghemuită pe grămăjoara de paie. Nu dorea să-i fie aflate secretele.

Într-o după-amiază auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa greoaie de fier se deschise cu zgomot. Alergă în colț disperată, nădăjduind să ascundă grămada de daruri față de oricine ar fi intrat. O voce răsunătoare o strigă.

— Elizebith, fiică a lui Morea, apropie-te! Ai fost chemată de Prea Înaltul Stăpân.

Cum nimeni nu intră, se apropie prevăzătoare de ușă și privi iscoditor în afară. În fața ușii se aflau patru bărbați, dintre care trei erau gardieni înalți și voinici, acoperiți cu platoșe și coifuri din piele. Cel de-al patrulea era un bătrân gârbov înveșmântat într-o mantie vărgată alb cu roșu. Bătrânul scoase la iveală o pereche de cătușe pe care i le puse în grabă în jurul încheieturilor.

— Acum aș spune că nu mai avem a ne teme dinspre partea ei, le spuse gârbovitul celorlalți.

Se întoarse și începu să urce scara în formă de

spirală. Soldații o înconjurau amenințatori pe Bith, îmbrâncind-o până când ea îi urmă. Urcară un număr nesfârșite de trepte, ocolind turnul de mai multe ori, până când escorta se opri în fața unei uși sculptate și pictate. Bătrânul, continuând să strângă în mână un talisman strălucitor, împinse ușa și aceasta se deschise cu ușurință.

— Poți intra, o îndemnă el, gesticulând cu mâna liberă.

Lui Bith îi trecură fiori reci prin șira spinării în timp ce pătrundea înăuntru, simțea deja prezența lui Schlein. Dar nu putea face nimic cu toate gărzile acelea înarmate aflate în spatele ei. Ticălosul era în încăpere, în fața vâlvătăii focului. Stătea așezat la capătul unei mese lungi încărcate cu bucate, curcani fripți, porci, pui, rațe, plăcinte cu carne, coșuri cu fructe și pâini uriașe, proaspete și calde. Miresmele erau desfătătoare și Bith își închipui ce-ar fi simțit dacă în ultima săptămână s-ar fi hrănit numai, cu pâine și apă.

— Aaa, draga mea Elizebith!

Vocea lui Schlein era mieroasă.

— Vrei să ni te alături? rânji Schlein cu gura până la urechi, arătându-i locul liber din fața lui.

Bith fu cât pe ce să accepte. Să fi fost oare ceva în felul în care vorbea? apoi voința ei răbufni și îl înfruntă, hotărâtă.

— Nu, niciodată, strigă ea.

Schlein încruntă din sprâncene, își bombă pieptul apoi se aplecă înainte, amenințând-o pe

Bith cu degetul lui uriaș.

— Ai grijă cum vorbești, domnișoară! Noi doi avem o mulțime de lucruri de pus la punct și acesta nu este cel mai potrivit mod de a te adresa Preaslăvitului tău Stăpân!

O privi din nou în ochi, în același fel în care o făcuse prima oară, și ea se simți cuprinsă de groază.

Bith scrâșni din dinți, își încheștă pumnii și miji ochii, înfruntându-i privirea. De această dată nu-l va lăsa s-o o domine!

Schlein culese de pe masă o legătură cu pietricele din chihlimbar pe care începu să le răsucească între degete. Tăcu vreme de un minut, scrutând-o intens pe Elizebith în încercarea de a-i supune voința. După un timp, înțelegând că nu poate obține nimic, clătină din cap, aruncă pietricelele și se aplecă din nou spre ea, zâmbind dezamăgit.

— Mda, ești o doamnă cu o voință de fier. Pun rămășag că, spre norocul meu și al lui Murcroft, am făcut treabă bună lipsindu-te de celelalte puteri.

Apucă un pahar cu vin și îl dădu pe gât, gâlgâind.

— Dar destul cu asta! Vei asculta ce am să-ți spun, Elizebith de Morea. Se prea poate ca la început să nu-ți placă, dar cred că după o vreme vei înțelege înțelepciunea vorbelor mele.

Schlein împinse scaunul înapoi cu un scrâșnet

și se ridică în picioare; trupul lui mătăhălos părea să umple întreaga încăpere. Se apropie de foc, privindu-l gânditor și încălzindu-și mâinile.

— Un bărbat se simte singur când vine noaptea, chiar dacă e pe cale să devină, zeu!

Tăcu pentru o clipă.

— Ai puteri mai mari decât îți închipui. Am aflat lucrul ăsta pe pielea mea, la Cairngorm.

Se întoarse spre ea.

— În curând voi avea toate semințiile vorbitoare în stăpânirea mea. Voi fi împăratul Zeu! Nimeni altcineva nu va putea făptui asta. Dar chiar și un Împărat-Zeu are nevoie de o împărăteasă...

Schlein se apropie încet de Bith. Ea se dădu înapoi un pas, dar continuă să tacă. Îi evita căutătura, privind țintă spre lanțurile de aur și spre bijuteriile atârinate pe pieptul lui puternic și dezgolit.

— Vei fi mireasa mea! Vei fi împărăteasa mea!

Vorbise în șoaptă, persuasiv. Răsuflarea îi devenise însă zgomotoasă și grăbită. Bith se făcu mică în jilt. Uriașul se apropiase la o palmă. Îi simțea mirosul trupului. Nu era un miros omenesc, ci unul dulceag, respingător. Bith întoarse capul într-o parte și privi în jos spre podea.

Mâinile lui Schlein alunecară în jurul mijlocului ei și fata lăsă să-i scape un țipăt.

— Cu puterile tale alăturate alor mele, cu tine de partea mea...

Degetele lui monstruoase înlănțuiră trupul ei firav, strângând-o. Fata gemu de durere și scutură hotărâtă din cap.

— Strivește mă! Ucide-mă și termină o dată cu mine, strigă ea, dar nu voi fi niciodată a ta!

Furios, bărbatul o ridică pe Bith cu totul și o aruncă spre ușă. Ea se lovi zdravăn la cap, și rămase fără suflare.

— Așa crezi tu! tună el. Dar în curând te vei răzgândi. Acum dispari din fața mea!

Schlein se răsuci și se înapoie lângă foc.

Respirând greu, Bith ieși din încăpere și se prăbuși în brațele soldaților care așteptau la ușă.

Ormoc stătea în iatacul său și medita. Murcroft îl muștruluse din nou, a cincea zi la rând. Neputința sa de a găsi vreo urmă a prietenilor fetei începuse să-l coste. Ca și Schlein, Murcroft putea fi foarte periculos... Dar nu se putea spune despre Ormoc că nu încercase. Își petrecuse aproape toate ceasurile de veghe scotocind, chiar cu prețul neglijării nevoilor lui Bith.

Singura lui consolare era că, dacă ar fi trebuit să raporteze asemenea vești lui Schlein, acesta l-ar fi aruncat în turnul de piatră, într-un loc fără ferestre și fără uși. Oricum, la naiba cu Murcroft și Schlein!

Își concentrează gândurile spre Elizebith, și ceața albăstruie apăru imediat. Ghicitorul deveni îngrijorat văzându-l pe Tellarko strângând încheieturile fetei în fiare. Magicianul ăsta de două

parale se folosea de talismanul sau împotriva lui Bith! Ormoc îi putea zări strălucirea.

Dar Ormoc deveni și mai tulburat când urmări ceea ce se petrecu între Elizebith și Schlein. La început ghicitorul se temu că fetei ar putea să-și scape faptul că cineva îi adusese mâncare și daruri. Dar evenimentele se precipitară și Ormoc îi admiră voința cu care reuși să-l înfrunte pe ticălos. Când Bith fu aruncată spre ușă, izbi cu pumnul în masă.

Ghicitorul urmări apoi întoarcerea fetei în celulă și se cutremură văzându-o azvârlită cu cruzime pe jos de către gărzi. Lăsă imaginea să se destrame și chibzui la ce-ar fi de făcut. Prințesa merita o răsplată pentru felul în care îi rezistase lui Schlein. Ceva care să-i întrețină curajul.

Târziu în noapte, când liniștea se lăsase asupra castelului, Ormoc se furișă în întuneric și urcă scara în spirală. Ca de obicei, orcii de gardă dormeau în posturile lor. Ajuns la ușa sculptată și pictată, o deschise ușor. Focul se stinsese, doar câțiva tăciuni mai licăreau în vatră, iar Schlein dispăruse. Pe masă bucatele pregătite pentru ospăț rămăseseră neatinsse.

Ormoc înșfăcă două plăcinte cu carne, un talger cu fructe, două sticle de vin și o pâine, apoi se înapoie mergând în vârful picioarelor spre ușă. Amintindu-și ceva, se îndepărtă tiptil în partea cealaltă a încăperii și culese cele două pietricele de chihlimbar cu care Schlein se jucase ceva mai

devreme. Poate că aveau puteri magice! Ajuns din nou la ușă cercetă cu atenție coridorul. Calea era liberă.

Elizebith zăcea pe pernele ei, cu privirea ațintită în întuneric, hotărâtă să fie trează atunci când va sosi enigmaticul ei prieten. În ciuda hotărârii sale, tocmai ațipise când se auzi zgomotul făcut de zăvorul metalic al deschizăturii pentru mâncare. Fata sări în picioare și alergă spre ușă. Acolo, într-o rază palidă de lumină ce pătrundea dinafară, îngenunche în fața ușii. O mână pătrunse prin deschizătură și puse o sticlă cu vin pe dușumea, apoi apăru din nou cu altă sticlă.

Era o mână grațioasă și nobilă, gândi ea, și atunci când pătrunse din nou înăuntru, cu un talger plin cu fructe, se întinse și o apucă. Mâna tresări și de afară se auzi un țipăt înăbușit; apoi mâna deveni moale și ea o strânse cu căldură. Era catifelată, își spuse, dar prea mare ca să poată fi a unei femei, poate era mâna unui prinț. Nu, nu în locul acesta îngrozitor!

Străinul se eliberă, după care apucă una dintre mâinile lui Bith și o trase ușor prin deschizătura îngustă. Simți atingerea unor mustăți, apoi un sărut gingaș pe dosul palmei. După o scurtă pauză, îi fură așezate în palmă două mici obiecte. Bith își retrase mâna și cercetă ceea ce primise, erau două pietricele ciudate. Ușița se închise pe neașteptate.

— Nu, așteaptă, strigă ea cu blândețe.
Dar Bith auzi pași îndepărtându-se pe scări.
Necunoscutul plecase fără un cuvânt.

Capitolul 11

Hathor, Cal și Greybeard așteptau rezemați de parapetul de la prora, privind țintă către țărmul cenușiu care abia se contura înaintea lor, în pâcla zorilor. Vântul încetase o dată cu prima rază de lumină, iar aerul era calm, rece și umed. Plescăitul ritmic al vâslelor lui Skidbladner era singurul sunet care tulbura liniștea stranie. În cele din urmă, un munte stâncos, golaș, țâșnind din mare, se lăsă văzut limpede.

— Iată! exclamă piticul, entuziasmat. Capul Destinului... Priviți osemintele de colo!

Se vedeau cu claritate rămășițele fantomatice ale unor corăbii, îngrămădite între bolovani și stânci la poalele falezei. Carcasele navelor naufragiate păreau scheletele unor creaturi moarte de mult și curățate de vulturi. Cal se înfioră tăcut, dorindu-și ca Skidbladner să rămână mai departe pe mare, departe de acest înspăimântător coșmar pentru marinari.

— Northunderland, prieteni. În sfârșit am ajuns, spuse Greybeard cu o urmă de mândrie în glas.

Piticul alergă spre catarg și se cățăără pe o scară de frânghie spre vârf, unde se aplecă înainte,

iscodind neliniștit cu privirea spre țărm. Corabia ocoli promontoriul, lăsând în urmă epavele pierdute în ceață. O formă impunătoare, întunecată, răsări în fața lor.

— M-aș bucura să scap de porcăria asta, spuse Cal.

— Barca se apropie prea mult de stânci! Și Hathor s-ar bucura!

Neîndoielnic, trolul simțise și el că traseul urmat da Skidbladner era pe muchie de cuțit.

Nava viră ușor spre țărm; faleza abia se întrezărea într-o parte, în timp ce forma întunecată se apropia de celălalt bord. Hathor lăsă să-i scape un oftat de plăcere atunci când ceața se ridică întrucâtva și ceea ce până atunci fusese nedeslușit și amenințător se dezvălui privirilor. O pădure deasă, întunecoasă, de brazi acoperea până sus povârnișul abrupt din stânga lor.

Apăruseră păsări de mare și pescăruși, care se roteau deasupra lui Skidbladner, țipând ascutit. La chemările lor răspundea cu un ecou peretele din apropiere. Soarele se înălțase și încerca să răzbată prin pâcla care-i înconjura pe călătorii noștri. Corabia viră și tangajul datorat hulei, care-i însoțise peste tot în largul mării, încetă.

Pe măsură ce pâcla se împrăstie deveni limpede că pătrunseseră într-un fiord lung și îngust, o priveliște nemaiîntâlnită de Cal sau Hathor, deși oarecum familiară mulțumită descrierilor pline de viață din majoritatea poveștilor lui Greybeard.

Piticul începu un cântecel, ale cărui cuvinte cei doi de pe punte nu le pricepeau, dar care prin tonul său vioi se contopea cu larma pescărușilor și-i înveselea. Hathor începu să fluiera printre dinți.

Călătoria continuă aproape toată dimineața, Skidbladner cârmind când într-o parte, când în alta, urmând o cale șerpuitoare printre cei trei piteni de pământ împădurit care-i înconjurau. Ceața se ridicase, rămânând deasupra lor ca o caldă pătură cenușie, încâlcită în vârfurile copacilor de pe culmile munților.

Un grup de delfini începu să danseze în jurul lor, strecurându-se cu dibăcie prin fața corabiei, făcându-i pe Cal și Hathor să râdă cu poftă și să fluiera în semn de răspuns la salutările trimise de vietățile mării. Apoi, pe neașteptate, prietenii din apă dispărură, și Skidbladner acostă lin în apropierea unei plaje înguste. Într-o clipă Greybeard apăru lângă Cal:

— Ei, a venit vremea să debarcăm. Nu putem înainta mai departe pe apă!

Piticul se sprijini de parapet și se săltă peste bord, aterizând cu un plescăit în apa puțin adâncă. Celorlalți le luă ceva mai mult timp să-și strângă bagajele și să le asigure înaintea de a sări și ei jos și pășiră bălăcindu-se spre țărmul Northunderland-ului.

Plaja îngustă se mărginea brusc cu o faleză abruptă, stâncoasă, care se pierdea în pâcla de deasupra lor. Cal își roti privirea în toate părțile și

înțelese că erau înconjurați de peretele vertical. Nu părea să existe nicio posibilitate de urcare.

— Ești sigur că aici trebuia să ancorăm, Gunnar? întrebă băiatul neîncrezător. Nu există altă cale decât drept în sus... doar dacă nu cumva ai de gând să ne duci în zbor pe toți trei în vârful acestei stânci.

Greybeard chicoti.

— Nu, nimic atât de complicat. Există o cărăruie care duce sus printr-o crăpătură din stâncă. Am să v-o arăt! Dar înainte de asta...

Piticul pocni din degete și Skidbladner începu să se micșoreze. Într-o clipă deveni cât o jucărie mititică și Greybeard o ridică de pe apă, strecurând-o grijuliu în săculețul de piele. Treaba odată făcută, luă în spinare sacul de merinde, respiră adânc și privi voios înspre obstacolul din fața lor.

— Dumnezeule, e nemaipomenit să fii din nou acasă! Să simți din nou mireasma de brad!

Tot ceea ce reușea să simtă Cal era mirosul de pește mort adus de valuri pe țărm, dar, ca și Hathor, nu spuse nimic și porni în urma piticului prin nisip spre capătul îndepărtat al plajei. Acolo, ascunsă de un tufiș pipernicit de grozică, se afla în stâncă o crăpătură, și o potecă îngustă ce urca abrupt spre inima falezei.

— Țineți aproape și uitați-vă unde puneți piciorul. Aproape de vârf devine ceva mai anevoios.

Ceilalți îl urmară pe pitic, care sărea sprinten de

pe o piatră pe alta, călăuzindu-i pe drumul ce urca pieptiş. După ce se căţărară un timp, ajunseră la capătul despicăturii din stâncă şi Greybeard o coti de-a lungul unei ieşituri înguste. Se aflau din nou pe partea din faţă a falezei, cam la jumătatea drumului către vârf. Cal privi în jos, se cutremură şi încremeni pe locul în care se găsea.

— Oh, era să uit, nu vă uitaţi dedesubt, spuse piticul nepăsător, în timp ce dispărea după un colţ de piatră.

Hathor se opri în spatele băiatului şi-l înghionti în coaste.

— Te-ai speriat?

— Cee? Aa, nu... m-am oprit doar să-mi trag sufletul.

Cal îşi înghiţi nodul din gât şi se strecură pe acelaşi drum nesigur pe care o luase Greybeard. După un timp lung cât o eternitate, poteca se lărgi, urcuşul pierzându-se în vălătucii de pâclă deasă care atârnavă deasupra pământului. Jnepeni piperniciţi răsăreau din smocurile de iarbă ce umpleau crăpăturile din stâncă şi floricele galbene se îţeau ici şi colo în mănunchiuri de-a lungul drumului.

Ceaţa era atât de deasă încât Cal reuşea cu greu să găsească drumul, şi se ciocni pe neaşteptate de un Greybeard nevăzut, care se opri în cale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

Piticul privea către un desiş de copaci care se desluşea vag. Hathor îi ajunse din urmă şi li se

alătură.

— Pădurea Auseviget, veni liniștit răspunsul. O pădure fermecată. Aici m-am certat cu afurisita aia de vrăjitoare-trol, Loviatar, și am fost transformat într-o piatră și aruncat spre sud. Totuși, ceva s-a schimbat...

Greybeard tăcu. Cal nu vedea nimic neobișnuit și privi spre Hathor pentru a se lămuri. Trolul arată spre o moviliță din pietre de lângă cărare. Oasele albite ale unei mâini omenești zăceau lângă grămăjoară.

Piticul începu să cânte încetișor:

*„Mina, sina, Luunsiken,
Naelta, Maelta
Sina, jaat siihen.”*

Se întoarse pe neașteptate spre cei doi.

— Eeei, timpul trece, hai s-o luăm din lor. Și țineți minte, fiți cuviincioși cu orice femeie-trol pe care o întâlniți. Acesta este teritoriul lor, să știți.

Greybeard îi făcu din ochi lui Hathor, apoi porni pășind apăsător pe cărarea care pătrundea în mijlocul pădurii și dispărea în ceață.

— Femeie-trol? întrebă Hathor, grăbindu-se să-i ajungă din urmă.

Înaintarea era mai grea din cauză că acum arborii erau înalți și împiedicau lumina să pătrundă, iar pâcla ascundea lucrurile din jur.

— Chiar femeile-trol despre care ți-am povestit

în basmele mele, Hathor. Au trăit în codrii ăștia dintotdeauna. Trolî mândri și înalți, asemenea ție, cei mai mulți având părul roșu aprins. Bărbații erau adesea chemați la război și au rămas doar câțiva, cel puțin așa era ultima oară când am fost pe aici.

Cei trei bâjbâiau prin ceața din pădure de o bună bucată de vreme. Cal se împiedică de rădăcina unui copac și înjură, asemuind pâcla prin care orbecăiau cu Negura.

— Nu-i la fel! îl contrazise Hathor. Negura pute. Ceața asta miroase bine. A pădure curată. Pură!

— Foarte adevărat, așa e, se băgă în vorbă piticul.

Cei trei se opriră în loc. Mai multe siluete uriașe, întunecate, se iviră de după un copac și intrară pe cărare. Necunoscuții înaintau încet, făcându-l pe Hathor să mormăie stingherit. Erau femei-trol, la fel de înalte și de zdravene ca el, și totuși de o frumusețe stranie. Nu purtau nimic decât niște cingători din piele împodobită cu grijă, care le înconjurau taliile destul de voinice. Una dintre ele, care ținea în mână o secure uriașă, îl recunoscuse pe pitic și zâmbi, dezvelindu-și colții ei de trol.

— Gunnar Greybeard de Glasvellir Hall! A trecut atât de mult timp...

— Lennia, draga mea, gânguri piticul. Sunt încântat să te văd!

— Gunnar, mult rău s-a întâmplat de când ai dispărut! Unde ai fost?

— Asta, draga mea, e o poveste lungă, de care bătrâna și răzbunătoarea Loviatar nu e străină.

— Ei bine, fii liniștit, Greybeard. Vrăjitoarea Loviatar nu mai este!

— Bună veste, într-adevăr; dar sunt necuviincios!

Piticul se răsuci și se adresă lui Cal și lui Hathor:

— Dați-mi voie să v-o prezint pe mama mea adoptivă, Lennia, Înaltă Suverană peste Auseviget.

Femeia lasă securea jos și întinse mâna, mai întâi lui Cal, apoi lui Hathor. Băiatul vru să facă o plecăciune, dar se împiedică, privirea rămânându-i ațintită asupra sânilor ei plini, enormi. Lennia însă nu avea ochi decât pentru Hathor, iar când îi strânse mâna îi aruncă o otheadă care ar fi înmuiat și inima celui mai rece și mârșav trol. Hathor amuțise.

În cele din urmă, după ce – fără tragere de inimă – cei doi se eliberară din strângerea de mână, stăpâna pădurii își prezentă însoțitoarele. Greybeard invită femeile-trol la masă, și cu toții se așezară sub un pin uriaș, pregătindu-se pentru un ospăț îndelungat, asigurat de sacul de merinde fără fund al piticului și de sticla lui cu vin.

În timpul absenței îndelungate a lui Gunnar, Loviatar stârnise un mare război între troli și giganții din Northunderland. Toți trolii bărbați aflați în viață plecaseră la luptă și nu se mai întorseseră. Vrăjitoarea trăsesese foloasele, luând pradă de război din casele ruinate ale giganților.

Totul durase numai câteva săptămâni, până când Lennia, în cele din urmă, nu mai putuse suporta. Puse pe picioare o ceată de luptătoare-trol, dădu de urma lui Loviatar și o surprinse în somn. Vrăjitoarea murise, dispăruse, dar asemenea ei și toți bărbații trol, la fel și cei mai mulți dintre giganții ținutului.

— Ei bine, giganților n-o să le simtă nimeni lipsa, sunt convins, remarcă Greybeard. Dar este tristă vestea despre bărbații voștri!

Lennia avea obrații înlăcrimați, și încă o dată privi îndelung spre Hathor. Piticul se ridică în picioare și se postă între ei.

— Lennia, îmi dau seama ce trebuie să gândești, dar Hathor, Cal și cu mine avem o misiune foarte importantă. Îl bătui pe Hathor cu palma peste umărul muscular.

— Avem nevoie de brațele astea voinice de partea noastră, pentru că trebuie să redobândim sabia Sjonbrand. Când treaba va fi gata, sunt încredințat că Hathor ar putea...

În timp ce sporovăiră până spre dimineață, Lennia și celelalte femei tânjeau în tăcere după Hathor, dar piticul se străduiră să atragă conversația departe de trol, spre chestiunea sabiei. În cele din urmă, Lennia dezvălui că auzise cum că ultima oară aceasta s-ar fi aflat în mâinile neamului Skrisung, un trib de războinici care sălășluiau nu prea departe, la răsărit de pădurea Auseviget.

Greybeard a făcut tot ce se putea face pentru a ține femeile-trol departe de Hathor și invers, dar în cele din urmă grupul se despărți, și cei-patru-plus-unu-minus-doi porniră din nou la drum, după ce făcură nenumărate promisiuni. Promisiuni pe care piticul nu era deloc sigur că el sau Hathor vor fi în stare să le ducă la îndeplinire.

Pădurea continua să fie învăluită în ceață, iar înaintarea era înceată și obositoare din cauza sumedeniei de dealuri și văi pe care trebuiau să le străbată. Pentru prima oară Gunnar rămase tăcut, ceea ce făcea ca timpul să treacă mult mai greu decât atunci când îl umplea el cu povești.

Sau poate, gândi Cal, puterile magice ale piticului nu mai sunt aceleași în acest ținut cețos și împădurit.

Când lumina începu să pălească și pâcla din jurul loc, deveni mai întunecată, lăsară în sfârșit pădurea în urmă și începură să mășăluiască de-a latul a ceea ce părea să fie o câmpie întinsă acoperită cu iarbă. Cal nu putea fi sigur, atâta timp cât ceața era atât de deasă încât abia putea vedea pe unde calcă. Privi împrejur și-l văzu pe Hathor, care se oprise și adulmeca aerul.

— Miroase a moarte, spuse trolul.

Gunnar se întoarse spre ei prin aburul câmpiei.

— Așa e, Hathor, nu-mi place deloc ceea ce văd. Asta trebuie să fie ținutul acelor Skrisung. Deși nu zăresc și nici nu aud vreun semn de la ei.

Merseră mai departe cu grijă, urmărind cărarea,

care acum era brăzdată cu urme de roți de căruță. În stânga lor apăru o casă tăcută, pustie. Apoi o alta, în dreapta. Depășiră o îngrăditură părăginită și se treziră în mijlocul unui sat părăsit. Nu sufla vântul, nu lătra niciun câine, nu se auzea niciun copil scâncind. Locul era sumbru și gol.

— Mă trec florii! spuse Cal, pipăind mânerul sabiei. Mă întreb unde or fi cu toții?

— Morți, spuse trolul cu voce calmă. Miroase a moarte peste tot.

Gunnar clătină din cap cu tristețe și-i conduse mai departe. Parcurseră strada pustie printre casele fantomatice și într-un târziu le lăsară în urmă, în beznă. Urcară o colină și din pâcla din fața lor răsări umbra întunecată a unei imense grădini de lemn. Apropiindu-se, băgară de seamă că avea acoperișul foarte ascuțit, iar de la colțuri ieșeau în afară sculpturi grotești. O ușă înaltă din lemn aflată pe una din laturi le făcu parcă semn, chemându-i, și Cal porni într-acolo.

— Așteaptă, strigă piticul, apucându-l de mânecă pe băiat. E moartea! Stai departe de ce-i acolo!

Cu Greybeard călăuză ocoliră palatul, apoi o luară înapoi pe povârniș, spre o stivă de lemne. Aproape că se întunecase și erau osteniți.

— Haideți să facem un foc și să poposim aici peste noapte.

Piticul deschise sacul de merinde.

— Mâine vom avea destul timp să deslușim

misterul acestui loc sinistru.

Capitolul 12

Caltus Talienson se trezi în miez de noapte tresărind, aruncă pătura de pe el și privi în jur. Aerul era pâcios, focul era pe ducă și vălătuci de fum se ridicau încetișor din tăciunii sleiți din vatră. Era încredințat că auzise ceva, pentru că fiori reci îl trecuseră prin șira spinării și părul i se zbârlise. Simțea prezența unei primejdii, dar n-o putea zări. Lângă el, Hathor se sculase brusc și privea țintă spre clădirea impunătoare.

— Simți și tu? șopti Cal.

Trolul mormăi ceva în semn de încuviințare.

— Ce crezi că poate fi?

— Habar n-am, veni răspunsul. Am visat urât. Hathor în palatul de pe deal. Lucruri dezgustătoare a văzut Hathor acolo!

— Sst!

Greybeard se strecură între ei punându-le mânuțele sale mici pe umeri și vorbind cu blândețe.

— Nu faceți niciun zgomot și, orice ați auzi, stați pe loc.

Cei trei rămaseră tăcuți și lui Cal i se păru că observă o licărire de lumină dinspre clădirea întunecată. Câteva clipe mai târziu le ajunse la urechi prin întuneric o voce profundă, de

neînțeles. Apoi se lăsă din nou liniștea, atât de copleșitoare încât Cal își auzea bătăile inimii. Un țipăt sfâșie tăcerea nopții, înghețându-le sângele în vine apoi se pierdu într-un horcăit de moarte. Hathor înșfăcă securea și se ridică în picioare, dar Greybeard îl opri. Licărirea palidă de lumină se stinse.

După o lungă așteptare, timp în care nu se întâmplă nimic, Hathor aruncă securea, apoi se îndreptă spre stiva de lemne și adună un braț de vreascuri pe care le aruncă în foc. În timp ce jăraticul se însuflețește și focul începu să trosnească, Cal se simți ceva mai liniștit și se înfășură din nou în pătură. Nu se mai auziră alte zgomote peste noapte, dar niciunul dintre ei nu dormi prea bine până dimineață.

La venirea zorilor, ceața se subțiasă și Hathor izbuti să vadă drumul care urca spre conacul de pe colină. De la pățania din timpul nopții nu mai dormise, dar era încredințat că cineva sau ceva se furișase în ciuda ochilor și privirii sale la pândă, ceva care lăsase în urmă o dâră rău mirositoare.

— Ce-i duhoarea asta! întrebă Cal în timp ce se ridica, străduindu-se să-și înăbușe un căscat.

— Lucrul care a bântuit astă noapte, spuse trolul.

— Și de care ar fi bine să ne ferim!

Piticul răsări în fața lor cu traista în spate.

— Haideți să ajungem la drum înainte de micul

dejun și să ne îndepărtăm de împuțiciunea asta.

Ceilalți fură de acord. Hathor împrăștie rămășițele focului și porniră, urmărind poteca brăzdată de făgașe care șerpuiau încoace și încolo, de-a lungul unei întinderi mlăștinoase aproape lipsite de copaci. Deși se subțiasse, ceața continua să îmbrace totul, iar cerul mohorât căpătase o culoare cenușie, făcând ca iarba ofilită pe care călcau să pară și mai lipsită de viață.

După ce traversa mlaștina, poteca se pierdea într-o pădurice de brazi. Aici aerul era proaspăt și mirosea a pin. Greybeard se opri la marginea pădurii și se așezară ca toții în vârful unei movile de pământ tare acoperit cu iarbă; vroiau să îmbrace câte ceva și să discute despre cele petrecute în timpul ultimei nopți. În cele din urmă căzură de acord că, orice ar fi fost ceea ce au simțit și au mirosit, aceasta era cauza pentru care murise satul acelor Skrisung.

— Și acum, Gunnar? întrebă Cal. Dacă neamul Skrisung a pierit, cum putem găsi sabia Sjonbrand? Să cercetăm toate casele... și palatul... Să dăm poate peste ciudățenia aia urât mirositoare... și să pățim la fel?

Piticul își mângâie barba, adâncit în gânduri.

— Poate da, poate nu...

Privi peste umăr înspre sat.

— Bith nu ne-ar ierta niciodată dacă ne-am lăsa omorâți înainte de a o elibera din castel! spuse băiatul, zâmbind.

Trolul chicoti și el, dar nu zise nimic, mulțumindu-se să muște dintr-o rădăcină uriașă.

— ...mmm, poate, da! Am găsit! (Piticul sări în picioare, cu ochii strălucind.) Trebuie să mergem la Glasvellir Hall și să cercetăm acolo.

— Cât de mult timp ne va lua treaba asta? întrebă Cal. Timpul nu stă în loc pentru Bith, știi prea bine.

— Nu mult, prieteni, au mult. O zi, poate, dacă vă spun o poveste... frații mei de acolo trebuie să știe ceva despre Sjonbrand.

Cum niciunul dintre ei nu avea o idee mai bună și cum nu aveau de gând să se întoarcă în satul părăsit, acceptară să-l însoțească pe Greybeard la Glasvellir Hall. Câteva clipe mai târziu mergeau cu desagile în spate pe cărarea ce dispărea în pădure. Piticul îi călăuzea, fredonând ca de obicei într-o limbă din care ceilalți nu pricepeau o iotă.

Poteca îi purtă pe cei trei prieteni peste mai multe coline scunde, acoperite de copaci. Păsări cântătoare le ciripeau din vârfurile arborilor, ca și cum ar fi răspuns la versurile cântecului imaginat de pitic. Curând copacii începură să se rarească, iar atunci când ajunseră în vârful unei ridicături, Hathor se opri, scoțând un ușor fluierat. Jos în fața lor se întindea o altă câmpie mlăștinoasă, pe care se vedea un cerc larg marcat de stâlpi din piatră. În interiorul acestui inel de pietre era o movilă de pământ și bolovani.

Deși nu putea fi sigur (din cauza pâclei care

acoperea amănuntele), lui Cal i se păru că vede pe cineva în vârful movilei. Hathor și piticul grăbiră pasul, și Cal trebui să alerge ca să-i ajungă din urmă. Greybeard îi conduse pe cei doi printre două coloane de piatră și se opri la poalele movilei. De aproape se putea vedea că aceasta nu era formată doar din bolovani și pământ. Mai erau și o mulțime de tigve și oseminte omenești, bucăți de bijuterii, frânturi de armuri, săbii ruginite și scuturi sfărâmate.

Doar vârful movilei era acoperit de iarbă crudă. Într-o parte pornea o scară abruptă de piatră care se încolăcea spre vârf. Sus se afla un bărbat cu figura tristă, așezat într-un jilț sculptat din lemn și încrustat cu aur.

— Asta-i o movilă funerară a regilor din Northunderland.

Piticul vorbise în șoaptă, arătând spre scheletul unei mâini ce ieșea de sub un mănunchi de iarbă, purtând încă inele de aur pe degete.

— Sunt rămășițele regilor și nobililor unui trib de războinici curajoși. Bănuiesc că este movila funerară a celor din neamul Skrisung.

— Și bărbatul din vârf? murmură Gal.

— Regele lor, cred. Stă așezat acolo pentru a dobândi înțelepciunea și inspirația morților îngropați dedesubt.

Cal aruncă o privire către bărbatul din vârful movilei.

— După cât pare de îndurerat, ar putea fi, într-

adevăr, regele acestui ținut părăsit.

Greybeard o luă din nou înainte și începură să urce scara de piatră. Treptele lăsară loc unei cărări prunduite pe care cei trei înaintară până la o lespede de piatră aflată în fața bărbatului. Personajul cel trist purta pe umeri o blană de urs, iar pe cap avea o coroană din aur. O platoșă aurită îi acoperea pieptul, iar trupul îi era împodobit cu inele și lanțuri tot din aur. Deși era tânăr, cute adânci săpate de griji și dureri îi brăzdau fruntea, în timp ce barba, odată neagră, era acum sură. Bărbatul oftă, își șterse o lacrimă din ochi și pentru prima oară îi băgă în seamă pe cei trei străini care stăteau tăcuți în fața lui. Privind departe, pe deasupra lor, cuvântă:

— Îngenuncheați în fața lui Hrafdi, fiul lui Grimni, Spaima Mistreților, Păstrătorul Cornului de Aur, și acum rege peste neamul Skrisung.

Vorbise plat, fără patimă și neînsuflețit, Cal se aruncă imediat în genunchi și făcu o plecăciune. Hathor și piticul îl urmară întocmai.

Greybeard începu să vorbească.

— Nobile Rege Hrafdi, Spaima Mistreților, cârmuitor al neamului Skri...

— A fost un rege până la miezul nopții trecute, continuă bărbatul, fără să-i bage în seamă pe noii veniți. Și astăzi, la miezul nopții, nu va mai fi niciun rege.

Piticul privi întrebător spre Cal și Hathor, în timp ce regele continua.

— Ne-am dus unul câte unul. Mai întâi războinicii neînfricați, apoi femeile și copiii, fiecare la rândul lui. Noapte după noapte, una mai teribilă decât alta, până în această zi funebră. Până în această noapte înspăimântătoare...

Cei trei călători se îndepărtară de rege și ținură sfat cu voce potolită la marginea mabilei funerare.

— Cred că tipul ăsta și-a pierdut mințile, zise Cal, lăsând sacul jos. Nici măcar nu știe că suntem aici.

— Eu cred că are destule în cap. Nu trebuie decât să-l facem să-și vină în fire!

Piticul se întoarse spre Hathor și-i luă pălăria.

— Lasă desaga aici, Hathor, ridică-ți securea în față și încearcă să pari cât mai mare și fioros!

Trolul își bombă pieptul și se încruntă, ținând securea amenințător deasupra capului.

— Așa? întrebă el.

— Da, asta e. Acum du-te înapoi, stai în fața lui Hrafdi și arată-ți colții.

Hathor făcu întocmai, și după al doilea mârâit gutural, regele clipi și tăcu. Trolul își coborî securea și Greybeard păși încă o dată în fața regelui.

— Nobile rege, suntem niște călători din sud, veniți să ceară sfatul și povața unui Skrisung.

Transa în care se afla regele se împrăștiase și el le vorbi celor trei cu voce domoală. Se făcură prezentările și se pregăti câte ceva de-ale gurii, dar regele refuză. Când Greybeard întrebă despre

năpasta care se abătuse asupra tribului Skrisung, regele istorisi întreagă teribila poveste.

Până în urmă cu câteva luni, neamul Skrisung era un trib mândru și prosper al cărui războinici, conduși de aprigul rege Grimni, navigaseră departe și se întorseseră cu pradă bogată: comori, capre, oi și chiar neveste. Le mergea atât de bine, încât sfatul tribului hotărî să se ridice un palat de lemn pentru adunări, unde puteau să stea și să bea întru slava zeilor, care fuseseră atât de îngăduitori cu ei.

Construcția mărețului palat a durat un an, și meseriași din regatele cele mai îndepărtate au fost chemați pentru a da o mână de ajutor. Când totul a fost gata, se organiză un mare ospăț, care ținu cinci zile și cinci nopți. Dar vai! La sfârșitul celei de-a cincea nopți, în momentul cel mai înălțător, începu distrugerea seminției Skrisung. La miezul nopții, când războinicii osteniți adormiseră împreună cu femeile lor în jurul mesei, porțile se dădură de perete și un monstru verde, venit din mare, se năpusti înăuntru. Monstrul avea treisprezece ochi și unsprezece guri, precum și patruzeci și două de brațe. Arătarea înhăță unsprezece dintre nobilii cei mai însemnați și pe cele unsprezece neveste ale lor, împreună cu unsprezece copii, și îi devoră chiar în timp ce dormeau.

În ziua următoare, când regele Grimni și oamenii săi se treziră, descoperiră înspăimântătoarea

priveleşte a sângelui şi oaselor, şi urma morţii care ducea în mare. Jurară cu toţii răzbunare şi noaptea următoare organizară o capcană în marele palat, la apropierea nopţii prefăcându-se că dorm. Creatura veni din nou şi înainte ca regele sau vreunul dintre slujitorii săi să se dezmeticească, înşfăcă un alt războinic, înghiţind totul într-o clipă. Apoi bestia scăpă de urmăritori şi dispăru în valuri.

În fiecare noapte care urmă, cei din tribul Skrisung se pregătiră să se bată cu monstrul, dar toate capcanele lor dădură greş. Arătarea evită o groapă adâncă săpată în drumul ei şi refuză un porc îndopat cu otravă şi înveşmântat în războinic, pe care îl lăsă în palat fără să-l atingă. Partea cea mai proastă era că alt membru al tribului era răpit în fiecare noapte, până ce dispărură cu toţii, nobili, femei şi copii.

Hrafdi se ridică de pe tronul său trase de la cingătoare o sabie împodobită şi o îndrepta spre satul părăsit şi palatul său blestemat.

— Ieri doar doi dintre noi mai eram în viaţă. Regele Grimni şi eu. Astăzi, eu sunt rege. La noapte voi merge în palat, să-l înfrunt pe monstru şi, dacă am noroc, să-l ucid. Măine, seminţia Skrisung nu va mai fi...

O pală de vânt răbufni peste movilă şi în acelaşi timp norii se împrăştiară. Pentru o clipă totul fu inundat de o baie de lumină aurie, radiind de la soarele strălucitor. Licărirea se stinse însă repede

în momentul în care norii acoperiră din nou soarele și Hrafdi se trânti iar pe tronul său, înfigând vârful minunatei săbii în iarba de la picioarele lui.

Capitolul 13

Abia se luminase de ziuă; Bith se trezi din cauza unor bătăi puternice în ușa și a unei voci care îi cerea să se scoale și să se arate neîntârziat. Se ridică cu greutate, cu mintea încă încețoșată din cauza somnului și a întâmplărilor ciudate de peste noapte. Se îndreptă cu pași târșâiți spre ușă, luptându-se cu amorțeala mădulelor și cu durerea de cap; erau, fără îndoială, urmările întâlnirii destul de bruște cu ușa lui Schlein.

Se opri în fața ușii, cu mâna la frunte, încercând să se reculeagă. Ușa se deschise, lăsând încă o dată să-și facă apariția omulețul cel fudul, care tot mai ținea amuleta strălucitoare în fața lui, și pe cei trei gardieni voinici.

— Ne vei însoți, spuse omulețul răspicat, asigurându-se că amuleta rămâne mereu între ei. Umila ta persoană este din nou așteptată de către Prea Înaltul Stăpân.

Strâmbă din gură cu dispreț, privind-o cu ochi vicleni, plini de subînțelesuri.

Era bizar, dar Elizebith nu se simțea coplesită de obișnuitul sentiment de revoltă. Locul acestuia îl

luaseră calmul și indiferența față de obrăznicia stăpânului amuletei și față de nedorita invitație.

Stăpânirea ei de sine păru să îl îngrijoreze pe mesager; încercă să o scoată din sărite, hărțuind-o cum fac câinii cu vulpea:

— Schlein ți-a pregătit ceva special de data asta, rânji mesagerul. Astăzi n-ai să scapi prea ușor!

Dar Bith nu avea chef să răspundă provocării din vorbele bărbatului, indiferent ce-ar fi spus, și porni demnă ca o regină să urce scara răsucită.

Când ajunseră la ușa sculptată și pictată, fața lui Tellarko era aproape la fel de roșie ca mantia vărgată pe care o purta; Bith devenise tot mai sigură pe ea. Orice socoteli își făcuse Schlein în privința ei, era hotărâtă să nu cedeze, chiar de-ar fi plătit cu viața. Nu știa de unde îi venea această liniște deplină. În mod obișnuit, firea ei nu era prea pașnică, ci mai degrabă înclinată spre trăiri pasionate, sălbatiche chiar.

Văzând însă ce efect avea stăpânirea de sine asupra trimisului lui Schlein, devenise nerăbdătoare să folosească aceeași tactică împotriva „Prea Înaltul său Stăpân”! îi furaseră puterile magice, dar refuzul de a răspunde la batjocura lor neîndurătoare putea deveni o armă în sine.

Fără să mai aștepte să-i fie deschisă ușa, Elizebith o deschise brusc, pași apăsător în încăperea și se opri în fața lui Schlein, care medita lângă foc.

— Ei, ce mai vrei acum, Mult Prea Înalte

Stăpâne? întrebă ea, făcându-l pe Schlein să ridice privirea, uimit. Este vorba cumva despre vreo altă cerere în căsătorie, formulată în cuvinte la fel de alese ca prima ta încercare? Sau ceva și mai îngrozitor, ca de pildă să luăm masa împreună în fiecare zi de dragul conversației tale strălucitoare.

În timp ce Schlein se holba fără să priceapă ceva, Elizebith se plimba degajată prin încăpere, dând un bobârnac unei boabe de strugure căzută din ciorchine, jucându-se cu o pulpă de pui și azvârlind-o pe podea, ștergându-și apoi cu eleganță degetele de fața de masă, ca și cum carnea nu era demnă de atenția ei.

Schlein se ridică pe jumătate din jilțul său, cu fața împurpurată de furie; Bith înălță un potir de cristal, privindu-l în lumină.

— Ascultă, domnișoară. Am fost prea răbdător până acum...

Bith strâmbă din nas, dezgustată, și așeză potirul pe marginea mesei, unde acesta se clătină o clipă, apoi se făcu țândări pe podea, mânjind dalele cu culoarea întunecată a vinului de Burgundia. Schlein rămase cu gura căscată; vinul era tot cei mai rămăsese din producția unui an nemaipomenit, și nici chiar puterile lui miraculoase nu-l puteau înlocui. Și erau puține lucrurile, altele decât crima, tortura și distrugerea, care să-i placă lui Schlein la fel de mult ca un pahar de vin bun.

Cu toate acestea, lui Elizebith părea să nu-i pese

cătuși de puțin de ceea ce făcuse. Schlein o văzu apropiindu-se de un butoiăș de Anselmic Brandy, care fusese preparat din întreaga recoltă culeasă dintr-o îndepărtată vale singuratică, și distilată de nenumărate ori, până când licoarea rămasă devenise groasă și dulce ca mierea. Trebuiseră o sută de astfel de recolte pentru a umple un butoiăș ca acesta și încă o sută de ani pentru a se învechi cum se cuvine. Schlein nu avea știință să mai fi existat undeva asemenea butoiășe, de nicio parte a Negurii; îi prețuia nespus conținutul, îngăduindu-și câte o singură înghițitură, și asta numai la ocazii speciale.

— Stai! Nu-l atinge! strigă bărbatul, făcând un pas și întinzând disperat o mână.

Elizebith se întoarse înainte ca el să-și termine vorba și, parcă fără să-l atingă, răsturnă butoiășul de la locul lui. Acesta căzu jos, săltă o dată fără să se spargă, apoi, înainte ca Schlein să poată face ceva, se rostogoli singur în focul din cămin, ca și cum ar fi fost posedat de diavol.

Prea Înaltul Stăpân țipă deznădăjduit și se repezi înainte, într-o încercare disperată de a salva inestimabilul butoiăș. Dar era prea târziu. O singură picătură scursă pe lângă cep luă foc și apoi tot butoiășul explodează, improșcând în încăpere o jerbă de alcool aprins.

Aflat între Bith și foc, Schlein primi în plin valul de spirt arzând. Un martor care ar fi fost de față ar fi băgat de seamă că jerba de foc se spulberase în

momentul întâlnirii cu Bith, fără să-i pricinuiască niciun rău. Schlein însă nu fu la fel de norocos. După ce-l izbi, jerba incandescentă i se lipi de carne, sfârâind și arzând, hrănindu-se din grăsimea care îi acoperea din belșug trupul masiv. Smocurile de păr grosolan de pe piept începură să ardă și camera se umplu de un miros ca de porc pârlit. Schlein dădu înapoi clătinându-se, urlând ca din gură de șarpe, lovindu-și trupul și acoperindu-și fața cu palmele fripte, trântindu-se peste masa încărcată și împrăștiind bucatele, cristalurile și porțelanurile, împiedicându-se apoi și prăvălindu-se între resturi.

— Ei, vrei ceva sau te-ai răzgândit?

Elizebith vorbise ca și cum nu s ar fi întâmplat nimic neobișnuit; se uita în jos la Schlein care gemea printre rămășițele festinului pe care-l pregătise.

— Hai, am lucruri mai bune de făcut decât să te privesc jucându-te cu mâncarea.

Schlein își îndepărtă mâinile de fața arsă și se holbă la Bith, nevenindu-i să creadă. Era greu să citești ceva pe figura distrusă serios și care deja începuse să se umfle. Apăruseră bășici enorme, umplute cu o zeamă apoasă, care-i deformau și mai tare mutra. Sprâncenele arseseră în întregime, la fel și genele, iar din păr rămăseseră doar câțiva cârlionți sfărâmicioși.

Elizebith îl cercetă pe Schlein cu răceală și hotărî că expresia lui conținea cantități egale de furie

neputincioasă, durere insuportabilă și stupoare.

— Având în vedere că nu găsești altceva mai bun de făcut decât să zaci acolo, cred că mă voi întoarce în camera mea, spuse Bith disprețuitoare.

Făcu stânga-mprejur și ieși hotărâtă din încăpere, reușind, nu se știe cum, să facă zob un serviciu întreg de pocale din cristal, singurul lucru de valoare rămas intact în urma dezastrului. Păși dincolo de ușă cu un aer imperial și porni înapoi pe scara întortocheată. Cei trei gardieni și magicianul Tellarko iscodiră cu grijă în încăpere și rămaseră cu gura căscată văzând ravagiile dinăuntru și priveliștea de necrezut a stăpânului lor, tăvălit printre resturile de mâncare precum un uriaș mistreț rănit. Camera era învăluită într-un fum gros, negru, iar din covorul colorat țesut de mână, din mobilierul sculptat din abanos și din tapiseriile din mătase nu rămăsese decât cenușă.

Cei patru priviră nătângi la Schlein, mai înainte de a-și da seama că, dacă ei îl puteau vedea, cu siguranță că și el îi putea zări pe ei, și nu era de așteptat că ar fi îngăduit cuiva care fusese martor la o asemenea priveliște să mai rămână în viață ca să poată povesti și altora. Retrăgându-se în grabă, se întoarseră și porniră pe scări după Bith, care plecase fără ei și se îndrepta demnă spre temnița din turn... Intră în celulă fără să privească înapoi și le trânti ușa în nas, lăsându-i să-și frângă mâinile, îngrijorați pentru viețile lor.

Într-un târziu, după o îndelungă sușoteală,

gardienii se hotărâră să o ia la sănătoasa, nădăjduind că suferințele lui Schlein îl vor împiedica pentru un timp să-i caute și că atunci când acesta își va reveni vor fi reușit să ajungă suficient de departe de mânia lui.

Tellarko însă crezu de cuviință să rămână, pentru că nu avea unde să se ascundă și îl slujise prea mulți ani pe Schlein ca să renunțe atât de ușor. Se decise să se apropie de stăpânul său cu grijă și înțelegere și să-și ofere serviciile în sprijinul răzbunării pe aceea care îl făcuse să sufere atât de mult. Dacă ar putea îndrepta mânia lui Schlein asupra fetei, așa cum era și firesc, poate că Stăpânul nu l-ar pedepsi prea aspru. Poate va scăpa doar cu o izbitură de un zid de piatră, sau de o ușă de stejar.

Dacă nu ar fi izbutit așa cum se gândise, Tellarko era hotărât să-i ofere lui Schlein pe cei trei gardieni, ale căror vieți nu însemnau nimic pentru el. Făcându-și astfel de planuri, își îndesă în buzunare alifii și pomezi și se grăbi să oblojească trupul și mândria rănită a Stăpânului. Se opri o clipă nedumerit, întrebându-se cum a fost în stare o zgâtie de fată, lipsită de puterile ei magice, să pricinuiască o asemenea rușine atotputernicului Schlein.

În acest timp, Bith stătea în camera ei tolănită pe perne și își punea aceeași întrebare. Revăzuse în minte de nenumărate ori toate întâmplările

petrecute din clipa în care se auzise chemată până când revenise în celulă și trântise ușa din proprie voință.

Pentru prima oară se simțea în siguranță în această încăpere, un loc mai degrabă ospitalier decât o închisoare și privind pereții reci și goi înțelese că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele.

Se afla în captivitate, lipsită de puterile ei magice, dar încă trăia, și acolo unde este viață există întotdeauna și speranță. În același timp nu-l putea uita pe binefăcătorul ei necunoscut și nici ajutorul primit din partea lui. Dacă nu i-ar fi adus mâncare și băutură, pături și perne, situația fetei ar fi fost mult mai disperată și poate nu ar mai fi găsit puterea să reziste obrăznicilor lui Schlein. Încă o dată se întrebă cine ar putea fi misteriosul prieten și de ce o ajută. Nu găsi niciun răspuns, și pentru moment se mulțumi să știe că poate conta pe un sprijin.

Elizebith se uită în jos, văzu cele două pietre de chihlimbar pe care le ținea în palmă și își dădu seama că le are în mână de multă vreme.

Nu-și mai amintea când le luase, dar nici să se fi despărțit de ele, de când le primise de la prietenul necunoscut. Le purtase cu ea în timp ce suise spre bârlogul lui Schlein și de-a lungul întregii întâlniri.

Privi curioasă pietricelele, apropiindu-le ca să le poată cerceta mai bine. La prima vedere nu păreau altceva decât niște pietre obișnuite, dar studiindu-

le mai atent înțelese că erau mai mult decât atât. Culoarea intensă, limpede și vie a ambrei îi atrăgea privirea și purta ochiul tot mai adânc în străfundurile cristaline. În inima pietricelelor se zăreau niște obiecte mici. Iată, aici se găsea o frunzuliță delicată, subțire, de un verde intens în mijloc și cu marginile tivite cu roșu. Dincolo – un gândăcel de culoarea nopții, cu carapacea ca un curcubeu iradiind trandafiri. Iar dincoace, un melc mic-mic, cu o cochilie înaltă, rotată, de culoare rozalie, împietrit pentru veșnicie în drumul lui pe o rămurea.

Bith scrută străfundurile pietrelor și pe măsură ce le cerceta simți cum asupra ei se pogoară o liniște adâncă, îndepărtându-i grijile. Simți puterea pulsând în ea și dădu din cap, știind că data viitoare când îl va întâlni pe Schlein va avea de partea ei forța dobândită datorită acestei revelații.

În adânc, în beciurile aceluiași castel, Endril se străduia să-și pună în aplicare planurile. Scobitul lemnului din spatele balamalelor se dovedea mai anevoios decât crezuse. La început treaba merse ușor, pentru că lemnul, care absorbise umezeala pivniței timp de secole, se fărâmița lesne sub loviturile lor. Dar ușa era meșteșugită din stejar și în timp ce straturile de deasupra căzuseră pradă trecerii anilor, inima rămăsese zdravănă. Ba chiar, lemnul devenise mai tare, mai dur cu vârsta, și se

părea că pe măsură ce înaintau pila ceda mai ușor decât ușa.

Endril și Purkins priveau descurajați pila îndoită; o îndreptaseră și o refăcuseră de prea multe ori. Metalul obosise și începuse să se rupă. Se părea că planul lor ajunsese la un sfârșit jalnic.

Cei doi se așezară în întuneric unul lângă altul, trăgând cu urechea la obișnuitul zornăit al arșicelor ce răzbătea din camera gardienilor, care era alături, și la obișnuitele înjurături pe care și le aruncau orcii, acuzându-se unul pe altul că trișează.

Înțelegeau cu ușurință ce se discuta, fiindcă temnița lor era ușă în ușă cu odaia paznicilor. Nu era mare lucru de auzit, în afară de zornăitul arșicelor și văicărelile pe seama traiului lor jalnic, care părea să fie doar un pic mai bun decât al celor pe care îi păzeau. Endril se gândise adesea că orcii erau în aceeași măsură prizonieri ca și cei încarcerați în temniță.

Rațiile gardienilor erau neîndoielnic mai mari, ei primeau și o porție generoasă de grog în fiecare noapte, iar o dată pe lună aveau dreptul la o zi de odihnă, dar alte avantaje nu mai aveau. Orcii se plângeau mai tot timpul de lefurile lor de patru gologani pe lună, cu masa și casa plătite din această sumă mizerabilă – era o adevărată rușine! Arșicele și mâncatul deveniseră singura lor distracție, dar chiar și acestea erau bucurii îndoielnice ținând seama că nivelul lor de

inteligentă nu era foarte ridicat și că nu erau în stare să mizeze deștept și apoi să-și tăinuiască intențiile. Pe de altă parte, întrucât fuseseră nevoiți să se suporte un timp mai îndelungat, chiar și creierele lor modeste pricepuseră de ce era în stare fiecare dintre ei în anumite situații. În aceste condiții, nu era de mirare că doar câțiva reușeau să câștige și bănuții se plimbau de la unul la altul fără să apuce să stea în același buzunar destul timp încât posesorul să-i cheltuiască pe ceva de valoare; presupunând că ar fi existat ceva de valoare și pentru ei.

Singurul pentru care cele de mai sus nu erau întru totul adevărate era un nenorocit de ore pe nume Bebo. Bebo era un grăsun mai prostănac decât colegii lui, pe deasupra și gângav, defect care se accentua cu cât era mai nefericit. Ceea ce se întâmpla mai tot timpul.

Bebo devenise calul de bătaie al șotiilor, farselor și mizeriilor colegilor săi. A-ți bate joc de Bebo intrase de mult în tradiția vieții din beciurile castelului.

Lui Endril îi era milă de creatura aceasta fără noroc și începuse să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea folosi de el într-o eventuală evadare. Dar acestea erau deocamdată doar vise, pentru că nu reușise încă să închege vreun plan, iar pierderea pilei, singurul instrument de care se putea folosi, îl aruncase în cea mai neagră disperare.

— Hei, ce mai faceți, băieți? întrebă o voce

subțirică, făcându-l pe Endril și Purkins să sară în picioare și să privească uluiți în jurul lor, căutând vorbitorul nevăzut.

— Știam că vă descurcați binișor, dar acum văd că ați lăsat-o baltă. Credeți că o s-o ștergeți de-aici stând în fund și cu mâinile-n sân?

Elful nu era sigur dacă auzise glasul sau mintea îi juca din nou o festă, pentru că vocea îi amintea de Vili, pe care-l ascultase în somn cu mult timp în urmă.

— Cine ești? întrebă Endril. Ai auzit ceva, John Purkins? Cine vorbește? Arată-te!

— Eu sunt, răspunse o mogâldeată cenușie, dezlipindu-se dintr-un colț întunecos și oprindu-se în lumina palidă ce se strecura în celulă de dincolo de ușă.

— Asta-i bună, e un șobolan! spuse Purkins, căutând ceva cu care să gonească arătarea dezgustătoare.

— Nu, stai... Cred că este același care mi-a adus mesajul de la prietenii mei, spuse Endril. Să nu-i faci niciun rău.

Elful întinse brațul și mogâldeata întunecată îi sări pe mână.

— Salutare, domnule Șobolan, bun venit în celula noastră. Cum te cheamă?

— Sunt Cel-Care-Vede-Noaptea de la Grota din Valea Umbrelor, dar lumea îmi spune Mustață-Tuciurie.

— Un nume foarte nimerit, domnule Șobolan.

Spune-mi, întotdeauna obișnuiești să stai de vorbă cu oamenii și cu elfii?

Șobolanul se zăpăci pentru o clipă, apoi răspunse:

— Ca să fiu sincer, nu. Niciodată nu am vorbit cu cei mai mari, înainte să mă cheme bătrânelul ăla, ăăă... Cum îi spune...

— Nu cumva Gunnar Greybeard?

— Ba chiar despre el îți spuneam! A îngânat cântecul ăla caraghios, știi tu, și după aia mi-a înșirat toată chestia asta. Sunt un șobolan norocos! Putea să aleagă pe altul!

— Aș spune că noi suntem cei norocoși, zise Endril zâmbind. Și cărui fapt datorăm onoarea de a te avea din nou oaspete?

— Eh, cum să spun, mă tot gândeam: ce mai fac tipii ăia? Cum se descurcă? M-am gândit să mă întorc să arunc o privire. Afară de asta, haleala este grozavă pe-aici. Mult mai bună decât în grotă în care stau eu. Și îmi place aici, știi? Sunt tot felul de chestii ca lumea, cum n-am mai văzut până acum. Și toți verii mei pe care, mă rog, nu-i cunoșteam până acum, da' care sunt o gașcă adevărată. Se pricep al naibii de bine la chefuri. Și oricând găsești marfă de calitate în preajmă, care-ți face cu ochiu' la tot pasul. Să vezi, nu mai departe de ieri, șefu' care ține spelunca asta a avut oarece neînțelegeri cu o cucoană și tipa a întors totul cu fundu-n sus. Se găsea potol peste tot. Mamă, ce-am mai halit aseară. Și-atunci mi-am

zis: ce-or mai fi făcând băieții ăia, ia să dau o raită pe la ei. Da' v-am găsit lenevind. Care-i baiu'?

— O cucoană? întrebă Endril, încercând să urmărească istorisirea dezlănătă a șobolanului și să înțeleagă ceva.

— Mda, o fetiță pe care șefu' o ține sub cheie în turn. S-au cam dondănit și tipa a făcut totul praf, să fi văzut, haleală peste tot și...

— Stai așa, Mustață-Tuciurie. Vorbește mai rar, rogu-te, spuse Endril. Doamna asta, cum arăta?

— Cum s-arate? Hmmm, nu-ș' ce să zic, pent' mine voi toți ăștia arătați la fel; da', mă rog, avea blana lungă și negricioasă, iar ochișorii aveau culoare argintie, și avea urechile atât de mici că nu cred să se poată folosi de ele; cât despre nas, nici nu putea să și-l miște! Obişnuită, cum ți-am zis, la fel ca voi toți ăștia. Nimic deosebit.

— I-ai auzit cumva numele? întrebă Endril, cu inima bătând să-i spargă pieptul, crezând că o recunoaște din descrierea șobolanului pe Bith. Deci Bith mai era încă în turn! Era greu de crezut! Ce avea de gând acest Murcroft?

Mustață-Tuciurie clătină din cap.

— Spune-mi, domnule Șobolan, zise Endril temător, cearta asta... Ce-a fost cu ea? Fata nu a pățit nimic?

— Oh, da, i-a făcut-o tipului, și a aranjat ca lumea și locul. I-a ars mutra și l-a pârlit peste tot, l-a înnebunit, ce mai! Am văzut totu' cu ochii mei! Nu vezi acasă așa ceva!

Deci Murcroft și Bith avuseseră o confruntare și Bith câștigase. Endril medită pentru o clipă la întorsătura pe care o luaseră lucrurile, întrebându-se ce se va mai întâmpla și cum ar putea să-i transmită lui Bith unde se află, poate că... și atunci îi veni o idee!

— Domnule Șobolan, bunăvoința pe care ai arătat-o față de necazurile noastre este apreciată cum se cuvine, zise Endril cu căldură. Din păcate, prietenii mei și cu mine nu suntem în măsura ca în clipa de față să te răsplătim pentru bunătatea ta, dar dacă îți poți permite să te amesteci pe mai departe în neînsemnatele noastre probleme, mulțumirea noastră va fi și mai mare, iar când vom...

— Oprește-te! strigă șobolanul ȝopăind pe genunchiul lui Endril și agitându-și lăbușele în aer. Sunt al vostru! Mă distrez mai bine decât mi s-a întâmplat vreodată! Ce vrei să fac?

Aducându-l pe șobolan mai aproape, Endril începu să-i vorbească.

Capitolul 14

Cal se aplecă înainte și înșfăcă sabia regelui Hrafdi de unde era înfiptă în pământ, la picioarele sale. O smulse cu un fel de afecțiune, apoi șterse vârful lamei de cracul pantalonilor, ca să îndepărteze murdăria. Băiatul scoase apoi o

bucăţică de pânză şi frecă lama până când deveni strălucitoare. Ridică sabia spre cer, admirându-i tăişul, apoi o înapoie stăpânului.

— Sire, începu băiatul, suntem trei şi deloc nepricepuţi în luptă. Putem să vă ajutăm în vreun fel să răpuneţi acest monstru?

Hrafdi îşi şterse o lacrimă de pe obraz, apoi se aplecă şi luă sabia, vârând-o cu grijă în teaca de la cingătoare.

— Mă tem că nu, tinere. Aceasta este îndatorirea mea, nu a voastră. Blestemul neamului meu, Skrisung, îmi apasă greu umerii. Este soarta mea, şi trebuie să o înfrunt singur. Şi singur trebuie să înving sau să mor.

Urmară câteva clipe de tăcere şi Greybeard se strecură lângă Cal pentru a vorbi şi el.

— Hmm! Nobile rege, ne aflăm pe pământurile voastre, spuse piticul făcând o reverenţă, în căutarea sabiei Sjonbrand, cunoscută ca sabia lui Skryling. Poate că majestatea-voastră a auzit vorbindu-se despre această armă renumită.

Hrafdi încuviinţă în tăcere.

— Am bătut cale de o mie de leghe pentru asta!

— Şi dacă o vom găsi, adăugă Cal, mă voi putea folosi de ea şi voi ucide această creatură cu treisprezece ochi, unsprezece guri şi patruzeci şi două de braţe.

Regele se foi stânjenit în jilţul său aurit.

— Nu, acest lucru este fără speranţă. Am mai încercat. Sjonbrand nu poate fi mânuită de un

Skrisung. Regele Grimni se gândise la același lucru și a umblat mult ca s-o obțină. Era convins că o Sabie Binecuvântată cu puteri atât de mari ne-ar putea salva de blestemul care ne bântuia. Împreună cu patru nobili, a plecat hotărât să dobândească sabia și, cu toate că s-a întors singur, a reușit să pună mâna pe faimoasa armă, după multe chinuri și nenorociri. Dar cea mai mare durere am simțit-o cu toții în clipa adevărului, când obiectul asta, atât de scump plătit, Sjonbrand, nu a vrut să iasă din teacă. Nu a vrut să ne ajute și împreună cu stăpânul nostru am privit neputincioși și îngroziți cum monstrul ne răpea regina.

Piticul începu să ȝopăie încântat.

— Este aici? Sabia Sjonbrand aici, acum?

Inima băiatului începu să bată mai repede, iar Hathor îi rânji și îi trase una peste umăr.

— Nu, veni trist răspunsul regelui, sabia nu a rămas printre cei din neamul Skrisung. A doua zi, mânios, Grimni a aruncat-o în fântâna din mijlocul satului.

— Atunci o vom căuta acolo! exclamă piticul triumfător.

— Nu, spuse din nou regele, nu veți găsi sabia Sjonbrand nici acolo, pentru că a fost luată în timpul nopții de Finngalkin, care a dus-o în vizuina ei. N-o să se despartă cu ușurință de o astfel de comoară.

— Finngalkin? întrebă Hathor.

Regele continua fără să-l ia în seamă.

— În afară de asta, din moment ce sabia nu poate fi mânuită de niciun Skrisung, ea nu poate fi de niciun folos pen...

În acel moment regele înțelese și ochii i se aprinseră de emoție.

— Noi nu suntem din neamul Skrisung, spuse Cal încetișor, zâmbind; se bătu cu un deget în piept. Eu sunt un războinic venit de departe, de peste mări! Pot mânui sabia Sjonbrand. Și o voi mânui! Și cu ajutorul ei vă voi scăpa de monstru.

Regele privi în ochii lui Cal.

— Pe toți zeii, s-ar putea să fii în stare.

— Spune, unde o putem găsi pe această Finngalkin, îl întrerupse piticul, nerăbdător.

— Și ce trebuie să facem când vom da de ea? adăugă băiatul.

— Ce e aia Finngalkin? întreabă trolul din nou.

Hrafdi se scărpină în creștetul capului, copleșit de ploaia de întrebări.

— Finngalkin...

Regele se ridică, încă buimăcit, și arată undeva înspre Apus.

— Mergeți repede prin pădure, dincolo de deal într-un luminiș sălășluiește creatura asta, Finngalkin. Are în stăpânire sabia Sjonbrand. Trebuie să o convingeți să renunțe la ea... dreptatea e de partea voastră.

— Este o ființă primejdioasă? Trebuie să o ucidem? întreabă Cal.

— Atunci când o vei întâlni, lasă-ți inima să te călăuzească. Acum grăbiți-vă, la miezul nopții vine rândul meu să fac de gardă la palatul Skrisung.

— Dar...

Piticul îl trase pe Cal de mânecă.

— Timpul zboară! Am aflat ce trebuia să știm. S-o ștergem.

Hathor scutură capul, nemulțumit.

Cu Greybeard în frunte, coborâră de pe movilă, trecură prin inelul din pietre, apoi o luară prin mlaștină. La început înaintară ceva mai anevoios, pentru că picioarele, cel puțin ale lui Cal și Hathor, se afundau în noroiul mocirlos, întrerupt doar ici și colo de smocuri de iarbă. În cele din urmă începură urcușul și pământul deveni mai uscat. Cei trei se apropiau vioi de pădurea ce mărginea partea de apus a smârcurilor.

Ajunseră la marginea pădurii și piticul îi conduse spre nord, căutând o potecă sau un drumeag.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva, mormăi el ca pentru sine.

Se poticniră prin iarbă până când Greybeard se întoarse pe neașteptate, arătându-le un loc bătătorit care apărea într-un desiș și ducea înapoi prin mlaștină.

— Pe acolo!

Cal se întoarse și privi pentru ultima oară spre îndepărtatul rege Hrafdi, încă așezat pe tronul său din vârful movilei funerare. Băiatul făcu un semn

cu mâna și, după o clipă, regele se ridică și răspunse în același fel. Apoi cei trei pătrunseră în pădurea deasă. Poteca era îngustă și crengile atârnavu aproape de pământ, uneori de-a curmezișul cărării, iar Hathor se văita de fiecare dată când Cal îl plesnea peste față cu o ramură de pin.

Drumeagul ducea până pe culmea dealului, urmându-i apoi o vreme unduirile. Copacii erau mai rari aici și lui Cal i se păru că vede printre ei în aburul depărtării o vale largă, lipsită de arbori. Să fi fost acesta dealul după care se afla Finngalkin?

— Ce-i aia Finngalkin? întrebă trolul, într-o ultimă încercare.

— Ei bine, începu piticul, tot ceea ce știu.

Tocmai începuseră să coboare povârnișul, când Greybeard se opri în fața celor trei călători apăruse Lennia, împreună cu cele trei femei-trol pe care nu demult le lăsaseră în urmă în pădurea Auseviget.

— Iată că ne întâlnim din nou, Gunnar Greybeard, glăsui regina-trol cu o voce mieroasă, îmbietoare.

Lennia aruncă o privire lungă spre Hathor, fâlfâind din gene. Pieptul i se umfla provocator și Hathor nu putea să-și dezlipească ochii de la perfecțiunea trupului ei de trol.

— Nu avem acum timp să stăm la taclale, mamă adoptivă, spuse piticul nervos. Îți mulțumesc pentru sfatul pe care ni l-ai dat în legătură cu

Sjonbrand. Am aflat unde-i sabia și suntem foarte aproape de ținta noastră!

Greybeard ținea două degete apropiate ridicate în aer.

— Și noi suntem pe cale să o atingem pe a noastră, murmură regina, întinzându-i mâna lui Hathor.

Trolul luă cu grație mâna reginei în laba lui uriașă. Lennia îl conduse pe Hathor, ai cărui ochi străluceau, până la marginea potecii.

— Am venit să luăm ceea ce ni s-a promis.

— Nu, nu puteți...

— Taci, Gunnar! (Lennia îi arată piticului colții ei amenințători.) Este în joc viitorul trolilor din Northunderland, și asta nu poate fi tăgăduit. În această noapte, la poalele muntelui Auseviget, va fi o mare adunare a trolilor. Prietenul vostru nu vă este de folos acolo unde mergeți. Avem nevoie de Hathor mai mult decât voi. În această noapte el nu va aparține decât femeilor-trol!

— Dar... dar... se bâlbâi Cal.

Celelalte femei-trol se strânseseră în jurul lui Hathor și își înlănțuiră brațele în jurul umerilor lui puternici, șoptindu-i la ureche și chicotind.

Cal îl apucă pe Greybeard de umăr.

— Fă ceva! Cântă un cântecel! Spune o poveste! Oprește-le!

Lennia și femeile-trol îl conduseră pe Hathor în pădure ca pe un mieluşel, în timp ce băiatul și piticul rămaseră în mijlocul potecii privind în

urma lor, înmărmuriți și dezamăgiți.

Gunnar clătină morocănos din cap.

— Îmi pare rău. A fost o cerere pe care nu o puteam refuza. Cred că trebuie să ne descurcăm fără ajutorul lui. Sunt sigur că vei trece și proba asta (Îl bătu pe spate pe băiat). Dar să nu-ți faci griji în privința lui Hathor. Dacă nu mă înșel, va fi o noapte de care își va aminti toată viața.

— Mda, desigur. În timp ce noi o vom înfrunta pe Finngalkin, ce-o mai fi și asta, și în timp ce voi ucide monstrul ăla îngrozitor cu mii de ochi și brațe și chestii, Hathor se va zbengui în pădure cu o turmă de femei-trol despuiate!

— Ai vrea să fii în pielea lui?

Băiatul clătină din cap, gândindu-se la trupurile durdulii care tocmai dispăruseră în pădure.

— N-aș spune!

— Ei bine, nu ești! Așa că ia zi, ce ai de gând? Să stai aici până la miezul nopții? întrebă piticul smucind mâneca băiatului. Finngalkin și Sjonbrand așteaptă un semn de bunăvoință din partea noastră.

Cal se întoarse și-i zâmbi fără tragere de inimă ultimului sau tovarăș, și cei patru-plus-unu-minus-trei porniră din nou în jos pe potecuța îngustă din pădure.

— Dar, la urma urmei, ce este o Finngalkin? întrebă Cal, în timp ce făcu un ocol și îl depăși pe Greybeard, aplecându-se pe sub o creangă care atârna foarte jos.

Piticul se opri și aduna pietricele de pe marginea cărării. Umplu un săculeț, apoi se grăbi după băiat.

— Ca să fiu sincer, n-am văzut niciodată vreuna, iar bătrânul Gevrym, învățătorul meu, a pomenit despre așa ceva o singură dată, în basmul despre fiica lui Miller și Oul de Aur... sau o fi fost Povestea Copacului Umblător din Evenan? Sau poate cea cu vrăjitoarea care se transformase într-un pui de găină? Dar cine mai ține socoteala poveștilor. Oricum pot fi toate șmechere...

— Mai ales când e vorba despre poveștile tale de necrezut, Gunnar, râse Cal. Dar și tu poți fi foarte șmecher uneori. Asta nu mă ajută. Trebuie să știi mai mult decât atât. Ia spune-mi, ce zicea învățătorul tău despre Finngalkin?

Greybeard nu răspunse. Cal ridică din umeri și continuă să pășească cu greutate pe potecă. Ajunse într-un loc unde doi copaci se încrucișau deasupra capului, se aplecă să se ferească de o creangă și se opri. Se întoarse și spuse:

— Mi-e sete. Ce-ai zice de o înghițitură din vinul ăla?

Dar Greybeard dispăruse. Cal se roti împrejur neliniștit, privind în toate părțile: piticul nu era nicăieri. Cal o luă înapoi pe cărare, strigându-l în gura mare.

— Greybeard! Unde ești?

Se opri când ajunse în locul în care îl pierduseră pe Hathor și se întoarse, înciudat. Cercetă fiecare

latură a potecii din nou și apoi lovi cu piciorul în praf. Ceva îi atrase privirea. Erau acolo, pe cărare, câteva pietricele aranjate într-un anume fel. Băiatul le ocoli și apoi îngenunche pentru a le studia. Pietricelele alcătuiau cuvântul „șmecher”.

— Asta îmi mai lipsea, mormăi Cal în barbă.

Se întrebă preț de o clipă dacă nu cumva exista un plan pus la cale de Schlein pentru a i despărți pe cei patru. Dacă era așa, atunci cu siguranță reușise.

— La naiba, oricum! înjură Cal.

Vocea lui Greybeard se auzi de nu-se-știe-unde:

*Mina, rvoksi, mergi fără de teamă
Kule, paiva, Sjonbrand e în preajmă.*

Apoi, ca o părere, vocea piticului nevăzut spuse mai departe:

— Acum, gata, du la bun sfârșit misiunea! Ne vedem pe plajă. Știi drumul!

Băiatul respiră adânc.

— Nu-i nimeni să mă ajute, Caltus Talienson, doar pe tine te ai să-ți porți de grijă!

Gândul îi zbură din nou la Bith, și se hotărî să meargă mai departe singur, chiar dacă tovarășii săi dezertaseră. Și așa se face că cei-patru-plus-unu-minus-patru aveau de înfruntat pe Finngalkin din Northunderland, orice ar fi fost aceasta.

Capitolul 15

Acum, că rămăsese singur, Cal deveni mai atent la zgomote, sau mai degrabă la lipsa lor din pădurea care îl înconjură. În timp ce se strecura cu grijă printre copaci, se hotărî să-și scoată sabia... Să fie pregătit dacă va fi nevoie... După jumătate de oră, încheietura mâinii îi amorțise.

— Să fiu pregătit pentru ce? bombăni el.

Nu văzuse și nu auzise nimic decât o veveriță micuță care o zbughise prin stratul de frunze când îl auzise apropiindu-se. Cal băgă sabia în teacă și își frecă brațul dureros. Încercă să fluiere o melodie, așa cum și-o aducea aminte. Treaba ținu, pentru că avea mai mult spor acum, când nu mai tresărea la cel mai mic trosnet al unei crengi căzute sau la fiecare rămurică bătută de vânt.

Desigur, era încă însetat, și îl înjură din nou în gând pe pitic pentru că îl părăsise înainte de a mai apuca să tragă o dușcă din sticla cu vin.

Cal se bucură însă când zări în sfârșit în stânga sa un pârau înspumat, destul de lat, care cobora dinspre munți. Ceața se împrăștia cu repeziciune, iar soarele era pe cale să se arate pentru prima oară cu adevărat de când ajunsese în Northunderland. Băiatul își lepădă desaga și îngenunche în iarbă, aplecându-se peste malul acoperit de mușchi. Își stropi fața și părul cu apă rece ca gheata, apoi bău pe săturate. De nu era graba asta, s-ar fi bălăcit puțin în șuvoiul răcoros.

Apa era atât de limpede, încât parcă te îmbia să faci o baie.

Când se ridică, înviorat, și luă în spate ranița, băgă, de seamă că pe malul celălalt al pârâului, în capătul îndepărtat al unui luminiș, se găsea un fel de colibă primitivă. Inima începu să-i bată nebunește și căută cu privirea un vad ca să ajungă dincolo. Nu zări nicăieri în preajmă bolovani pe care să poată păși, așa că nu avea altceva de făcut decât să se arunce în vârtoare și să treacă prin apă. În locul cel mai adânc, pârâiașul îi ajungea până la genunchi.

Cal se cățără pe celălalt mal, apoi își scutură cizmele. Era cazul să-și stoarcă și pantalonii... dar renunță, privind din nou spre poieniță. Hotărât lucru, nu era decât o bojdeucă, o cocioabă înjghebată din câteva crengi și doi-trei bușteni. Un firicel de fum albăstrui se prelingea printr-o gaură, de fapt prin mai multe găuri din acoperiș. Înaintă prudent, cu cizmele mustind de apă, dar lipsit de orice urmă de teamă. Sjonbrand era în preajmă. Simțea asta!

Băiatul tocmai ajunsese în mijlocul luminișului când o ușă, sau poate un perete al colibeii începu să se zguduie cu putere. Se auziră câteva înjurături, apoi o întreagă latură a cocioabei, se cutremură și se prăbuși cu o bufnitură.

— Uff! Trebuie s-o repar neapărat! spuse dinăuntru o voce feminină, plăcută.

Spre uimirea lui Cal, prin deschizătura colibeii își

făcu apariția cea mai slută, mă rog, cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Pocitania se împiedică de peretele prăbușit al cocioabei și căzu grămadă la pământ.

— Hopa, îmi pare rău. Nu prea sunt în formă astăzi.

Finngalkin se căzni să se ridice în fața unui Caltus Talienson înmărmurit. Avea trunchiul unei femei zdravene, dar capul și partea dinapoi erau de cal. Se ridică nesigură pe copite, biciuind aerul cu coada sa lungă și neagră. Cal holbă ochii. Creatura avea în mână sabia Sjonbrand.

— Bună, drăguțule! Doamne, dar aș zice că ești un tip încântător. Ia să vedem dacă bătrâna Gertie ghicește de ce-ai venit.

Scutură capul, fluturându-și șăgalnic coama de pe o parte pe alta a gâtului. Lui Cal i se păru că aude și un nechezat.

— Sunt... sunteți Finngalkin? întrebă el sfios.

— Chiar așa, scumpule. Singura din Northumberland, cea dintâi și cea de pe urmă. Din câte știu, s-ar putea să fiu singura din întreaga lume, pentru că n-am întâlnit alta asemenea mie!

Râse încântată și se apropie de băiat.

— Nu cumva pentru asta ai venit, dragul meu?

Ridică sabia spre el chiar în clipa când soarele ieși dintre nori. Inima lui Cal tresări. Iat-o! Sjonbrand! Arma care parcă îl chema, implorându-l să pună mâna pe ea! rămase pironit locului, înmărmurit de frumusețea ei. Runele de

pe tăișul sabiei îi jucau în fața ochilor, iar nestematele bătute în plăsele scânteiau strălucitoare în razele soarelui. Lama reflecta lumina și sclipirea ei îl orbi preț de o clipă.

— Da, da! strigă cu încântare.

— Atunci nu-i nicio problemă, scumpule. E ca și a ta. Dar mai întâi va trebui să-i faci lui Gertie un mic serviciu.

Își lăsă capul într-o parte și-l privi cu ochii ei câprui mari și blânzi.

— Numește-l! spuse Gal hotărât.

Finngalkin zâmbi, lăsând să se vadă un șirag de dinți albi, strălucitori.

— Ia-mă în brațe și dă-mi un pupic!

Spunând acestea, azvârli sabia în sus și întinse brațele spre băiat, așteptând, îmbietoare.

Cal inspiră adânc. Pfui, cât era de hâdă... deși, într-un fel era plăcută, iar frumusețea nu întotdeauna... Hrafdi îi spusese să se lase călăuzit de inimă. Iar inima se înduioșă și băiatul se repezi înainte, încolăci creatura cu brațele și-i aplică un sărut direct pe buzele enorme.

Sjonbrand căzu cu zgomot, înfigându-se în pământ chiar în același loc în care stătuse el mai înainte cu o clipă. Cal zări sabia cu coada ochiului, și un fior de gheață îi trecu prin șira spinării.

— Ești un tânăr înțelept, îi șopti Finngalkin la ureche, chicotind. Sabia este a ta... dar mai întâi, dragule, mai sărută-mă o dată!

Îl strânse mai tare pe Cal în brațe, îl îndoi de

spate și-și lipi gura lacomă de fața lui, lăsându-l aproape fără suflare.

— Pfui! suspină băiatul, gâfâind, când Finngalkin îl eliberă din strânsoarea de fier. Ești o pupăcioasă dată naibii!

— Mulțam', da' nici tu nu ești rău. (Își pieptănă coada într-o parte și își undui coada îmbietor.) Ce-ai zice să mai rămâi o vreme pe-aici, să-mi ții de urât? O fată bătrână ca mine începe să se simtă singură noaptea în pădure. Un bărbat tânăr și puternic ca tine mi-ar putea schimba viața!

Cal o mângâie cu blândețe.

— E tot ce mi-aș dori mai mult... Gertie? Așa te cheamă?

Creatura încuviință dând din cap.

— Dar viețile altora atârnă greu în balanță. Aș vrea să rămân, dar dacă eu...

— Nu-mi spune, îl întrerupse Finngalkin, cunosc povestea. Dacă nu o salvezi pe fecioara nevinovată închisă în turnul castelului. Crede-mă, nimeni nu vine la mine pentru o sabie vrăjită doar ca să și-o atârne pe perete! Dar nu-i nimic, înțeleg.

Îl apucă de umeri.

— A propos, cum te cheamă, iubitule?

— Caltus Talienson.

— Un adevărat nume de războinic.

Se învârti în jurul lui, privindu-l cu atenție.

— Acum, înainte de a te duce să-ți îndeplinești misiunea ta nenorocită, dă-i voie lui Gertie să-ți facă o favoare. Și asta numai pentru că îmi plăci

(Finngalkin îl înghionti cu șoldul). Cine știe, poate că într-o bună zi te vei întoarce și vei rămâne cu mine, așa, pentru o schimbare. Ar fi minunat! Vom afla imediat ce-i pus deoparte pentru tine.

Smuci ranița, i-o dădu jos de pe umeri și o aruncă la pământ. Îi descheie cămașa, dezbrăcându-l de ea. Gertie îi porunci apoi să se întindă pe iarbă, îi scoase cizmele care musteau de apă și îi trase pantalonii, în câteva clipe rămăsese în fața ei în pielea goală.

— Ce...

— Sst, ai încredere în mine, scumpule. Nu oricine ajunge aici are parte de un asemenea tratament. Terminăm imediat.

Ciudata femeie-cal închise ochii și începu o incantație. Își plimbă încetișor degetele peste trupul lui, nelăsând vreun locșor neatins. După o vreme deschise ochii și, prinzându-i obrajii în mâini cu blândețe, îl privi în ochi.

— Nu vei fi rănit! declară ea cu convingere. Du-te la luptă. Poți să le vii de hac dușmanilor fără teamă, pentru că nu vei fi vătămat!

Cal ridică din sprâncene, neînțelegând întru totul ceea ce i se întâmpla.

— Ce-i cu mutra asta, Caltus, mai bine bucură-te. Bătrâna Gertie poate citi viitorul. Tocmai ai trecut cu bine cercetarea soartei tale de războinic.

Îl lovi jucăușă cu palma peste fund. Băiatul schiță un zâmbet de mulțumire. Cal aprinse apoi un foc, și în timp ce își usca cizmele, Finngalkin

găti o oală de fiertură de ovăz, stăruind să mănânce împreună înainte de a-i permite tânărului musafir să o părăsească. După ce se îmbracă, el o ajută să împingă la loc peretele prăbușit al cocioabei. În sfârșit, Cal era gata de plecare, dar atunci când tocmai se pregătea să smulgă sabia Sjonbrand din pământ, Gertie îl apucă de încheietura mâinii.

— Folosește-o numai pentru a face bine, și nimic nu te va lovi atâta timp cât Sjonbrand rămâne de partea ta.

El se apleca și o sărută pe obraz pentru ultima oară, apoi apucă sabia. În clipa în care îi atinse mânerul, simți în braț furnicături, iar forța vie a paloșului i se scurse în trup. Cal se simți străfulgerat și gândurile îi deveniră mai limpezi ca oricând. Speranța și curajul îi inundară pieptul.

Devenise invincibil! mai simțise o singură dată în viață ceva asemănător. Și asta pe vremuri, când mânuise Sabia Runică a lui Vili la Cairngorm. Iată! Și aceasta era o Sabie Runică! Oare Vili reușise să-l tragă pe sfoară, făcându-l să pună din nou mâna pe sabia pe care și-o dorea? Băiatul râse în hohote. Deocamdată nu-i păsa câtuși de puțin.

Bătrâna sabie a lui Cal, un trofeu din bătălia de la Cairngorm, țâșni din teacă și ateriză zăngănind pe prundișul din apropiere. Gertie o ridică și o duse la piept. Rânji dulce spre băiat.

— Am să păstrez eu asta, ca o dovadă a prețuirii tale! Dacă vei mai avea vreodată nevoie de ea, știi

unde o găsești. Hai, acum șterge-o! Ai niște vieți de salvat!

Sjonbrand alunecă în teacă ușor. Cal își încălță cizmele, luă desaga în spinare, apoi porni voinicește spre pâraiaș. Se opri și, înainte de a trece dincolo, privi înapoi pentru ultima oară.

— Mulțumesc, Gertie!

Iar Finngalkin îi trimise o asemenea sărutare, încât îl trânti în apă.

Hathor urmă femeile fără să știe sau să-i pese încotro îl duceau. Era încă amețit. Mirosul lor îl scotea din minți, atingerea lor îi dădea furtună, iar atunci când îi șopteau la ureche se înfiora de plăcere. Trăia acum pentru prima dată senzații despre care nici măcar nu știuse că există.

În timp ce plutea ca în vis prin pădurea înmiresmată, Hathor își lăsă mâinile să hoinărească în voie, căutând lacome și pipăind cărnurile moi de femeie-trol care îl înconjurau. Îl dureau șalele și nu-și mai putea ascunde dorința. Femeile chicotiră și îi îndepărtară straietele omeneste.

Târziu ajunseră într-o vâlcea însoțită, largă și verde. Nu era o vale obișnuită, pentru că oferea un peisaj pe care era greu de crezut că Hathor l-ar fi putut uita vreodată. O priveliște în stare să-l facă să surâdă tot restul vieții; locul cu pricina era înțesat, atât cât putea cuprinde cu privirea, de femei-trol despuiate, voluptoase, toate poftind

după singurul bărbat-trol din Northunderland.

Hathor fu condus prin mulțimea flămândă de femei-trol spre o movilă aflată într-o latură a văii, unde se înălța un cort vopsit în culori vesele. Acolo se ținură câteva cuvântări, pe care Hathor, toropit, nu prea le ascultă... ceva despre ordinea priorităților și reînvierea gloriei apuse... nu era prea sigur, pentru ca lui nu-i era gândul la cuvântări. Îl făcură să se ridice, și atunci izbucniră ovații. Apoi Lennia se apropie de el și imediat Hathor fu ținut la pământ de apăsarea plăcută a mii de trupuri calde și moi.

Capitolul 16

Drumul de întoarcere prin pădure până la movila funerară trecu ușor ca o părere. În timp ca Cal se grăbea pe cărarea șerpuitoare, ferindu-se de crengi și sărind peste bolovani, i se părea că totul se petrece ca atunci când Greybeard depăna una din poveștile lui de călătorie. Când ajunse la marginea mlaștinii îl zări în depărtare pe Hrafdi, șezând încă pe tronul său. Soarele coborâse deja dincolo de orizont și cei câțiva nori rămași pe cer radiau o lumină rozalie, care îmbrăca toată priveliștea.

— Ahoe! strigă Cal.

Regele se ridică în picioare și răspunse, agitându-se nerăbdător. Băiatul o rupse la fugă și

alergă cu ușurință peste smârcuri, fără să se afunde în noroi măcar o dată.

— Felicitări, Caltus Talienson, zise tare Hrafdi când băiatul se opri în fața regelui. Văd că ai întâlnit-o și ai îmblânzit-o pe Finngalkin și acum Sjonbrand îți aparține. (Hrafdi numai zâmbet, îi făcu apoi cu ochiul lui Cal.) Rogu-te, spune-mi, tinere, cum te-ai descurcat cu vicleniile acelei creaturi?

Cal îi povesti despre coliba dărăpănată, despre înfățișarea tulburătoare a lui Finngalkin, amintind și invitația creaturii de a o săruta și îmbrățișa. Apoi descrie cum sabia pe care ea o azvârlise în înălțimi căzuse chiar în locul în care stătuse el cu o clipă înainte.

— Bună treabă. Bine gândit. Un om obișnuit s-ar fi codit prea mult, ea ar fi mâncat pe cinste, iar eu aș fi rămas să împlinesc blestemul. Din fericire, Sjonbrand a ajuns totuși, în ultima clipă, să-i ajute pe cei din neamul Skrisung.

Regele se ridică și puse mâna pe umărul lui Cal.

— Pentru a-mi alunga și ultimele îndoieli, Caltus, fii bun și scoate sabia din teacă. Dovedește-mi că ești într-adevăr în stare să o mânuiеști în luptă.

Băiatul se dădu un pas înapoi, apucă mânerul și sabia ieși din teacă, scoțând un sunet metalic. Părea să aibă viață și despică aerul, rotindu-se, şuierând ca și cum Cal s-ar fi luptat cu un dușman nevăzut. Băiatul, captivat cu totul de

agitația încăpățânată a sabiei, sărea înainte și înapoi, fandând, parând într-o parte și făcând piruete uluitoare, ca un balerin.

Hrafdi ovaționează și încep să aplaude, dar se opri brusc, trebuind să se aplece ca să-și salveze viața, căci tăișul sabiei îi şuieră la un deget deasupra capului. Băiatul și Sabia Runică înconjurară de două ori tronul, apoi în sfârșit demonstrația se termină și Cal vârî arma magică înapoi în teacă.

— Sjonbrand și cu mine suntem o singură ființă, maiestate! spuse băiatul cu mândrie.

— Într-adevăr. Și ar trebui să fiu negru de pizmă. Mi-ar fi plăcut să am o asemenea sabie la cingătoare. Scoase minunatul lui paloș, plimbându-și degetele de-a lungul tăișului. Dar și Hrafnir – cum se numește arma mea – m-a servit cu credință multă vreme, căci iată-mă aici, ultimul din neamul Skrisung, dovadă vie a puterilor ei.

Vârî sabia în teacă, se întoarse spre Cal și oftă:

— Dacă ar mai fi trăit ai mei să te vadă venind... sau dacă ai fi apărut cu o lună în urmă... (Hrafdi puse mâna pe umărul lui Cal.) Hai, însoțește-mă acasă. Trebuie să ne pregătim pentru întâlnirea cu bestia de la noapte, din palat.

Cei doi coborâră de pe movilă și pășiră printre coloanele de piatră în lumina amurgului; regele îl călăuzi cu ușurință prin mlaștină, spre satul pustiu. Se opri și clătină cu tristețe din cap atunci când marele palat, cu sculpturile lui grotești, apărură amenințător în fața lor.

— Am înălțat acest palat pentru a sărbători faima, bogăția și victoriile noastre, dar vai, de când a fost gata a devenit pierzania noastră. Am mâniat cu siguranță unul dintre zei, care a pogorât asupra noastră acest blestem teribil. Niciuna dintre jertfele pe care le-am făcut nu a putut opri bestia. Am fost părăsiți de zeii noștri. (Îl privi pe Cal și atinse mânerul lui Sjonbrand). În cele din urmă cineva a venit totuși să mă salveze.

Hrafdi ocoli cu grijă palatul și se învârti prin satul tăcut cufundat în întuneric. Trecură de câteva căsuțe și ajunseră la un drumeag pavat cu piatră spartă care ducea la o casă impunătoare de lemn, cu acoperișul țuguizat. Regele împinse o ușă scundă care se deschise scârțâind și păși dincolo.

— Bine ai venit în umilul meu sălaș, spuse Hrafdi dinăuntru.

Se auzi scăpăratul amnarului, apoi regele apăru cu o torță aprinsă.

— Intră, te rog.

Cal se aplecă, ferindu-se de pragul de sus și îl urmă pe Hrafdi de-a lungul unei încăperi înguste. Podeaua de lut era acoperită cu cioburi de ceramică, linguri de lemn și un scaun sau o laviță răsturnată. Gazda trase la o parte o perdea prăfuită și intra într-o încăpere mai mare aflată în capătul culoarului. Aprinse repede două torțe agățate de perete și lumina deveni caldă, chiar dacă puțină. Peste tot în casă era praf și plutea un miros stătut. Hrafdi se trânti într-un scaun în

capul unei mese negeluite și duse la buze un ulcior pântecos. După ce sorbi pe îndelete, îl pofti pe Cal să i se alăture.

— Ia să prindem putere înainte de a înfrunta vrăjmașul!

Cal luă o dușcă din ulcior și imediat îi păru rău. Licoarea îi amorți gâtulejul arzând totul până ce ajunse în stomac. Scutură din cap.

— Ufff! exclamă băiatul cu ochii în lacrimi. Ce dracu' e asta?

Regele îi zâmbi.

— Cam pișcă, nu-i așa? E din ultima rezervă de rachiu pe care am preparat-o înainte să pice monstrul pe capul nostru. Mi se pare că a mai câștigat în tărie cu timpul. Ai răbdare, cu fiecare înghițitură merge mai bine!

— Cred și eu! (Cal se simțea deja amețit.) Dar cred că îmi ajunge. N-ar fi timpul să pornim spre palat? Dacă monstrul vine mai repede?

Hrafdi lăsă ulciorul pe masă.

— Înainte de toate avem nevoie de un plan. Apoi întindem cursa!

Se ridică în picioare și se apropie de un cufăr de lemn cu întărituri de fier, care era și el fixat în perete. După ce cotrobăi o vreme înăuntru, scoase un corn răsucit.

— Iată cornul tribului Skrisung!

Când privi de aproape, Cal văzu că instrumentul era din aur masiv. Băiatul îl ridică și îl apropie de buze.

— Ntț! strigă Hrafdi să nu suflă în corn acum, că se prăbușește șandramaua! Am să-l folosesc la noapte, înainte de a da piept cu bestia cu treisprezece ochi, unsprezece guri și patruzeci și două de brațe.

Hrafdi se aplecă peste masă, iscodind cu privirea în toate părțile, ca și cum cineva ar fi putut să tragă cu urechea.

— Eu voi fi momeala, șopti el. Sabia mea, Hrafnir, nu-i poate atinge pielea verde și scârboasă. Iar cornul n-are nicio putere asupra fiarei. Dar tu, Caltus Talienson, tu și Sjonbrand veți pune capăt la noapte blestemului nostru.

— Sau dacă nu, vom muri amândoi încercând.

Cal rânji către rege, care între timp se îmbătase de-a binelea.

— Chiar așa! zise Hrafdi izbucnind într-un hohot de râs și pocnindu-l pe băiat pe spinare.

Mai zăboviră o vreme, până când două dintre cele trei torțe se stinseră și Hrafdi goli clondirul cu rachiu. Apoi regele izbi ulciorul de perete și îl făcu zob.

— E timpul să plecăm! spuse, ridicându-se nehotărât în picioare și apucând singura torță care mai ardea agățată pe perete.

Cal îl ajută să se strecoare pe ușă, apoi cei doi porniră împleticindu-se pe ulița tăcută dintre căsuțele pustii. Hrafdi sporovăia mai departe despre bărbații și femeile care locuiseră în fiecare din gospodăriile cufundate în întuneric. Se

scursese un ceas întreg până când Cal reuși să-l conducă pe monarhul șovăielnic de-a lungul cărării fatale care se sfârșea la ușa falnicului palat.

Deodată regele suspină și tăcu. Cal întredeschise ușa și privi înăuntru. Nu reuși să vadă nimic și nici nu simți prezența creaturii. Hrafdi bodogăni; îl împinse pe băiat la o parte și deschise larg ușa. Aceasta se izbi de un stâlp zdravăn de stejar și zgomotul surd răsună peste satul părăsit. Lumina torței regelui se împrășteie în salonul pustiu. Pe masa lungă erau împrăștiate cupe și ulcele, iar împrejurul ei se aflau o mulțime de scaune din lemn răsturnate.

— Vino! spuse regele. Mă voi așeza în capul mesei. Caltus, tu ai să te ascunzi în spatele meu în umbră, sub grinzile cele mari, și vom aștepta împreună pocitania.

Băiatul trânti ușa enormă și trase zăvorul de fier la locul lui, apoi își croi drum în jurul mesei și se postă în spatele unui stâlp de susținere zdravăn. În lemn erau sculptate figuri de luptători, corăbii, zei, giganți și trolî, toate înghesuite în jurul unui copac, dedesubtul căruia se afla la pândă un șarpe uriaș. Animalele și celelalte figurine încrustate în lemn păreau să prindă viață în lumina firavă a torțelor, înfiorându-l pe Cal. Strânse în palmă mânerul lui Sjonbrand și îl învălui un val de siguranță și curaj.

Bărbatul și flăcăul așteptară apoi în liniștea totală apariția oribilei creaturi. Torța lui Hrafdi

începu să pâlpâie, mai sclipi o dată și se stinse.

Aerul stătut din încăpere mirosea acum a ulei ars și a zdrențe. O vreme, Cal nu reuși să vadă nimic, dar curând ochii i se obișnuiră cu lumina slabă a lunii ce se strecura prin cele două ferestre aflate la fiecare capăt al clădirii.

Băiatul căscă fără zgomot, simțindu-și pleoapele grele; începu să moțâie, dezmeticindu-se din când în când cu o tresărire. Hrafdi, dacă se mai afla cumva acolo, nu scotea niciun sunet. În cele din urmă, Cal se rezemă de stâlp și ațipi în picioare.

Odihna lui nu dură prea mult, pentru că Sjonbrand începu să tremure la cingătoare și vibrația ei ușoară îl trezi pe băiat. Strâmbă din nas de câteva ori, pentru că duhoarea simțită cu o noapte înainte plutea din nou în aer. Frânturi de zgomote din afară se auzeau tot mai aproape și Cal simți în preajmă prezența nefastă a bestiei. Inima începu să-i bată nebunește și băiatul se încordă, pregătindu-se pentru ce poate fi mai rău.

Apoi atinse din nou pe Sjonbrand și redeveni calm. Putea înfrunta fără teamă orice primejdie; oare nu asta-i prevestise Finngalkin, nu cu mult timp în urmă?

Un cor de voci profunde, nesuferite, sfâșiară liniștea întunecată:

*„Hrafdi Grimnison, ultimul Skrisung,
Fii gata să-ți împlinești destinul
În noaptea asta începe călătoria ta*

Dincolo de apa morții!”

Zăvorul de fier țacăni și ușa se deschise încet. O formă întunecată acoperi lumina lunii care se strecura prin deschizătură și unul dintre scaunele aflate lângă ușă se răsturnară.

— Pe tine te aștept, monstrule! vorbi Hrafdi cu hotărâre. Deși călătoria peste apa morții mă tem că o vei face tu, nu eu!

Cal auzi scaunul regelui alunecând pe podea, apoi răsună cornul neamului Skrisung. A fost ca o rafală distrugătoare care îl asurzi pe băiat și zgudui clădirea din temelii. Cu umerii acoperiți de praf și de paie, Cal privi cum o parte din acoperiș se desprinsese și se prăbuși peste umbra întunecată și prevestitoare de rău care pătrunsese în palat.

Unsprezece ochi cu licăriri gălbui scânteiară în beznă, împrăștiind fulgere care nu aveau nimic de-a face cu lumina palidă a lunii.

— Mă plictisești, Hrafdi, cu trompeta aia nenorocită, bubui corul celor unsprezece glasuri. Au mai încercat și alții șmecheria asta înaintea ta, însă fără sorti de izbândă.

Patruzeci și două de brațe ridicară grinda zdravănă care căzuse peste arătare și o azvârli cât colo, ca și cum ar fi fost un bețișor. Obiectul izbi peretele îndepărtat și monstrul lăsă să-i scape o serie de înjurături oribile, unele cu voci ascuțite, altele cu voci groase, dar fiecare în altă limbă.

Hrafdi se trase înapoi spre Cal și scoase sabia

mârâind în barbă:

— Să nu mă lași, Hrafnir!

Bestia răsturnă masa uriașă într-o parte cu un zgomot înspăimântător și înaintă amenințătoare către rege.

Caltus Talienson nu mai putea aștepta. Două mâini apucară mânerul și Sjonbrand lunecă din teacă într-o clipă, dar parcă și încet, ușor, ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc. Taișul aruncă o lumină orbitoare verde albăstruie care străfulgeră încăperea devastată, și monstrul se sperie, acoperindu-și cei unsprezece ochi incandescenti cu o parte din nenumăratele-i brațe. O furie cumplită umplu sufletul băiatului și sabia se roti deasupra capului său, călăuzindu-i mișcările în timp ce se repezea asupra bestiei.

I se părea că își ieșise din minți, și se trezi urlând înjurături pe care nu le mai auzise în viața lui. Înainte ca monstrul să poată răspunde acestei amenințări neașteptate, Cal se afla deasupra scârboasei creaturi, ciopârțindu-i brațele alunecoase și despărțindu-i două dintre ele de trup.

Din cioatele rămase începu să gâlgâie sângele verde întunecat și monstrul țipă ascuțit de unsprezece ori, întinzându-se și încercând în zadar să apuce atacatorul, care reușea de fiecare dată să fie cu un pas înaintea mișcărilor lui. Acum Cal se afla în spate și Sjonbrand se abătu năprasnic, sfârtecând oribil spinarea acoperită de

solzi; fâșii de carne tuciurie atârnavu lăbărțate, iar fluidul gros și întunecat începu să mustească gâlgâind, improșcând pardoseala palatului.

Tânărul luptător sări în lături tocmai la timp ca să evite zvâcnirea aducătoare de moarte a cozii animalului și dădu ocol hidoșeniei. Urmă o lovitură puternică și Sabia Runică creștă trei ochi, făcându-i să plesnească. Bestia se clătină de câteva ori, apoi fălcile pline de colți ascuțiți se repeziră spre Cal, clănțănind, dar din nou prea târziu.

Monstrul urla, înfuriat de zădărnicia fiecărui atac care nu-și găsea ținta, în vreme ce Cal continua să creșteze sau să sfâșie trupul ghinionistei creaturi.

Podeaua devenise alunecoasă din cauza sângelui și a măruntaielor monstrului rănit, și Cal își pierdu echilibrul, alunecând între picioarele butucănoase ale bestiei. Sjonbrand, din proprie voință, îi călăuzi brațele într-o împunsătură mortală care făcu mațele fiarei să se împrăștie. Din pântecul căscat al monstrului se revărsă un amestec cald și puturos de lichid întunecat, mucozități vâscoase care bolboroseau și organe palpitânde.

Hrafdi se prinse și el în încăierare, se avântă în luptă cu Hrafnir în mână și hăcui fără milă monstrul, retezând alte brațe și stingând pentru totdeauna licărirea încă unuia dintre ochii bestiei muribunde. Urlete înfiorătoare și gemete

sfâșietoare umplură toată încăperea, pentru că monstrul uriaș, neputincios în fața asalturilor viclene ale potrivnicilor horcăia de moarte.

Larma înfricoșătoare se împrăștie în întreg ținutul. Auzind-o, lupii din păduri începură și ei să urle lugubru. Departe, în coliba ei, creatura Finngalkin, Gertie duse mâna pâlnie la ureche, înălță capul său straniu și zâmbi în sinea ei, știind că acea noapte însemna sfârșitul blestemului asupra neamului Skrisung.

Lupta continuă până spre dimineață, pentru că înspăimântătoarea fiară, deși rănită de moarte, nu ceda, și nici Hrafdi și Cal nu aveau de gând să o cruțe. Metodic, cei doi tocară brațele bestiei până când nu mai rămase decât o pădure dezgustătoare de cioturi sângerânde pe trupul sfâșiat și mutilat. Regele făcu un salt înainte și o împinse adânc pe Hrafnir în trupul uriaș, luându-i și vederea ultimului ochi. Din cele unsprezece glasuri doar trei se mai făceau auzite, blestemându-l unul după altul pe Hrafdi și urlând de durere.

Cal era năclăit de fluidul întunecat și scârbos și de sângele verde care șiroia din rănilor monstrului, dar asta nu avea importanță, pentru că nu-i păsa câtuși de puțin de ce se întâmplă în jurul lui. Se transformase într-un instrument de distrugere lipsit de orice gând, călăuzit doar de voința care sălășluia în Sjonbrand. Paloșul uriaș se înălță din nou în aer și izbi apoi năprasnic coada pocitaniei, ultima ei armă. Imensul apendice, gros de trei

picioare și lung de șapte, se prăbuși în praf și se rostogoli spre ușă, zvârcolindu-se și răsucindu-se asemenea cozii retezate a unei șopârle.

Hrafdi scoase un strigăt răzbunător de luptă în timp ce cu sabia străpungea adânc ultimul dintre gâtlejuri, amuțind astfel pentru totdeauna ultima gură spurcată.

— Niciodată nu vei mai amenința cu moartea un Skrisung!

Regele puse piciorul pe gura rămasă fără viață a bestiei și o smulse pe Hrafnir, care se înfipsese până la mâner. Cal dădu monstrului lovitura de grație, retezându-i picioarele scurte și butucănoase. Într-o clipă, trupul ciopârțit și sfâșiat al bestiei se prăbuși în balta de sânge care acoperea mijlocul salonului palatului.

Dar Hrafdi încă nu terminase. Cu priviri sălbaticе, cu ochii injectați de ură, regele se cățăără pe hoit, continuând să ciopârțească furios ce mai rămăsese întreg, invocând la fiecare lovitură numele celor uciși de monstru.

— Harald Gondulson! Zbang! Și asta pentru Gerd! Fiica lui Brising! Trosc! Neha! Copilașul lui Yngdyr! Zdrang! Și asta pentru iubita mea nevastă Svadlina!

Fără oprire, loviturile cădeau una după alta hăcuind stârvul, împrăștiind rămășițele sângerânde ale creaturii în tot palatul, împrôșcând pereții și uneori chiar pe Cal.

Băiatul se cutremură. Își simți dintr-o dată

brațele fără vlagă, și îl copleși o oboseală fără margini. Se târî prin murdăria cleioasă și se rezemă de perete, gâfâind. Sjonbrand se strecură aproape singură în teacă: brațele lui abia strângeau mânerul. Toată ardoarea și strălucirea îl părăsiră pe băiat și se prăbuși istovit pe podea. Rămase acolo, nemișcat, privind cum regele neamului Skrisung pomenea numele celor morți, sfârtecând și ciopârțind ce mai rămăsese din ceea ce până nu demult fusese un monstru.

Hrafdi nu se opri decât când rămase fără glas, după ce lovi pentru ultima oară în numele tatălui său, Regele Grimni, cel care pierise în brațele bestiei cu o noapte înainte. Nu mai era în stare să mai scoată o vorbă și nici să o ridice pe Hrafnir pentru încă o lovitură. În furia lui, regele dezlănțuit făcuse bucațele trupul dezgustătoare creaturi.

Pardoseala palatului era acoperită cu un strat gros de mazăgă întunecată amestecată cu hălci de carne, și pereții care rămăseseră în picioare erau stropiți cu sânge și rămășițe dezgustătoare. Singura parte a monstrului rămasă întreagă era coada, care, după ce fusese retezată de Cal, se rostogolise în afara palatului.

Hrafdi se clătină amețit, afundat până la genunchi în murdărie, și contemplă măcelul. Respiră adânc, băgă sabia în teacă și se îndreptă târându-și picioarele spre locul în care se afla Cal.

— Am izbândit, șopti răgușit, apropiindu-se și

întinzându-i mâna băiatului, care zăcea scârbit.

Cal îl privi pe rege, ridică brațul, dar în loc să se ridice îl trase pe Hrafdi alături de el.

— Ce mai luptă!

— Răzbunare!

Acoperiți din cap până-n picioare de sângele și măruntaiele bestiei, uitând de duhoarea îngrozitoare, cei doi luptători istoviți rămaseră rezemați de perete, nemișcați.

Capitolul 17

Elizebith își petrecu restul zilei tolănită pe perne, cercetând cele două pietre de chihlimbar. Era din ce în ce mai convinsă că neobișnuita ei stăpânire de sine și dibăcia cu care îi dejucase planurile lui Schlein se datorau în mare măsură lor. Se întreba la ce altceva ar mai putea folosi.

Închise ochii și strânse pietricelele între degete, se concentrează și încercă să săvârșească o vrajă simplă. Pentru o clipă crezu că va reuși; Bith simți vraja stând în cumpănă, cât pe ce să se materializeze, dar apoi sentimentul se risipi și vraja de asemenea.

Bith ar fi trebuit poate să fie dezamăgită, dar nu era, pentru că aproape reușise. Dacă ar izbuti să scape din temnița asta, poate că și-ar regăsi puterile magice. Ideea aceasta o emoționa.

Gândurile îi zburară din nou la Schlein și la

pagubele cu care îl pricopsise. Se întrebă în ce fel se va răzbuna. Nu avea nicio speranță că el ar putea lăsa lucrurile așa, nepedepsite. Își dorea numai să nu-i facă vreun rău prietenului ei necunoscut, pentru că era încredințată că numai cu ajutorul acestuia putea supraviețui ororilor pe care Schlein i le pregătea.

Cu aceste gânduri sinistre și altele asemenea lor își bătu capul Bith cât a fost ziua de lungă și noaptea care urmă. Nu se aduse nici pâine, nici apă, nimeni nu privi prin deschizătura din ușă, nu se auzi niciun zgomot pe scări, nici măcar un murmur nu răzbătu din castelul de dedesubt. Era ca și cum legăturile ei cu lumea ar fi fost rupte și ar fi plutit într-o existență desprinsă de cele trecătoare.

Se simțea părăsită. Când se lăsă noaptea și întunericul dinăuntru deveni la fel de nepătruns ca și cei de dincolo de ferestruica zăbreliată, Bith își dădu seama că asculta mai atentă ca oricând, așteptând cu înfrigurare un zgomot de pași care să urce treptele. Îl aștepta pe prietenul necunoscut.

Pană-Strălucitoare privea neliniștită la umbra tufişurilor care o adăpostiseră de când își rănise aripa. Pata de culoare portocalie aprins care era soarele îi inundă ochii de lumină, alunecând apoi dincolo de dunga întunecată a orizontului, la fel de lin și ușor cum alunecă un pește în apă.

Inima păsărelei zvâcni nebunește atunci când își aminti de șoimul care fusese cât pe ce să-i pună capăt vieții. Nu avea însă cum să mai dea ochii cu el în această noapte, pentru că șoimul nu era decât o anexă a uriașului cu patru picioare, după cum o încredințase Scaiete, iar cei doi nu se încumetau să iasă afară decât atunci când soarele era sus pe cer.

Pană-Strălucitoare se zgribuli din nou, ca orice pasăre care se respectă, gândindu-se la primejdiile pe care le avea de înfruntat cât de curând. Bufnițele. Și zburătoarele iuți de noapte și vulturii și liliecii și cine mai știe care! Noaptea era timpul cel mai potrivit pentru ca să te adăpostești împreună cu semenii tăi în tufișuri sau copaci și să aștepti ascuns venirea zorilor. Noaptea era vremea păsărilor de pradă, a primejdiilor și a morții.

Pană-Strălucitoare n-ar fi dorit să părăsească adăpostul tufișului. Și nici să zboare prin întunericul nopții, mai sus decât visase vreodată o vrăbiuță oarecare. Aripioara ei nu era pe deplin însănătoșită și nu știa dacă va fi îndeajuns de puternică pentru a izbuti. Mai mult decât orice altceva își dorea să se întoarcă în copacul ei favorit, pe rămurica ei obișnuită, înconjurată de ciripitul cald al prietenilor și al familiei, cu căpșorul culcat sub aripă.

Dar avea de dus la bun sfârșit misiunea cu pergamentul, sulul acesta subțirel legat încă de

glezna ei cu un fir delicat de ață, care nu cedase strădaniilor ciocului ei ascuțit de a-l desprinde de picior. Și cu atât mai mult era nefirească hotărârea ei de a face lucrul de care se temea cel mai tare, adică să zboare la castel și să transmită petecul de hârtie celei căreia îi era adresat.

Omulețul ăla caraghios era cauza tuturor necazurilor ei. Pană-Strălucitoare se hotărî să ocolească oamenii câte zile o mai avea, dacă bineînțeles avea să fie destul de norocoasă încât să scape cu viață după noaptea aceasta. Le auzi pe Coadă-Scânteietoare, Aripă-de-Nea, Sămânță-de-In și Scaiete ciripind între ele, undeva deasupra ei, și se simți mai bine. Nu era întru totul singură: ele aveau s-o însoțească în zbor, oricâte primejdii ar avea de înfruntat.

Nu avea niciun rost să mai amâne lucrurile. Ce era de făcut trebuia făcut acum. Ciocul subțirel îi tremură și pieptul i se umplu de aer, în timp ce se umfla în pene.

— Sosesc! ciripi ea.

Cu o răbufnire de energie zvâcni dintre tufișuri într-un vârtej de pene și puf, aruncându-se în întuneric. Curând în jurul ei se involburară alte pene asemenea și, virând brusc, Pană-Strălucitoare împreună cu însoțitoarele ei porniră spre castelul din depărtare.

Ormoc stătea în iatac, ghemuit lângă lumina palidă a unei lumânări, și își frângea mâinile

îngrijorat de ceea ce ar putea să i se întâmple lui... și fetei, lui Bith. Numai ce se gândea la ea și simțea cum îi tresare inima.

În minte îi venea imaginea părului ei negru fluturând în vânt și culoarea neobișnuită a ochilor ei minunați. Fata avea ceva care reușea să-i înmoaie sufletul într-un fel care nu se mai petrecuse de foarte multă vreme.

Ormoc își aminti o senzație asemănătoare avută la începutul tinereții lui, când era destul de fraged ca să mai aibă încă vise, înainte de a-și fi vândut sufletul și speranțele unora ca Schlein și Stăpânului Întunericului. Existase o dată o fată, o ființă cu ochii limpezi și părul mătăsos precum înserarea, care îl iubise.

Un alt stăpân al răului, unul al cărui nume oricum nu mai avea importanță, pentru că lumea nu a dus niciodată lipsă de astfel de indivizi, a făcut în așa fel că fata a murit, și Ormoc, prea tânăr, prea speriat și mult prea plin de conștiința vulnerabilității sale, nu reușise să facă nimic pentru a o salva. Nu și-a iertat asta niciodată. Într-un fel, ajutând-o pe Bith își răscumpăra, într-o mică măsură, această durere ascunsă.

Lucrurile fuseseră foarte liniștite la castel, după întâmplările neașteptate petrecute dimineață. Buzele subțiri ale lui Ormoc se răsuciră în ceva asemănător unui zâmbet. De ce nu i-a fost dat lui să fie acolo, să-l vadă pe Schlein umilit! Chiar și numai gândul îl înveselea și, pentru prima oară,

ca și cum ar fi ghicit în globul său de cristal, Ormoc înțelese adevăratele rădăcini ale urii sale față de ticălosul de Schlein!

Tăcerea care învăluia locul nu era o tăcere pașnică, ci una încărcată de spaimă; toți locuitorii se ascundeau de valul de furie care cu siguranță avea să urmeze. Lui Ormoc i se poruncise să îl caute pe Murcroft, care avusese norocul să nu fie în preajmă în timpul scandalului, dar care acum nu era de găsit. Ormoc trebuia să-l aducă înapoi, prin orice mijloace.

Schlein îl avusese pe Tellarko în preajma sa mai tot timpul după peripeție, și vrăjitorul speriat se fâțâi de colo până colo, alergând după bandaje și pomezi tămăduitoare. Chiar și cămăruța lui Ormoc fusese scotocită după toate ierburile cu efect calmant. Dar singurul articol indispensabil nu-l avea niciunul dintre ei și nu exista nici în proviziile castelului. Acolo unde ar fi trebuit să se afle plantele de leac nu găsiseră nimic altceva decât grămăjoare împrăștiate de murdărie de șobolan. Ceea ce era într-adevăr foarte straniu.

Lucru cunoscut, castelul nu ducea lipsă de șobolani, dar aceștia aveau de obicei bunul simț să-și facă simțită prezența cât mai puțin. De această dată însă părea că tocmai ei erau aceia care furaseră ierburile, lăsându-și pe deasupra și semnătura! Asemenea idee părea însă prostescă. Ormoc râse pe înfundate la acest gând. Semnătura șobolanilor!

Tellarko își exprimase crunt nemulțumirea. Ceea ce era desigur un semn de senilitate!

Plecă spre bucătărie, nădăjduind să găsească ceva de mâncare pentru Bith, dar bucătăria era zăvorâtă pe dinăuntru. Ascultă de după ușă cum se smiorcăiau bucătarul și ajutoarele lui, fără îndoială plângându-și soarta.

Se îndreptă apoi spre apartamentul lui Schlein, să vadă dacă mai era ceva de recuperat, dar întreaga încăpere fusese mistuită de flăcări și nu rămăsese nimic de valoare. Chiar și acum mici limbi de foc mai pâlpâiau leneșe ici și colo, și mirosul greu de fum îi pătrunde în nări.

Se întoarse și se pregăti să coboare scările, gândindu-se că ar putea-o consola pe Bith măcar cu prezența sa, chiar dacă nu mai avea nimic altceva de oferit. Ormoc se opri însă din drum, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În fața lui se afla Schlein, care stătea rezemat de tocul ușii, cu Tellarko dârdâind în spatele lui.

— Ei, da, bunul și credinciosul meu slujitor Ormoc, spuse Schlein, scrutându-l pe ghicitor cu ochii strălucitori, înfierbântați. Ai venit să mă consolezi, nu-i așa?

— Nu, stăpâne, adică... vreau să spun, da, desigur, să-mi exprim părerea de rău pentru boala care v-a atins, spuse Ormoc, încercând din răspuțeri să-și ascundă spaima, groaza care-l cuprinsese la apariția Stăpânului.

Fața lui Schlein era jupuită și o zeamă apoasă se

scurgea dintr-o mulțime de crăpături. Era ca și cum carnea ar fi încercat să se topească de pe oase. Și aproape că izbutise. Carnea era bășicată, purulentă, și arăta umflată și roșie. Când se va vindeca, dacă se va întâmpla acest lucru, va rămâne cu siguranță o uriașă cicatrice. Schlein va fi desfigurat pe viață. Nu că ar fi fost el prea arătos înainte, dar Prealuminatul Stăpân va fi la fel de hidos pe dinafară pe cât îi era sufletul înăuntru.

— Părerii de rău, ha? mormăi Schlein, lăsând să-i scape un chicotit sec printre buzele arse. Sunt bune părerile de rău, Ormoc, dar frunzele de lumânărică mi-ar fi fost mai de folos. Bănuiesc că nu știi ce s-a întâmplat cu lumânărica din castel, sau greșesc?

— Eu, Stăpâne? (Fruntea lui Ormoc se încreți de surprindere.) De ce ar trebui să știu eu așa ceva, Prealuminate Stăpân?

— Oh, nu știu, Ormoc. Se pare că în ultima vreme se petrec o mulțime de lucruri de neînțeles pe aici. Mă gândeam că poate tu, cu globul tău de cristal, ai putea avea câteva răspunsuri pentru mine. Sau care altul crezi că este motivul pentru care am un ghicitor în slujba mea?

— Stăpâne? spuse Ormoc, simțind nevoia să se dea un pas înapoi, deși știa că, dacă mai dorea să trăiască, nu trebuia să-și arate teama.

— Au început să dispară tot felul de lucruri, Ormoc, zise Schlein, apropiindu-se de ghicitorul înspăimântat. Bucătarii mi-au spus că s-a furat

cu regularitate mâncare și vin. Intendentul mi-a raportat că lipsesc din saloane perne, lenjerie și cuverturi. Chiar și iatacul meu a fost jefuit, iar pietricelele mele de chihlimbar nu sunt de găsit. Astăzi, o fată obișnuită a izbutit să distrugă această încăpere și să-mi vătămeze trupul. Iar acum aflu că frunzele de lumânărică, cel mai important ingredient pentru amestecul tămăduitor, lipsesc și ele, ceea ce mă scoate din minți. Mie nu-mi place durerea, Ormoc. Eu aduc durere! A trecut multă vreme de când cineva a izbutit să mă facă să sufăr. Uitasem cum e să te doară. Acum mi-am amintit și nu-mi place deloc.

Uriășul se apropie și mai mult de ghicitorul său.

— Îmi oferi păreri de rău și cu toate acestea nu vezi nimic neobișnuit în ceea ce se petrece în acest castel... și încă nu știi nimic despre ce s-a întâmplat cu însoțitorii fetei?

Tellarko stătea în spatele stăpânului său și arăta cu un deget acuzator spre Ormoc, încercând să pară cât mai important.

— Dar tu, Ormoc? răcni Schlein. Ce crezi tu despre durere?

Ghicitorul deschise gura, care dintr-o dată devenise foarte uscată, pentru a vorbi, pentru a se apăra, când îl cuprinse cea mai strașnică durere pe care o simțise vreodată. Era ca și cum cineva l-ar fi înlănțuit din cap până-n picioare cu un fir de durere arzătoare. Nu mai putea îndura.

— Ah, voi da limba ta pisicilor, zise Schlein,

zâmbind binevoitor, aproape cu mărinimie, către ghicitorul pe care-l chinuia.

Ormoc simți înlănțuirea dureroasă slăbind și apoi dispărând, deși parcă îi tot dădea târcoale.

— Ei bine, ghicitorule, ce știi despre toate aceste întâmplări? întrebă Schlein, răstindu-se de această dată. Îmi vei spune tot ce știi și îmi vei da frunzele de lumânărică de care am nevoie.

Schlein înșfăcă pocalul rămas întreg pe masă și îl zdrobi cu mâna în mici fărâme.

— Dacă faci cum îți spun, s-ar putea să mă convingi să-ți cruț viața ta mizerabilă.

Ormoc deschise gura să vorbească, să-i reamintească lui Schlein tot ceea ce el, slujitorul credincios, făcuse pentru Prealuminatul său Stăpân. Vroia să-l convingă că nu are nicio legătură cu dispariția ierburilor. Vroia să-și salveze viața, care părea că atârnă de un fir de ață... dar ceva parcă îl opri și ghicitorul, sfidător, închise gura și ochii și clătină din cap.

— Ah, Ormoc, ce-i asta? Ai un ghimpe împotriva mea după toți acești ani? Cred că-ți vei da seama că e un lux pe care nu ți-l poți permite.

Încă o dată firele dureroase, arzânde, se încolăciră în jurul lui Ormoc și începură să se strângă, numai că de această dată erau mai multe decât înainte.

Îi trebuiă ghicitorului multe ceasuri până să moară. Dar hotărârea de a nu-i spune nimic lui

Schlein rămase de neclintit până la sfârșit. Și în ultimele ore dinaintea zorilor, durerea îl ridică, strămutându-l pe un val de simțire curată, nici bună, nici rea, doar un talaz neîntrerupt de simțire. Ormoc înțelese atunci, într-un colțișor al creierului său, că asta nu însemna nimic altceva decât că sărmanul lui trup chinuit nu mai putea îndura.

În timp ce era purtat de val, îndepărtându-se tot mai mult de blestemele gălăgiosului Schlein, o luminiță plăcută începu să strălucească la capătul închipuirii sale. Se desprinsese de rămășițele greoaie ale trupului pământean și se abandona simțirii minunate, care îl învălui, eliberându-l de chinuri și durere. Pe măsură ce se apropia de lumină întrezărea silueta subțire și grațioasă a unei femei, așteptând la marginea unui nor strălucitor, făcându-i semne cu mâna, deschizându-și larg brațele – ca pentru o îmbrățișare.

Descoperi că se putea mișca și că trupul său era mai tânăr, mai zvelt și mai ușor decât fusese peste ani, și că se eliberase de răul care îl înconjurase atâta vreme. Alergă spre femeie, pentru că inima îi spunea că o cunoaște, și în timp ce lumina îl copleșea cu o caldă mândrie și cu bucuria întoarcerii acasă, știu că ea era cea pe care o iubise cu atâta timp în urmă și că el era... și fusese dintotdeauna iertat!

Bith se trezi pe pernele ei la miezul nopții;

noaptea părea într-un fel mai întunecată decât de obicei, și fata avea sentimentul unei profunde tristeți. Un vis urât, poate. Privi în jur cu atenție, dar nu părea să lipsească nimic. Sorbi ultima înghițitură de apă din pocalul de cristal, se culcă din nou și adormi.

Capitolul 18

Pe Cal îl treziră o fulgerare strălucitoare de lumină și un tunet răsunător. Era încă amețit după lupta din ajun și își dădea seama doar pe jumătate că ropote de ploaie se scurgeau prin acoperișul spart al clădirii. Ploaia rece era binevenită și mirosul proaspăt lua treptat locul duhoriilor de mortăciune care umpluse palatul. Deodată deschise larg ochii, uimit: siluete fantomatice apăruseră în clădire și licăreau în beznă umedă, între fulgerele luminoase.

Îl înghionți pe Hrafdi cu cotul. Regele adormit pufni, apoi scoase un strigăt când zări și el aparițiile fosforescente. Siluete luminoase și stranii de luptători, femei și copii zoreau preocupate să curețe rămășițele oribile ale bestiei din palatul dărăpănat.

— Skrisungii! exclamă Hrafdi dezmeticindu-se. S-au întors!

Cal observă că bărbatul tremura de emoție. Dar spiritele nici nu-i băgară în seamă pe cei doi

luptători rezemați de perete. Cum ploaia torențială continua să se scurgă neîncetat, nălucile foloseau apa cu spor în timp ce ștergeau, împingeau și culegeau curățind locul de toate rămășițele bestiei. Munca se desfășură în mijlocul trăsnetelor și a bubuiturilor furtunii până când, într-un târziu, toate urmele bătăliei fură îndepărtate.

Nălucile se aliniară apoi pe două rânduri, începând de la ușă, și formară un culoar viu prin care pătrunseră înăuntru un grup de războinici care aduceau coada retezată a monstrului. O purtară de-a lungul salonului până la peretele din spatele jilțului regal. Bătură în scânduri câteva cuie și cu ajutorul unui lanț zdravăn ridicară prada la un loc de onoare. Trofeul celor din neamul Skrisung va rămâne atârnat acolo, servind drept pildă tuturor celor care îl vor privi.

Hrafdi se ridică în picioare și aplaudă cu convingere, dar spiritele nu-și terminaseră încă treaba. Bărbații cei mai voinici se apucară să dreagă lemnăria doborâtă de corn, ridicând cu ușurință grinzile groase și așezându-le grijulii la locul lor, în ploaia care nu mai contenea. Alții adunară bucățile de acoperiș sfărâmate și în scurt timp stropii ploii răpăiau pe acoperământul marelui palat, care era astfel refăcut.

Hrafdi privi cu lacrimi în ochi cum fiecare stafie defila prin fața lui. Chipurile le erau liniștite și senine. Întristat, regele încercă să atingă siluetele strălucitoare, dar mâna îi trecu prin formele

eterice în timp ce acestea se îndepărtau. Hrafdi îi arătă lui Cal prietenii, rubedenii și chiar pe Regele Grimni. Îi salută pe fiecare dintre ei și le zâmbi, în timp ce parada continua. La urmă apăru silueta diafană a unei femei deosebit de frumoase, cu plete lungi, aurii. Se opri în fața lor și regele îngenunche, împreunându-și mâinile în dreptul bubelor, oftând:

— Svadlina, dragostea mea... rămâi cu mine!

Năluca vorbi cu blândețe, șoptind și întinzând brațul catifelat spre mâinile soțului:

— Trebuie să plecăm acum, Hrafdi Grimnison, soț al meu. Să fii încredințat că te voi iubi întotdeauna. Ne va fi mai ușor de-acum înainte, pentru că ne știm răzbunați.

Se întoarse spre Cal, care privea neîncrezător.

— Aș fi vrut ca zeii să ni te trimită mai curând, Caltus Talienson. Ți mulțumim.

O căldură liniștitoare învălui trupul băiatului în timp ce mâna lui trecea prin a ei.

— Hrafdi te va răsplăti!

Imaginea Svadlinei vorbi apoi din nou soțului ei.

— Mai există o speranță, totuși, în lumea ta, pentru neamul Skrisung, soț al meu. Vom merge departe și-i vom chema înapoi pe cei care ne-au părăsit și au ales traiul printre alții. Toți cei din seminția Skrisung se voi întoarce în satul lor și își vor aduce cu ei nevestele, bărbații, copiii lor... Casa lor va fi aici, iar tu le vei fi rege!

Spunând acestea se întoarse și traversă în tăcere

salonul, făptura ei trecu prin masă și dispăru apoi prin perete, lăsând marele palat Skrisung în întuneric. Ploaia se mai domoli, curând se opri de tot, și Cal băgă de seamă o geană de lumină strecurându-se printre ferestruici. Atunci Hrafdi se învioră, se repezi la ușă și o deschise larg.

— Vino, Caltus, avem de pus la cale sărbătorirea victoriei!

Băiatul îl urmă, și se îndreptară amândoi spre casa lui Hrafdi, în lumina palidă a zorilor. Norii de deasupra lor începuseră să se împrăstie și, înainte ca ei să fi ajuns la ușa scundă cerul se înseninase, o jumătate rămânând acoperită de stele, pe când cealaltă se înroșea de lumina dimineții.

Hrafdi se opri și respiră adânc aerul proaspăt, răcoros.

— Pentru prima dată după mult timp duhoarea morții a dispărut din satul meu!

Regele trase afară un cărucior de sub un șopron părăginit de lângă casă, îl împinse până la ușă, apoi îl pofti pe Cal înăuntru. Încărcară împreună căruciorul cu mai multe ulcioare cu băutură, cu câteva lădițe de lemn și câteva cufere. Când Cal îl întrebă despre conținutul acestora, Hrafdi zâmbi misterios și refuză să răspundă. Curând terminară de încărcat și cei doi împinseră căruciorul astfel împovărat înapoi pe ulița părăsită, peste deal, până la palat. Regele găsi câteva făclii, le aprinse și le atârână pe pereți, în timp ce Cal înșira cutiile și sipetele pe masă.

Hrafdi deschise apoi o lădiță și scoase la iveală două pocale din aur, pe care le umplu ochi cu licoarea uleioasă, îi întinse unul dintre ele lui Cal.

— Să toastăm, Caltus Talienson, pentru nemaipomenita noastră izbândă asupra bestiei din Skrisung.

Cal zâmbi, primind băutura.

— Pentru izbânda noastră... și pentru aducere aminte!

Ciocniră pocalele, privind amândoi la coada monstrului, care atârna pe perete deasupra lor. Băutura nu-și pierduse nimic din tărie și ardea zdravăn gâtlejul, dar de această dată Cal avea ceva de sărbătorit și o gustă cu plăcere. Avea alături o Sabie Runică și curând va porni să o elibereze pe Bith. Își putea permite să se bucure. Dădu pe gât paharul, înainte ca regele să apuce să-l termine pe al său.

După ce isprăviră încă două pinte⁵ din lichidul arzător, Cal se aruncă într-un jilt, râzând în hohote. Regele umplu încă o dată pocalele, apoi deschise unul dintre cufere.

— E timpul să te răsplătesc pentru faptele tale!

— Nu, nu, Hrafdi, protestă Cal. Mulțumirea ta și pieirea monstrului îmi ajung ca răsplată!

Regele clătină cu gravitate din cap.

— Ai auzit cuvintele rostite de regina mea! Trebuie să fii răsplătit cum se cuvine!

⁵ pintă = 0,568 litri (n. tr.).

Din cufăr apărură două brăţări din aur. Regele le prinse în jurul încheieturii mâinii băiatului.

— Se potrivesc de minune! Se spune că acestea aduc multă putere celui care le poartă, atunci când cauza lui este dreaptă!

Cal mişcă braţul înainte şi înapoi, cercetând obiectele. Erau acoperite cu încrustaţii şi, ca să vezi, îşi simţea braţele oarecum ciudat. Izbi năprasnic cu pumnul în masă şi văzu cum ulcioarele, pocalele şi cuferele tresăltară.

— Ce-ţi spuneam eu? zâmbi încântat regele.

După ce mai traseră o duşcă, Hrafdi îi întinse lui Cal o punguţă cu monezi din aur. Aşa ceva nu se putea refuza. Mai băură un rând şi băiatul primi un minunat scut rotund ce părea făcut tot din aur, dar care era foarte uşor de mănuit.

— Eu... eu nu pot primi aşa ceva. E prea mult!

— Gura! Asta e doar începutul, îl mustră regele.

Umpluse încă o dată paharele şi acum răscolea tot mai adânc în cufăr. Darurile continuară să curgă toată dimineaţa, la fel şi băutura. În tot acest timp făcură nenumărate excursii la impunătoarea latrină din spatele palatului. Avea douăsprezece despărţituri, câte una pentru fiecare dintre bătrânii sfatului. Cal primi permisiunea să folosească nici mai mult, nici mai puţin decât pe aceea a regelui.

Pe la amiază, niciunul dintre ei nu se mai putea ridica de pe scaun, iar discursurile lui Hrafdi deveniră din ce în ce mai greu de desluşit. Dar asta

avea prea puțină importanță, din moment ce orice spunea era nemaipomenit de caraghios, iar Cal și Regele râdeau amândoi până când îi dureau fălcile. Până acum Hrafdi îl îngreunase pe Cal cu nenumărate inele și pietre prețioase, bijuterii, coroane, saci cu aur, un colier, un coif din aur, scutul și multe altele, încât băiatul se îndoia că ar fi putut să se ridice în picioare, chiar dacă ar fi fost treaz.

Sărbătorirea continuă tot restul zilei, până noaptea târziu. Deși băutura nu încetă o clipă să curgă, Cal rămase conștient, iar bălmăjeala regelui continua să i se pară plină de haz. La miezul nopții, opintindu-se, reușiră să se ridice și ciocniră un ultim pahar, pentru bestia a cărei coadă atârna sinistră deasupra lor, luminată de ultima făclie. Lui Cal i se păru că totul se învâрте cu el, deși nu era foarte sigur. Apoi Hrafdi căzu înapoi în jilț și începu să sforărie. Cal căzu și el grămadă, lățindu-se într-un scaun, cu mâinile și capul pe masă.

În dimineața următoare, după ce se trezi, Cal fu surprins și ușurat să constate că se simțea bine și proaspăt. Cu o seară înainte fusese încredințat că va regreta toată băutura înghițită. Regele stătea în fața lui și zâmbea.

— Locul ăsta este fermecat! Nu-i așa că te simți mai bine astăzi?

— Minunat, spuse Cal, întinzându-se cu

voluptate. Dar acum, Hrafdi, trebuie să plec. Am zăbovit și așa prea mult aici, iar viețile prietenilor mei sunt în primejdie.

— Atunci iată un ultim dar pe care ți-l ofer înainte de a ne despărți.

Regele se ridică și traversă încăperea. Pe un perete, acolo unde îl agățase spiritele, atârna cornul Skrisungilor. Hrafdi îl luă cu pioșenie și se întoarse cu el în brațe:

— Sună din el în luptă și te va ajuta, așa cum ne-a ajutat și nouă!

— Oh, nu! Asta nu! încercă să-l convingă Cal. Este mult prea valoros.

Regele clătină din cap și cei doi se ciondăniră o vreme până să ajungă la o înțelegere. Cal acceptă brățările, cornul, coiful și scutul, pentru că acestea puteau fi de folos unui războinic. Refuză însă aurul, bijuteriile și nestematele. Cei din tribul Skrisung, argumentă el, vor reveni în curând de departe și regele lor va avea nevoie de tezaur pentru a o lua de la început.

Porniră braț la braț prin sat; coiful lui Cal strălucea în lumina soarelui. În cele din urmă ajunseră la marginea pădurii și se opriră să-și ia rămas bun.

— Drum bun, Caltus Talienson, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Dacă vreodată vei reveni în Northunderland și în regatul Skrisung, să știi că vei fi primit cu dragă inimă, căci numele tău va rămâne în amintirea noastră pentru totdeauna.

— Am să mă întorc și am să-mi aduc și prietenii!

— Și ei vor fi bineveniți, îl asigură Hrafdi cu un zâmbet cald.

Cal strânse mâna întinsă a regelui, apoi cei doi se îmbrățișară. Rămaseră tăcuți o vreme, privindu-se, apoi băiatul își luă ranița în spate, făcu stânga împrejur și intră în pădure.

Gunnar Greybeard se plimba furios înapoi și încolo prin nisip, mormăind în barbă. Trecuseră două zile. Băiatul avusese mai mult timp decât i-ar fi trebuit ca să pună mâna pe sabie și să răpună monstrul. Dar unde o fi trolul? Vor lăsa oare Lennia și muierile ei o asemenea comoară să le scape din mână?

— N-ar fi trebuit să-i las de capul lor! se tângui piticul.

Dar meritase să revadă Glasvellir Hall, iar acolo unde plecaseră Cal și Hathor el oricum ar fi fost de prisos. Chiar atunci o voce strigă în semn de salut din înălțimea falezei. Privi în sus. Era Cal, purtând un coif din aur. În același timp un grup de femei se ivi dintr-o crăpătură în stâncă, purtându-l în mijlocul lor pe Hathor, cam vlăguit. Ajunseră cu greu în locul în care le aștepta, amuzat, piticul, și dădură drumul poverii lor neputincioase la picioarele lui.

— Iată, Greybeard, trolul tău, spuse Lennia cu un zâmbet larg pe față. (Își frecă pântecul dezgolit cu mâna și chicoti împreună cu celelalte). Viitorul

trolilor din Auseviget și Northunderland a fost asigurat. Dar tare mi-e teamă că ăsta nu vă va fi de prea mare ajutor câteva zile.

Greybeard zâmbi, trăgându-se de barbă, în timp ce Hathor își ridică cu greutate capul și îl privi. Un rânjet mulțumit îi luminează fața lătăreață, apoi cârlionții roșcovani se prăvăliră din nou în nisip.

— Ei, te cred, mamă adoptivă. Se pare că sunt pe cale să am noi rubedenii.

Tot ceea ce izbuti Cal să facă, ajutat și de brățările dătătoare de putere, și de forța lui Greybeard, atâta câtă era, fu să-l rostogolească pe trol peste bord, pe puntea lui Skidbladner. Oricum, reușiseră în cele din urmă să-și atingă scopul și acum corabia se îndepărta ușor de țărm. Cal strecură o pătură sub capul lui Hathor, apoi scotoci în desagă după un anume lucru păstrat în mod deosebit pentru astfel de ocazii.

Când briza se întee și vela vărgată în alb și roșu a lui Skidbladner se umflă în vânt, o flamură verde, împodobită cu un vultur care ținea un pește în gheare, se înalță în vârful catargului și flutură zgomotos.

Cal se lăsă pe spate și o privi cu mândrie. Greybeard i se alătură, uitându-se la el întrebător.

— E steagul tatălui meu, spuse Cal cu blândețe.

— Sunt sigur că acum ar fi fost mândru de tine, răspunse piticul.

Capitolul 19

Pană-Strălucitoare se înălța cu greu în noaptea întunecată, cu ochii ațintiți spre micul petec încă mai întunecat de pe peretele turnului castelului, care era destinația sa. Părea atât de îndepărtat, atât de înalt, o țintă aproape imposibil de atins pentru o ființă atât de mărunță, dar ea promisese să îndeplinească această misiune și era hotărâtă să o facă sau să moară încercând. Ceea ce de altfel n-ar fi fost de mirare.

În jurul ei simțea zbaterea altor aripi, încordarea altor inimi, aceleași temeri împărtășite de prietenele ei, Scaiete, Sămânță-de-In, Coadă-Scânteietoare și Aripă-de-Nea, cărora acum li se alăturaseră multe altele, adunate din tot ținutul; își puseră la bătaie curajul, o dată cu prezența lor.

Firava solie înaripată se înălța tot mai sus pe cerul nopții ca cerneala, ajungând în dreptul primului etaj al turnului; clădirea răsună de hohotele de râs ale orcilor și ferestrele răspândeau o lumină aurie deasupra șanțului cu apă dimprejur; urcară apoi mai sus de al doilea și al treilea etaj, care erau întunecate, fără nicio dâră de lumină. Cu puțin înainte să ajungă la etajul al patrulea, Pană-Strălucitoare auzi – sau mai degrabă simți – că se apropie primejdia, și făcu un viraj spre stânga. Un curent de aer spintecă văzduhul chiar lângă ea, și o dădu peste cap pe mesageră. De îndată ce își regăsi echilibrul se

repezi înspăimântată într-o parte, cu ciocul deschis și inimioara bătându-i atât de tare, încât aproape că se sperie că ar fi putut fi auzită. Aruncă o privire în sus și ticăitul inimii mai că se opri, pentru că acolo, suspendată deasupra ei, cu ghearele încârligate, aripile întinse înapoi și ciocul necruțător larg deschis, se afla o bufniță uriașă, atât de mare că ar fi putut înghiți și luna! Pană-Strălucitoare se abătu din drum fără să se mai gândească și se izbi de zid, uluită și cât pe ce să se prăbușească în șanțul întunecat care se căsca dedesubt. Dacă ar fi căzut, asta ar fi însemnat sfârșitul. Bufnița așteptă să o vadă apărând din nou, dar Pană-Strălucitoare se agățase cu gheruțele în împletitura de iederă care acoperea ca un covor turnul, și se lupta să rămână în viață.

Bufnița se roti prin preajmă vreme îndelungată, fără să poată descoperi unde se ascundea prada. Într-un târziu, vânătorul nopții se hotărî să nu-și mai piardă timpul pentru o biată vrăbiuță, care la urma urmei abia i-ar fi ajuns pe-o măsea, și se lăsă în picaj, apoi, fâlfâind grațios din aripi, se îndreptă spre pădure în căutarea unui vânat mai mare și mai sățios.

Încetul cu încetul lui Pană-Strălucitoare respirația îi redeveni normală și inima își încetini bătăile nebunești. Stând agățată de iedera groasă, auzi ciripiturile îngrijorate ale suratelor ei ridicându-se din stratul des de frunze, care le adăpostise și pe ele de ucigașă pasăre de pradă.

— Pană-Strălucitoare, surioară! Trăiești? întreba Aripă-de-Nea.

— Sunt aici, răspunse ciripind Pană-Strălucitoare, n-am pățit nimic. Cine-i prezent? îndrăzni ea, temându-se ca nu cumva vreuna dintre ele să fi fost răpită de bufniță.

Urmă un apel zgomotos; fiecare păsărică încerca să se facă auzită, și aproape toate încercau în același timp. O umbră se ivi deodată la o fereastră din apropiere, curioasă să afle ce era cu larma asta, și păsărelele tăcură. Intrusul scutură din cap și dispăru înapoi în turn, iar păsărelele își reluară ciripeala.

— Suntem toate, veni mult-doritul răspuns, și Pană-Strălucitoare simți cum încordarea îi dispare din trupușor.

Privi în întunericul nopții căutând vreun semn de pericol, știind că ar fi cel mai bine să acționeze înainte ca bufnița – sau o altă rudă de-a ei, la fel de primejdioasă – să se întoarcă. Nu avea totuși curajul să renunțe la siguranța oferită de iederă pentru capcanele nopții. O mulțime de colți și ciocuri și gheare o așteptau în întuneric, dorind să-i spintece, să-i sfâșie trupul ei micuț. Dar pergamentul legat de picior și promisiunea pe care o făcuse îi aminteau că trebuie să-și ia inima în dinți și să treacă la treabă.

Și atunci, sfâșiată de frică și nehotărâre, îi veni o idee. O idee minunată! Ridicând căpșorul și privind în sus, apucă o șuviță de iederă cu ciocul

și descoperi un reazem de care să-și sprijine trupul, apoi începu să se cațere în felul acesta prin frunzișul verde și des.

— Veniți! Veniți! Urmați-mă! ciripi ea bucuroasă, știind că găsisese mijlocul prin care ea și însoțitoarele ei puteau ajunge în siguranță la destinație. Calea aleasă nu era, în mod cert, prea păsărească, ba era chiar străină de obiceiurile lor, dar viața era mai importantă decât aparențele; și, pentru moment, era o soluție. Curând întreaga ceată de păsărele țopăia, cățărându-se nevăzută pe peretele castelului lui Murcroft, la adăpostul unei adevărate păduri de lujere agățătoare.

În același timp, pe la jumătatea turnului, Schlein se plimba furios de colo-colo în noul lui iatac, cuprins de o furie cruntă și chinuit de o durere cum nu mai simțise de multă vreme. Era un simțământ nesuferit, și de aceea ar fi vrut să-l transmită cât mai multora, împotriva voinței lor. Nu izbutise cu Ormoc, care cedase prea repede. Venise vremea să negocieze, iar cu mizerabila de Elizebith, fiica lui Morea, dar de această dată trebuia să fie mult mai prevăzător.

Schlein se plimba în întuneric pentru că lumina îi vătăma ochii ieșiți din orbite, care și așa îl usturau cumplit. Oricum, nici n-ar fi avut nevoie de lumină ca să-și rumege planurile mârșave, așa că măsura în lung și în lat pardoseala de piatră, depănând gânduri.

Bărbatul voinic înjură cu voce tare, încleștând pumnii în beznă, furios. Ormoc îi scăpase și se refugiase pe tărâmul umbrelor, acolo unde el nu mai avea nicio putere. Izbutise să treacă în lumea cealaltă fără să dezvăluie nimic din contribuția lui la revolta fetei... dacă avusese, într-adevăr, vreo legătură cu asta. Schlein nici măcar nu era convins de acest lucru. Dar ceea ce știa cu siguranță era că îl ucisese de pomană pe unul dintre cei mai valoroși slujitori ai lui, pierzând astfel singurul ghicitor pe care îl avea la îndemână. Și pierzând astfel și ultima nădejde să dea de urma prietenilor dispăruți ai lui Bith și să afle ce pun la cale; sau să-l găsească pe Murcroft, a cărui absență începuse să-l îngrijoreze.

Tellarko era plecat în afara castelului, în căutarea frunzelor de lumânărică, singurul ingredient care i-ar fi fost de ajutor în prepararea unui amestec vindecător. Dar nici chiar farmececele nu-l puteau scăpa de cicatrice, care vor rămâne să-i amintească toată viața de umilința suferită. Schlein fusese foarte mândru de felul în care arăta; avea propriile lui păreri despre frumusețe și acum se simțea desfigurat.

Continua să se plimbe neobosit înainte și înapoi, întrebându-se cum ar putea să o silească pe frumoasa cu părul negru să-i dezvăluie pe unde se află prietenii ei și ce ar trebui să facă pentru a o convinge să-i cedeze.

Era destul de ciudat, dar parcă după incidentul

din turn tânjea și mai mult după ea. O parte din el îi admira curajul, chiar dacă fusese nevoit să plătească un preț foarte mare pentru asta. Se opri o clipă, zâmbind în sine. Ce nevastă ar putea fi! Cu ea alături ar fi în stare să-l înfrunte chiar și pe Stăpânul Întunericului.

Un foșnet venit de dincolo de fereastră îl făcu să ciulească urechile, întrebându-se ce-ar putea fi. O bufniță se îndrepta fâlfâind din aripi spre pădurea îndepărtată. Silueta ei se contura în lumina lunii, dar nu era nimic altceva de văzut. Un freamăt ușor trecu prin iederă și se gândi că nu poate fi decât vântul, dar chiar și vântul se liniștise. Se auziră un fel de scârțâieli și de ciripituri din iedera deasă și Schlein se retrase înăuntru, ridicând din umeri. Șobolani, gândi el, prea mulți șobolani afurisiți în castelul ăsta, și afară, și înăuntru. Ar trebui ca Murcroft să ia ceva măsuri în privința lor, când se va întoarce. Nu se mai gândi la zgomotele de afară și reluă plimbarea.

Mustață-Tuciurie se lămuri repede că misiunea incredințată nu era una ușoară. Spre deosebire de verii lor de la țară, șobolanii de la castel nu prea erau interesați să-i ajute pe oamenii întemnițați și nici nu vroiau să aibă de-a face cu orcii. Schlein era și el om, Murcroft la fel, și cei doi nu făcuseră nimic să fie iubiți de șobolani. Ba, de multe ori, când șobolanii se amestecaseră cu oamenii sau cu orcii, se aleseseră doar cu durerea și cu moartea. Șobolanii, desigur!

În zadar se strădui Mustață-Tuciurie să-și convingă verii că nu toți oamenii sunt la fel. Îl ascultară numai și numai pentru că făcea parte din familie. În cele din urmă, un șobolan voinic, pe nume Cel-Care-Urcă-Zidurile, dar cunoscut între prieteni drept Cățărătorul, căpetenia șobolanilor din castel, se plictisi de insistența lui Mustață-Tuciurie și interveni:

— Ascultă, poate că tu chiar crezi palavrele pe care ni le îndrugi, da' să știi că nu-i cunoști pe ăștia mari! Nu poți să ai încredere-n ei. Toți sunt niște mincinoșii Spun o vorbă și fac altceva. Fiecare nu caută decât prilejul de a-i veni de hac altuia, ca să-l înhațe bucățica pentru el. Nu-s nici pe departe la fel de onorabili ca noi, șobolanii. Să nu te-ncrezi în ei, ascultă-mă pe mine!

— Prietenii mei sunt altfel, zău! spuse Mustață-Tuciurie, devenind tot mai nervos din cauză că strădania lui părea fără folos. Nu vor nimic pentru ei, încearcă numai s-o elibereze pe fata aia de sus, din turn. Și mi-au dat cuvântul lor că dacă-i ajutăm, nouă, șobolanilor, ne va merge mai bine!

— Ha! Și cum vor să facă? râse batjocoritor Cățărătorul.

Deși n-ar fi vrut, era totuși curios.

— Au zis că toți orcii vor dispărea de-aici. La fel și ticăloșii ăia cu șoimul. Și-au mai spus că vor face tot ce pot pentru ca traiul nostru aici să devină mai ușor. Și-au dat cuvântul.

— Puah, cuvântul unui om nu valorează nimic,

zise Cățărătorul, tușind și apoi scuipând în lături ca să dea vorbelor mai multă greutate.

— Unul dintre ei este elf! nu renunță Mustață-Tuciurie.

— Tot un drac! Da' ce vor să facem noi?

— O treabă nostimă, răspunse provincialul șobolan de la Peștera-din-Valea-Umbrei. Tre' să-i păcălim și să-i amețim pe orci și să-i facem să se caftească între ei. Tre' să roadem niște uși de lemn, să dăm o raită pe la bucătărie și prin cămări, să furăm haleala și să facem murdărie; cam așa ceva...

— Hmm, asta ar fi vesel... dar noi, șobolanii, facem asta demult.

— Nu așa! De data asta tre' să fie făcută cât se poate de serios.

Cel-Care-Urcă-Zidul își aranjă câteva clipe mustața, gânditor.

— În regulă, mormăi el, după ce cântări vorbele lui Mustață-Tuciurie. Să păcălești orcii nu-i mare scofală, toți sunt niște prostănaci. Nici să rozi lemn nu-i prea greu, iar să mănânci pe săturate, ce să mai vorbim, e de-a dreptul plăcut. Așa că poți conta pe mine, Tuciuriule, da' ceilalți vor hotărî fiecare pentru el.

Restul de patru sute șapte zeci de șobolani îl așteptaseră pe Cățărător să ia o hotărâre, pentru că, în ciuda vorbelor lui, niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să i se împotrivească. Acum doar adăugară chițăielile lor de aprobare celor ale

șefului.

— Grozav! țipă ascuțit Mustață-Tuciurie, agitându-și încântat codița, de bucurie că și ceilalți, impresionați de inițiativa lui de a înfuleca singur toată rezerva de frunze de lumânărică, se hotărâseră să-i dea o mână de ajutor. Iată ce avem de făcut!

Căpeteniile tuturor cetelor de șobolani ieșiră în față și formară un comitet de acțiune. Stând la loc de cinste în mijlocul lor, șobolanul de la Grota-din-Valea-Umbrei le expuse planul lui Endril.

Nefiind în stare să doarmă, Bith ședea în cămăruța ei și privea în întuneric simțind în adâncul sufletului ei că se petrecuse ceva foarte, foarte rău. Nu un vis urât o trezise din somn mai devreme, ci altceva, mult mai grav. Raza de speranță care îi dăduse curaj de când fusese întemnițată se stinsese și își simțea inima împovărată și mohorâtă.

Oftă adânc și își sprijini capul în mâini, gândindu-se pe unde ar putea fi prietenii ei și dorindu-și din suflet să fie iar împreună. Nu se putea împiedica să se întrebe dacă îi va mai vedea vreodată. Niciodată nu se simțise atât de neajutorată, atât de uitată, atât de singură. Ar fi fost bucuroasă să-l revadă până și pe Vili.

Din părea lui Schlein nu mai primise niciun semn. Mutra lui nesuferită nu se mai arătase în deschizătura ușii. Nici măcar nu mai primise rația

zilnică de pâine și apă. Dar lucrul cel mai greu de suportat era absența prietenului ei necunoscut. Ar fi trebuit să apară până acum.

Se rugase să nu fi pățit ceva, pentru că lipsa lui i se părea rău-prevestitoare. Bith nu tânjea după mâncare sau băutură. Mai avea încă o provizie îndestulătoare de vin, o roată de cașcaval și o halcă de șuncă afumată, dar fata nu simțea nici sete, nici foame, așa cum sta și se gândea îngrijorată la cei dragi.

În timp ce întunericul nopții lăsa loc luminii palide a zorilor, Bith tresări auzind cheia rotindu-se în broască. Pentru o clipă îndrăzni să creadă că prietenul ei anonim se întorsese să o elibereze. Sări în picioare și se repezi în fața ușii, frângându-și mâinile în timp ce inima îi bătea năvalnic în piept. Dar spaima și dezamăgirea luară locul speranței, când colo în deschizătura îngustă apăru chipul amenințător al lui Schlein.

Bith crezu că se sufocă atunci când lumina cenușie a dimineții îi dezvălui vătămarile a căror autoare era ea. Fața lui Schlein, precum și partea de sus a trupului, era o masă supurândă de carne umedă, acoperită de bășici. Trăsăturile îi erau acoperite și ele de răni sângerânde din care se scurgea puroi, iar nasul, ochii și gura nu mai erau decât niște caverne negre, asemeni sufletului său întunecat. Ochii îi ardeau, cuprinși de febră, și atunci când pătrunse în încăpere fu precedat de un miros de carne arsă. În spatele lui stăteau la

pândă doi gardieni mătăhăloși, care blocară ușa. Schlein își aținti privirea asupra fetei înspăimântate și nu scoase niciun cuvânt.

Bith era încremenită de groază; văzuse urmările faptelor sale și se gândea ce răzbunare aprigă ar putea s-o aștepte. Toată bruma ei de curaj se spulberă. Copleșită de spaimă, uită cu desăvârșire de pietricelele de chilimbar; le avea în buzunar, și nu-i puteau fi de niciun ajutor, pentru că aveau nevoie de căldura atingerii umane ca să-și elibereze puterile magice.

Tăcerea lui Schlein era mai înfricoșătoare decât vorbele pe care le-ar fi putut spune. Înaintă în cameră fără să-și dezlipească ochii de la Bith, care se dădu înapoi, câte doi pași pentru fiecare pas făcut de el.

Doar când ajunse în mijlocul încăperii și fata se rezemă de peretele îndepărtat, Schlein aruncă o privire în jur. Ochii lui vătămați zăriră toate obiectele de lux ascunse în micul alcov. Clătină ușor din cap, ca și cum i s-ar fi adevărit un gând ascuns, și se întoarse spre gărzile de la ușă.

— Scoateți gunoaiile astea de-aici, porunci el, arătând spre comorile lui Bith.

Cei doi bărbați se apropiară cu un sac mare de pânză în care înghesuiră toată prada adusă de Ormoc. Apoi, legându-l cu grijă la gură, îl înșfăcăară amândoi și părăsiră în grabă camera.

Bith se ghemui sub ferestruică, atât de departe de Schlein cât îi permitea cămăruța. Ușa era acum

nepăzită, dar fata nici nu se putea gândi la evadare, pentru că prezența lui Schlein umpluse locul cu efluviile forței întunericului și o văduvise de puțină putere pe care reușise s-o redobândească. Acum era convinsă că prietenul ei pierise de mâinile lui Schlein, pentru că bărbatul părea foarte sigur de ceea ce avea să găsească aici. Cât despre ea, dacă mai rămânea în viață, avea să-i fie tare greu singură...

Schlein o privi sălbatic, dar căutătura lui nu era cea a unui om mânios, ci mai degrabă a unul stăpân.

— Măine, șopti el, mâine vei fi mireasa mea.

O lăsa să se gândească la acest lucru oribil; se întoarse și ieși, închizând și încuind ușa în urma lui.

Niciun acces de furie, nicio dezlănțuire sângeroasă, nicio amenințare sau o ușă trântită, și cu toate acestea Bith era mai îngrozită ca oricând. Trebuie că se întâmplase ceva. Ceva într-adevăr teribil. Poate că Schlein pusese mâna pe prietenii săi și-i omorâse. Oare el și Murcroft reușiseră să aducă Negura în aceste ținuturi și îndepărtaseră tot ceea ce era bun și drept din lumea aceasta? Murise oare toată speranța și ea va fi nevoită acum să devină mireasa acestui tâlhar respingător, să-și vadă puterile sporindu-le pe cele ale acestui geniu al răului?

Copleșită de aceste gânduri negre, Bith se prăbuși sub fereastră în ceea ce mai rămăsese din

grămăjoara ei de paie și începu să plângă, întrebându-se cum ar putea să se omoare, pentru că oricât de îngrozitor ar fi fost acest gând, să devină mireasa lui Schlein i se părea mai rău decât moartea.

Suspinele ei umplură cămăruța, fără a acoperi însă freamătul voios și insistent care se auzea de afară prin ferestruică. Piuituri și ciripituri se lua la întrecere cu vaielele lui Bith, și într-un colț al minții ei înregistră că se lumina de ziuă. Dar parcă niciodată păsărelele nu îndrăzniseră să se apropie așa de castel, și acest eveniment îi atrase atenția.

Ridicând capul, Bith întoarse fața înlăcrimată spre fereastră și văzu conturată în lumina cenușie a zorilor o păsărică, aproape neînsemnată prin aspectul ei comun. Era obișnuită prin penajul ei cafeniu, posomorât. Era obișnuită în toate privințele, cu excepția faptului că păsărica își înclinase capul spre ea, privind-o cu obrăznicie. Ciripea zgomotos și își agita unul din piciorușe, de care era legat un sul subțire de pergament.

Simțind că speranța încolțește din nou, Bith se apropie cu o mână tremurătoare, iar păsărica se înfoie și sări îndrăzneată pe degetul ei.

În timp ce o aducea mai aproape, Bith văzu luminițele din ochii ei și-i simți bătăile speriate ale inimii, la fel cum le simțise mai devreme chiar pe ale ei.

— Să nu-ți fie frică, micuțo, șopti ea, mângâind puful vrăbiuței cu un deget. N-am să-ți fac niciun

rău.

Păsărica se liniști pe dată, ca și cum i-ar fi înțeles vorbele. Cu multă grijă, fata desprinsese firul de mătase care ținea pergamentul și îl eliberă.

Vrăbiuța începu să-și scuture bucuroasă piciorușul, acum ușurată de povară; își semeți capul și o privi cu atenție pe fată.

Cu mica ființă încă în palmă, Bith desfășură sulul de hârtie între două degete și citi următoarele:

„Nu-ți pierde speranța, suntem alături de tine și ne vom întoarce curând”.

Mesajul era semnat chiar de mâna lui Cal. Speranța și fericirea îi inundară sufletul, împrăștiind spaimile așa cum soarele alungă umbrele.

— Oh, vrăbiuțo, ce bucurie mi-ai adus, tocmai acum când eram disperată, șopti ea cu ochii umeziți din nou de lacrimi. Cu siguranță m-ai salvat, de la o moarte îngrozitoare și prostească. Acum știu că prietenii mei sunt pe aproape și voi avea curajul să mă împotrivesc chiar și Stăpânului Întunericului.

Apropie păsărica de fața ei.

— Draga mea, nu am cuvinte să-ți mulțumesc, dar dacă aștepți puțin, îți voi da un răspuns pentru cel care a trimis acest mesaj și poate că el va găsi pentru tine o răsplată pe măsură.

Bith se întoarce, căutând ceva cu care să poată scrie răspunsul, când simți că apăsarea micilor

gheare pe degetul ei dispare. Auzi fâlfâitul aripilor și privi peste umăr, la timp pentru a zări cum mica zburătoare dispare pe fereastră.

— Așteaptă, întoarce-te, strigă Bith, gândindu-se că poate pasărea n-a priceput.

Își încleștă mâinile pe zăbrelele ferestruicii și mai apucă să vadă cum micul stol de vrăbiuțe se îndepărta în lumina zorilor, zburând ca niște săgeți spre câmpiile din depărtare. Fata înțelese atunci că nu exista nicio speranță ca ele să se mai întoarcă.

— Fie ca zeei să vă aibă în pază întotdeauna, spuse Bith în urma siluetelor zburătoare, și spera într-adevăr că așa va fi.

Nu existase însă nicio neînțelegere. Pană-Strălucitoare pricepuse prea bine cuvintele lui Bith și plecase tocmai din cauza lor, nedorindu-și să mai cadă în capcana altei misiuni primejdioase. Singura dorință a păsării era să se întoarcă în siguranță în lumea ei, pe care era hotărâtă să n-o mai părăsească niciodată.

În timp ce mesagera înaripată se îndepărta în aerul răcoros al dimineții, înconjurată de prietenele ei credincioase și inimoase, cuvintele lui Bith fură purtate de vânt și o ajunseră din urmă, învăluind-o într-o căldură stranie. Bith nu avea cum să știe, dar puterile ei magice funcționau totuși dincolo de hotarele temniței, și urarea ei le atinse pe Pană-Strălucitoare și pe prietenele acesteia.

Vrăbiuțelor avea să le fie sortită o viață lungă și fabuloasă și aveau să ajungă un adevărat mit pentru seminția lor. Nu mai aveau de ce să se teamă de șoim sau de bufniță sau de alte primejdii, câtă vreme mai trăiau și urmau să dobândească ranguri înalte printre cei din neamul lor.

Mai mult, întotdeauna când un grup de păsărele adunate pe creanga unui copac, la apus de soare, se vor apuca să povestească istorii vechi și noi, isprava lui Pană-Strălucitoare și a stolului ei miraculos va fi întotdeauna prima în ciripiturile lor. Ba chiar istoria avea să câștige o asemenea amploare, încât, cu trecerea anilor urma să ajungă la niște proporții epice la care nimeni din seminția lor n-ar fi putut visa. Le era dat să devină legendă.

Capitolul 20

Dimineața venise la castel înainte să se fi terminat ciudata întrunire și înainte ca toți șobolanii să fie instruiți asupra misiunilor lor și asupra traseelor pe care le aveau de străbătut. Cățărătorul și Mustață-Tuciurie hotărâseră să aleagă pentru înfăptuirea planului cea mai bună parte din zi.

Hoardele cu blană se infiltrară în beciurile de dedesubt prin tunelurile, galeriile și crăpăturile castelului. Odată ajunși acolo, șobolanii o

zbughiră printre zăbrelele de la ferestruicile temnițelor, târându-se peste trupurile nepăsătoare ale locuitorilor lor, ferindu-se cu ușurință de loviturile lipsite de putere și suportând bravi înjurăturile cu care erau întâmpinați.

Dinții ascuțiți începură să roadă lemnul în care se țineau balamalele ușilor. Încetul cu încetul prizonierii pricepură că era pe cale să se întâmple ceva neobișnuit, ceva de-a dreptul bizar. În loc să blesteme șobolanii, după cum le era obiceiul, pentru că adesea trebuiau să se bată cu ei pentru puțină hrană pe care o primeau, începură să-i încurajeze pe dușmanii de altădată și chiar să le ofere firimituri de mâncare din ceea ce puseseră deoparte, în ciuda vremurilor grele.

Orcii apărură în beciuri cu ciuberele de fiertură zilnică și o distribuiră, sau mai bine zis o vărsară prin deschizăturile înguste; rația fu imediat împărțită între prizonieri și șobolani în mod egal. O pauză binevenită pentru șobolani, ale căror gâtlejuri se cam uscaseră și se umpluseră de gustul nesuferit de lemn putred.

Cățărătorul și Mustața-Tuciurie își dădură întâlnire în celula lui Endril și Purkins, apucându-se și ei să roadă temeinic lemnul în care erau prinse balamalele. Șobolanii munciră toată dimineața și toată după-amiaza, având grijă ca strădania lor să nu fie simțită de orci, care chiar dacă nu străluceau de istețime, ar fi observat fără

îndoială că toate ușile stăteau să se desprindă din tâțâni.

Pentru paznicii orci, dimineața trecea greu. În afară de cei câțiva care aveau obligația să hrănească prizonierii, ceilalți profitau de prilej să se odihnească după excesele din timpul nopții anterioare. Trupurile lor dolofane se răsuceau în culcușurile mizerabile și sforăiau, visând visurile lor orcești, și doar bucătarul împreună cu două ajutoare și o pereche de temnicheri rămaseră de veghe în fața unui atât de puțin probabil atac asupra închisorii subterane.

Doi dintre cei mai agili și mai iuți șobolani se oferiseră voluntari pentru treaba cea mai primejdioasă. Cei doi pătrunseră în cămăruța lui Bebo și localizară patul orcului. Se strecurară în buzunarele lui pline de resturi, cotrobăindu-le unul după altul până ce găsiseră ce căutau: setul lui personal de arșice. Apoi cu câteva mușcături îndemânaticе, răzuiră puțin aici, corectară puțin dincolo și obținură rezultatul dorit. Unul după altul, fiecare dintre paznicii orci fu buzunărit la fel de pungașii de șobolani – până când toate seturile de oase ajunseră să fie măsluite cu grijă. Rezultatul era că, în orice fel ar fi fost rostogolite arșicele, mereu ghinionistul Bebo de altă dată avea să câștige întotdeauna, în timp ce camarazii săi orci aveau să piardă.

Fără să bănuiască nimic din ce se petrecea în

temnița subterană, Schlein continua să se agite de colo-colo în iatacul său, blestemând încetineala lui Tellarko și ocărându-l pe răposatul ghicitor Ormoc. Acum îi părea rău că nu-i prelungise destul trădătorului agonia și că nu-l supusese mai multor chinuri. Moartea era o pedeapsă mult prea ușoară pentru o asemenea perfidie. Schlein se mulțumea acum să-și închipuie ce i-ar putea face lui Tellarko, dacă netrebnicul nu se întorcea într-o oră cu iarba trebuincioasă pentru farmecele vindecătoare.

După o vreme se opri în fața oglinzii și își privi încruntat chipul. Ceva mai devreme plănuiise să nu se însoare până nu se însănătoșea. Dar se răzgândise, pentru motive numai de el știute, hotărând că evenimentul hotărâtor se va petrece chiar azi. Elizebith de Morea va fi a lui, chiar dacă vrea sau nu. I-ar fi plăcut să o îmblânzească, dacă ea avea să reziste acestei încercări. Chicoti, închipuindu-și fata în lanțuri lângă el.

Gândurile i se întoarseră la Tellarko și înșfăcă o clepsidră de pe poliță. A treia parte din răgazul acordat magicianului se terminase! Schlein răsturnă clepsidra și se așeză în jilț, așteptând ca ora să se încheie.

Bith era sfâșiată între bucurie și suferință. Ținea la piept micuțul răvaș cu cele câteva cuvinte, pe care acum le știa pe de rost. Cal și ceilalți vor veni după ea! Nu o uitaseră! Dar cum, cum ar putea ei

să o salveze? Erau doar trei – poate patru, dacă piticul ăla plicticos mai era cu ei. Și trebuiau să lupte împotriva puterilor malefice ale lui Schlein și a ticăloșiei lui Murcroft. Înfruntarea i se părea inegală.

Chiar dacă nu se potrivea cu hotărârea ei de odinioară, fata începuse să spere că și Vili ar putea interveni în vreun fel în favoarea ei. Poate că zeul îi îndrumase pe prietenii ei să pună mâna pe Sabia aceea Runică atât de lăudată de pitic. Aveau nevoie de puteri magice – sau de o oaste întreagă – ca să poată pătrunde într-un loc ca acesta. Dacă nu veneau curând s-o elibereze, atunci avea să fie nevoită să se mărite cu Schlein!

Oh, ce să fac, ce să fac!

Începu să pășească înainte și înapoi între pereții temniței din turn, cu mâinile la spate, fără putința de a se gândi la altceva.

În timp ce Bith se plimba încolo și înapoi, o formă cenușie subțiratică se strecură înăuntru pe fereastră, urmată de a doua și apoi de a treia, una cafenie, cealaltă tărcată la culoare. Traversară cu iuțeală încăperea, rămânând în umbră, până ajunseră la ușă. Doi dintre ei începură să zgârie cu ghearele mortarul care ținea blocurile de piatră de care era fixată balamaua de jos. Cel de-al treilea se cățără pe zid până la balamaua cea mai de sus, apucându-se și el de treabă; săpa atât de furios încât ai fi crezut că viața lui depinde de asta.

Într-un târziu zgomotele produse de munca lor

ajunseră la urechile lui Bith, în ciuda stării ei tulburie. Întorcându-se spre ușă, fata ridică din sprâncene, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Un țipăt ascutit îi scăpă de pe buze când pricepu că ușa părea să forfotească de șobolani. Șobolani! Era prea mult! Răpire, întemnițare, ochii diabolici ai lui Schlein privind-o prin deschizătura ușii, moartea prietenului misterios, pierderea puterilor magice, amenințarea căsătoriei, și-acum șobolani! Dezgustător, oribil, șobolani-aducători-de-boli! Țipetele ei umplură cămăruța, răsunând până pe coridorul unde se aflau cei patru orci care mai de curând îi supravegheau ușa cu strășnicie.

În zadar se străduiră șobolanii să o potolească pe Elizebith, în zadar se adunară ciorchine în jurul ei, cerându-i să le acorde puțină atenție, în zadar încercară să-l explice cine i-a trimis. Doar Mustață-Tuciurie se putea face înțeles de către oameni, și el nu era acolo.

Bith își astupase hotărâtă urechile și țipa din ce în ce mai tare, gândindu-se că a înnebunit sau că nu e departe de așa ceva. Invadată de șobolani! Atacată de șobolani!

Nu putea fi decât una dintre răutățile lui Schlein. Dar de unde aflase el că avea o frică de moarte de șobolani? Era lovitura de grație. Cu mâinile încă lipite peste urechi, cu ochii închiși pentru a evita imaginea cozilor de șobolani sfichiind aerul, Bith se prăbuși la pământ și leșină fără nicio urmă de eroism, tocmai când

gardienii orci desfăceau lanțurile care țineau ușa de fier închisă și trăgeau zăvorul.

Șobolanii nu mai așteptară ca ușa să fie descuiată și deschisă. Avuseseră o experiență bogată cu orcii și cunoșteau prea bine cuțitele și arbaletetele lor aducătoare de moarte. Mulți prieteni și rude pieriseră de mâna orcilor, și nu aveau de gând să îngroașe numărul acestora. Renunțară la strădaniile de a se face înțeleși de Bith, care oricum zăcea fără cunoștință, și se refugiară pe unde veniseră. Ieșiră pe fereastră, apoi coborâră pe iederă, chiar în clipa în care orcii deschideau larg ușa.

— E bine? întrebă cel mai dolofan dintre orci, în timp ce altul se apleca peste fata căzută.

— Îhî! Rezbiră! veni răspunsul.

— O fi lofit-o freo crisă, cefa! Hai s-o sbuchim d-aici, camera ast mă-nfioară! zise al treilea.

Orcii ieșiră în grabă, iar ușa fu din nou legată cu lanțuri și zăvorâtă.

Tellarko iuți pasul de-a lungul drumeagului prăfuit, atât cât îi permitea durerea chinuitoare de picioare. Blestema trolul care îi furase calul; înjură negustorii și gospodinele care îi întorseseră spatele, refuzând să-i dea frunzele de lumânărică de care avea atâta nevoie. Nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze pe Schlein sau pe Murcroft, dar pe el... pe el îl refuzaseră, privindu-l cu ură și întorcându-i spatele, ca și cum el ar fi fost vinovat de toate

relele trecute și viitoare care veneau de la castel și de la cei care sălășluiau acolo.

Dacă ar fi luat niște soldați cu el... dar furia lui Schlein îl zăpăcise și plecase în căutare neînsoțit. Oamenii îi trânteau ușile în nas, unii după alții. Și apoi, parcă vrând să pună capac la toate, careva din ultimul sat îl lăsase și fără cal, apoi toate ușile și ferestrele fură zăvorâte, în ciuda lui.

Tellarko privi înapoi spre castel, știind ce-l așteaptă dacă ar ajunge cu mâna goală. De fapt se hotărâse nici să nu se mai întoarcă. Dar chiar atunci, spre uimirea lui, ca și cum s-ar fi petrecut un miracol, în fața ochilor îi apăru un fir de lumânărică, răsărit stingher la marginea drumului. Avea frunzele cărnoase și acoperite cu puf, iar din lujerul înalt și semeț florile inconfundabile păreau a nu dori decât să-i atragă privirea asupra lor. Petalele bogate aveau o culoare rozalie, deși Tellarko ar fi jurat că trebuiau să fie galben-aurii. Erau acoperite de un roi de albine care forfoteau printre flori și care începură să bâzâie furioase în jurul capului magicianului, în timp ce el cerceta planta. Încercă să-și aducă aminte descrierea din manualele studiate cu atât de mult timp în urmă, și se întrebă chiar dacă nu ar putea fi o altă specie de lumânărică, despre care nu aflase încă.

Era ceva anume, ceva de mult uitat și de care încerca să-și amintească. Ceva anume legat chiar de florile astea rozalii... Dar alungă acest gând,

poate și pentru că arta vindecării nu fusese niciodată partea lui cea mai tare, cum de altfel nici iscusința lui nu era atât de strălucită, căci partea cea mai mare din măiestria lui în ale magiei depindea de înșelăciune și iuțeala mâinii. Dar desigur, nimeni nu se putea pricepe la toate... Roz sau galbenă, nu avea prea multă importanță, nu?

Lumânărica era lumânărică.

Fără să mai piardă timpul cugetând la culorile florilor, în timp ce cu siguranță Schlein număra grăunțele de nisip și plănuia tot felul de chinuri la care să-l supună, Tellarko împrăștie roiul de insecte și smulse în grabă o duzină din frunzele pufoase, le îndesă în buzunar, apoi porni în fugă spre castel, urmărit de un roi de albine furioase.

În timp ce iuțea pasul pe drumeag, Tellarko observă că un număr mare de șobolani se strecurau pe câmpuri, scurgându-se de-a lungul șanțurilor și revărsându-se prin galerii. Dacă nu ar fi fost atât de preocupat de soarta lui și de mulțimea albinelor mânioase care îl urmăreau, asemenea unei lungi cozi zumzăitoare, ar fi privit cu alți ochi aceste întâmplări stranii. Dar teama de Schlein și insectele care-l urmăreau nu-i lăsară timp să-și mai pună întrebări legate de ciudățeniile naturii.

Tellarko ajunsese la ușa Stăpânului chiar în clipa în care ultimul grăunte de nisip se strecura prin gâtul sticlei, lipsindu-l pe Schlein de bucuria noii și ingenioasei metode de tortură pe care reușise s-

o scornească pentru această târâtură de magician cu fața ca de gelatină.

— Ah, nu-i nimic, se reține, spuse Schlein și chicoti în sinea lui. Se simțea deja mai bine dispus, știind că o va folosi mai devreme sau mai târziu.

— Ce-ați spus, stăpâne? întrebă magul tremurând.

— Nimic! Prepară fiertura!

Zbughind-o din calea privirii întunecate a lui Schlein, Tellarko zori spre cămăruța lui de lucru. Trase de pe poliță o cărțuție legată în piele neagră și o deschise la pagina cu pricina. Pisă frunzele de lumânărică într-un bol de argint, urmărind cu grijă rețeta din carte. Se încruntă însă când ajunse în partea de jos a paginii, unde scria negru pe alb: „două măsuri frunză de lumânărică uscată”, frunzele pe care le avea el nu numai că nu erau uscate, ci chiar cât se poate de proaspete. Tellarko șovăi o clipă, se întoarse spre foc și se întrebă dacă are timp să împrășteie și să usuce frunzele lângă foc. Atunci glasul lui Schlein răsună pe coridor, zbierând la vreun nenorocit de slujitor.

Cât pe ce magul mărunțel să-și înghită vârful bărbii pe care tocmai îl mesteca. Nu, nu avea timp să usuce frunzele; va trebui să se descurce!

Chibzuind repede, Tellarko găsi că e la mintea cocoșului că frunzele uscate sunt evident mai puternice decât cele proaspete, pentru că frunzele verzi ocupă mai mult loc. Deci asta ar însemna că

dacă ar pune trei măsuri de frunze proaspete... nu, mai bine să pună patru măsuri, să fie sigur... rețeta ar fi respectată întocmai!

Tellarko despică, tăie, fărâmiță, cântări, amestecă, fierse, turnă și, în sfârșit, amestecul fu gata, aburind în cana de lut. Dar arăta ciudat, sigur arăta ciudat, ceva nu era în regulă cu leacul. Ar fi trebuit să fie verde strălucitor și nu cafeniul ăsta întunecat.

Tellarko privi cu ochi răi mixtura, dar aceasta își păstră aceeași culoare dezgustătoare. Apoi, tocmai când se hotărî că ar fi mai bine să înfrunte urgia lui Schlein decât să-i ofere un leac îndoielnic, chiar Prea Înaltul Stăpân în persoană intră ca o furtună în cămăruța de lucru, smulse ceașca aburindă din mâinile magului și o sorbi dintr-o înghițitură.

Și atunci, când gâlgâitul nesățios mai răsuna încă în încăpere, Tellarko își aminti ce știa despre aceste floricele roz.

— Arsura-albinelor! murmură el, pocnind din degete.

Nu era cătuși de puțin lumânărică; era o rudă perfidă a plantei de leac, cunoscută ca Arsura-albinei, numită așa datorită durerilor îngrozitoare pe care le cauza în contact cu orice carne omenească. Numai zeii puteau ști ce pătea cel care înghițea o ceașcă întreagă dintr-o asemenea fiertură!

Tellarko privi în jos îngrozit și văzu cum mâinile îi căpătaseră o umbră strălucitoare stacojie și

începuseră să se umfle văzând cu ochii. Se uită spre Schlein, care se ținea de pânțele și scotea un râgâit zgomotos. Încă nu băgase de seamă greșeala. Tellarko își ascunse iute la spate mâinile tremurânde și umflate, mormăi ceva despre o nevoie naturală și o porni mergând într-o parte spre ușa deschisă.

Schlein îi făcu un semn cu mâna, hohotind de râs. Prea Înaltul Stăpân era bine dispus acum și Tellarko profită de ocazie să-și ia tălpășița. Când stăpânul lui avea să bage de seamă ce înghițise...

Îngrozit, magicianul își făcu socoteala că nu are decât câteva clipe răgaz ca să-și adune câteva lucruri și apoi să se îndepărteze atât cât îi va permite cea mai puternică dintre vrăjile pe care le cunoștea. Era scrisă pe un sul special de hârtie pe care îl păstra de mulți ani. Un pergament pregătit a fi folosit pentru o salvare de ultim moment, un pergament cu ajutorul căruia va ajunge în cel mai îndepărtat colț al lumii. Poate că acolo va găsi o stâncă uriașă și se va ascunde dedesubt până în ziua în care Schlein va renunța să-l mai caute... dacă o asemenea zi va veni vreodată.

Lacrimi de spaimă se prelingeau pe obrajii scofâlciți ai lui Tellarko, în timp ce-și croia drum prin culoarele înțesate de șobolani spre camera lui, rugându-se să ajungă la timp. Era atât de preocupat de necazul său, încât nici acum nu băga de seamă șobolanii.

În timp ce Schlein își privea în oglindă trupul ars și aștepta să se facă simțită vindecarea, Endril admira încântat cum Cățărătorul și Mustață-Tuciurie ronțăiau ultimele rămășițe de lemn care mai țineau ușa în balamale. Când aceasta se clătină și scârțâi, eliberată, Endril o prinse și o împinse la loc.

— Taman la timp! gemu Tuciuriul. Nu cred că puteam să mai iau o înghițitură. Ooooh, n-am să mai mănânc stejar în viața mea!

— Pfui! Te cred, îi spuse Cățărătorul camaradului său după ce scuipă un bulgăre de lemn pe jumătate mestecat. Stejarul bătrân e marfă a-ntâia, dar ce-i prea mult strică!

— Mulțumirile noastre, frați șobolani, zise Endril, în timp ce împănă ușa cu bucățele din lemn, să nu se prăbușească înainte de a fi ei pregătiți. Nu vă vom uita niciodată.

Mustață-Tuciurie se consultă la repezeală cu Cățărătorul și șobolanul-șef al castelului deveni foarte agitat: începu să țopăie de colo-colo și să chițăie. În cele din urmă, șobolanul vorbitor se întoarse spre Endril:

— Văz că nu, zise Mustață-Tuciurie cu înverșunare, ținându-l pe elf cu o privire neiertătoare.

— Cuvântul meu e sfânt, zise Endril, chiar dacă mi-l dau unui om sau unui șobolan. Poți să te bizui pe mine.

— Și pe mine, interveni Purkins încurcat,

neobișnuit încă să le vorbească șobolanilor. Dacă ies viu de aici, la Grajdul lui Purkins nu vor mai exista capcane sau semințe otrăvite. De azi înainte, tu și tot neamul tău sunteți bineveniți în casa mea.

Cei doi șobolani făcură o plecăciune spre Purkins, și Endril asistă la acest schimb de amabilități rugându-se ca amândoi să trăiască îndeajuns cât să-și onoreze promisiunile, pentru că ușile nu reprezentau decât partea cea mai ușoară a planului lor. Partea dificilă abia urma.

Schlein se simțea pătruns de un sentiment curios. Bănuia că e vorba despre fericire, dar cum fericirea nu era un sentiment prea familiar pentru el, dacă ar fi fost întrebat ar fi răspuns că simțea ceva ca o, ca un... ei bine, ca o mâncărime. Pielea arsă și bășicată nu se schimbase încă, deși carnea îl furnica și îl gâdila. Un semn, credea el, de însănătoșire.

Capitolul 21

Era ca și cum ar fi avut loc o mare întrunire a șobolanilor. Cățărătorul trimisese vorbă prin șobolanii de la grajd ca toți șobolanii disponibili din ținut să vină la castel. Sperând, sau poate ghicind că această chemare are legătură cu răzbunarea împotriva nesuferiților de orci și a

altor tâlhari de aceeași teapă care apăruseră de curând în regiune, șobolanii răspunseră în număr mare. Se așternură peste câmpii, inundară drumurile, năvăliră peste garduri, scurgându-se către castel într-un șuvoi compact care chițăia și tipa; erau toți porniți să distrugă.

Închis în camera lui din castel, fără dorința de a vedea pe cineva și fără să, bănuiască ce se petrecea în jurul lui, Schlein începuse să priceapă că nu era ceva în regulă cu fiertura pe care o băuse. Nu apăruse niciun semn de vindecare. Pielea lui, atâta câtă mai avea, se umflase și devenise plină de bășici roșiatice, iar carnea de dedesubt era zbârcită și ulcerată. Dar și mai rău, mâncărimea crescuse în intensitate, încât acum era de nesuportat. Totul părea să-l mănânce, pe dinafară și pe dinăuntru, și tot ce putea face era să încerce să nu se scarpine și să-și sfâșie carnea.

Pleoapele îi atârnavă aproape închise și îl era din ce în ce mai greu să înghită. De fapt, i se părea că și respirația îi era tot mai anevoioasă. Din ce în ce mai îngrijorat, Schlein se împletici – pe picioare care păreau ca de lemn și rotunde la capăt – până la cea mai apropiată oglindă. Ceea ce văzu îl îngrozi chiar și pe el: se umflase la aproape de două ori dimensiunile lui obișnuite, iar acele trăsături întunecate pe care tainic și le admira atât de mult se schimonosiseră, semănând cu o caricatură pe uriașul balon de carnaval care era acum trupul lui.

Schlein se târî înapoi și se prăbuși în jilt, care scârțâi sub greutatea lui, dar nu se sfărâmă. Încercă să urle de furie și durere, să strige după Tellarko – fără îndoială că el era cauza halului în care ajunsese – însă tot ceea ce îi ieși din gura boțită cu buzele bine întinse peste dinții dezgoliți nu fu decât un scheunat caraghios și ascuțit.

Din când în când Schlein încerca din nou să strige, dar de fiecare dată nu izbutea; fața îi devenise tot mai mare, iar limba i se umflase umplându-i gura, abia lăsând loc pentru un strop de aer. Schlein se chinui să se ridice încă o dată și bălăbăni spre ușă după ajutor, dar la jumătatea drumului se poticni de un covoraș, se dezechilibra și se răsturnă pe spate, unde rămase la fel de neajutorat ca o broască țestoasă întoarsă cu burta în sus.

Schlein încercă să respire, dar își pierdu de mai multe ori cunoștința, venindu-și apoi în fire ca o lumânare plăpândă. Îi treceau prin minte frânturi de vise ciudate și imagini din trecut: el, copil pe genunchii mamei; prima lui vrajă – schimbarea unei pisici într-un câine; setea lui din ce în ce mai mare de putere și învoiala cu Stăpânul Întunericului, în drumul spre culmea ticăloșiei.

Puterea. Puterea era totul. Renunțase la tot ce era bun și nobil pe lume de dragul puterii. Puterea lui era nemărginită și mulți îi știau de frică. În curând ar fi stăpânit întreaga lume cunoscută.

Dar deocamdată nu făcea doi bani. Ajunsese în

această stare mizerabilă din cauza unei biete fete și a nepriceperii unui magician de mâna a treia. Toată puterea lui nemărginită nu îl era de niciun folos, pentru că îi erau împrăștiate gândurile și întrerupte de momentele în care își pierdea cunoștința. Schlein încleștă pumnii și începu să plângă, în timp ce întunericul îl învăluia, luându-l din nou cu el. Dacă va rămâne în viață, oamenii vor plăti, oh cum vor mai plăti... Dar mai întâi de toate trebuia să supraviețuiască, ceea ce era foarte hotărât să facă.

Tellarko, nefericitul magician de mâna a treia care purta răspunderea stării deplorabile a lui Schlein, nu izbutise încă – din nenorocire – să părăsească zidurile castelului. Îi era grozav de frică de Schlein și nu dorea nimic mai mult decât să dispară, dar din nu se știe care motive sulul lui magic nu funcționa. Recitase formula magică de teleportare de trei ori, și de fiecare dată se trezise în altă parte a castelului. Prima oară aterizase în camera de provizii, spunându-și că nu a fost decât o greșeală oarecare. Profitase chiar de ocazie pentru a-și completa bagajele cu o pulpă de berbec, o sticlă de vin și două borcane de marmeladă. A doua încercare îl adusese în salonul lui Murcroft, iar când încercă vraja pentru a treia oară se trezi în closet!

Ceva nu era în ordine și ca să-și salveze viața – pentru că dacă nu rezolva problema viața lui era

în joc – Tellarko nu știa ce să mai facă. Se furișă într-o cămăruță plină de arme sfărâmate de lângă încăperile orcilor și închise ușa în urma lui, hotărât să rămână acolo până când va descurca vraja sau se va înnopta și va putea părăsi castelul fără să fie văzut. Mâncare avea. Băutură avea. Avea și cartea cu formule magice. Totul va fi bine. Cel puțin așa nădăjduia din tot sufletul.

Endril așteptă cu nerăbdare venirea serii, semnalul pentru aprinderea lămpilor și începerea jocului săptămânal de arșice. Noaptea aceasta era un eveniment în existența mohorâtă a orcilor, dat fiind faptul că primiseră cei șase gologani simbrie, minus doi pentru masă și casă. Miza jocurilor avea să fie astfel mult mai mare ca de obicei, pentru că, date fiind numeroasele încarcerări din ultimul timp, nu prea avuseseră parte de zile libere și deci nici posibilitatea să-și cheltuiască puținii bănuți.

Endril și Purkins stăteau ghemuiți, așteptând după ușa abia împănată la locul ei, împreună cu Tuciuriul și Cățărătorul și cu mulți alți șobolani care se strecuraseră în celulă de-a lungul întregii zile, unul câte unul. Șobolanii, prin natura lor mai nerăbdători decât oamenii, găseau că e prea greu să stea pe loc fără să facă nimic. Așa că, spre marea neliniște a lui Purkins, mișunau în sus și-n jos pe podea, târându-și cozile în urma lor.

Una era să-ți roadă tocul de lemn al ușii și cu totul altceva să-i vezi fremătând în fața ta. Purkins

închise ochii și încercă să-și amintească cât de datori le erau șobolanilor, asta, desigur, dacă totul va merge confirm planului.

În acest timp orcii curățară masa aflată în mijlocul camerei de gardă, traseră aproape butoaiile și băncuțele care le serveau drept scaune și aduseră punguțele soioase în care țineau gologanii și arșicele.

La început miza fu destul de modestă și, cum era de așteptat, Bebo câștigă. Nimeni nu era mai surprins decât Bebo însuși, ceea ce nu-l împiedică să-și adune câștigul, chicotind cu neascunsă voioșie. Camarazii săi erau uimiți, dar trecură cu ușurință peste această ciudățenie, spunându-și că nu era la mijloc decât norocul, deși bombăneau în surdină, manifestându-și nemulțumirea. Apoi arșicele fură aruncate din nou și din nou ele îi dădură câștig de cauză lui Bebo. De data aceasta murmurul crescă în intensitate. O dată și încă o dată neîncrezătorul Bebo câștigă. Arșicele păreau fermecate și nu ajungeau să indice și altceva decât doi și șapte, singurele două numere pe care Bebo paria întotdeauna, lucru cunoscut de toată lumea.

Spiritele începură să se încingă pe măsură ce grămăjoara de monede creștea în fața lui Bebo; iar el își manifesta bucuria din ce în ce mai zgomotos, în timp ce tovarășii lui deveneau din ce în ce mai tăcuți.

Nimeni altcineva decât un nerod ca Bebo ar fi putut să nu bage de seamă cum creștea mânia

celorlalți, dar încântarea lui era atât de mare încât în mintea săracă nu mai rămânea loc și pentru altceva. De altfel, nici chiar în vremurile lui cele mai bune Bebo nu strălucise prin tact și perspicacitate.

— H-h-hhhei, f-fraților, uitați, uitați, uitați-vă! Iar am c-c-cccâștigat! bolborosi el, în timp ce, cu mâinile căuș, trăgea câștigul în fața lui.

Băgă de seamă că pe masă, în afara grămezii strălucitoare pe care o avea în față, nu se mai afla nicio monedă.

— H-h-hhhei, nnnu mmai a-a-aveți b-b-bani, ff-fraților? întrebă el cu nevinovăție. N-n-nnu mai jucăm?

— Nu, nu mai jucăm! mârâi cel mai voinic și fără îndoială cel mai ursuz dintre toți orcii, de departe cel mai păgubit după jocul din acea seară. Ne-ai curățat de toate paralele, tâmpitule!

— H-h-hhei, nu s-s-sssânt t-t-tâmp, tâmpit! zise Bebo ofensat. Dacă eram t-t-tâmp, tâmpit, n-n-n-aș fi câștigat, n-n-nnu?

Urmă o mică discuție pe tema acestei logici, dar ea nu reuși decât să ațâțe spiritele, și Gușatul, un ore cu niște fălci cât dovlecii, care și el pierduse toți banii, ripostă într-un mod cât se poate de orcesc: împinse masa înainte și izbi pânțelele dolofan al lui Bebo.

— Hei, d-de-de ce ai f-fă-făcut asta? întrebă Bebo simțindu-se jignit.

Fără să aștepte un răspuns împinse masa

înapoi, îndesând-o în stomacul bombat al Gușatului.

Grămada de gologani se rostogoli, revărsându-se pe podea, într-o cascadă de monede. Imediat toți orcii se repeziră sub masă, grăbindu-se să culeagă gologanii și să-i îndese în buzunare.

— H-hhei, l-l-l-luați m-m-m-m-mâna! Sunt ai m-m-meii! scânci Bebo și se aruncă asupra grămezii de orci, dându-i la o parte fără pic de delicatețe și încercând să-și recupereze averea. Bănuia că nu se va mai întâlni în viața lui cu un asemenea chilipir.

— Nu-s ai tăi... ai mei, pufni Găliganul, înfigându-și laba greoaie în pieptul lui Bebo. Ai trișat!

— N-n-nu-i adevărat! strigă Bebo, rostogolindu-se pe podea.

Strânse pumnul și izbi înăbușit în creștetul capului Găliganului.

— Ahh, zbieră Găliganul, năpustindu-se înainte și înșfăcându-l pe Bebo, care nici măcar nu se obosi să se ferească, ci își petrecu brațele în jurul adversarului, și se prăbușiră împreună strivind mai mulți orci prinși dedesubt.

Este adevărat că Bebo nu era cel mai isteț dintre orci, deși între cuvintele „isteț” și „ore” nu poate fi absolut nicio legătură, dar când era vorba de bătaie, Bebo nu mai era ultimul.

Urmă un potop de pumni și lovituri cu genunchiul, însoțite de înjurături, și în curând toți

orcii se prinseră în încăierare. Gologanii se împrăștiaseră în toate părțile, uitați de toată lumea, în timp ce orcii se luptau cu îndârjire, poate și pentru că trecuse multă vreme de când nu mai avuseseră parte de o bătaie zdravănă, și nimic nu era mai pe placul orcilor decât o bătaie adevărată.

Cuprinși de furia oarbă care le întunecase mintea, atâta câtă aveau, și preocupați doar de încăierare, nu băgară de seamă întâmplările ciudate care se puneau la cale în apropierea lor.

Tellarko se îndreptară din șale și își băgă nasul în sulul de hârtie, citind pe îndelete și silabisind cu grijă fiecare vorbă. De această dată vraja trebuia să izbutească. Când ajunse la ultimul cuvânt se învârti în cerc de trei ori. Se porni un vârtej de aer amețitor și într-o clipă simți cum pământul îi fugea de sub picioare. Apoi totul se liniști și se trezi în mijlocul unei încăperi.

Magicianul tresări, îngrozit de ceea ce văzu zăcând la picioarele lui. Era Schlein. Se teleportase în iatacul Prealuminatului Stăpân! Prima lui pornire fu să arunce totul și să o ia la fugă, dar în clipa aceea fu izbit de o priveliște de necrezut. Stăpânul lui se afla întins fără cunoștință pe podea... dar arsurile și bășicile de pe trup dispăruseră! Tellarko îngenunche lângă Schlein și cercetă rănila. De-a lungul obrazului de-abia se distingeau câteva cicatricele neînsemnate.

Pleoapele și sprâncenele se refăcuseră complet, ba chiar și părul de pe piept era la locul lui.

Tellarko se repezi spre masă și aduse un ulcior cu apă și un ștergar, apoi începu să tamponeze ușor fața Stăpânului. Schlein se foi și deschise ochii, ațintind privirea lui galbenă și rea asupra vrăciului. Chinul i se schimonosi de furie!

— Asta-i bună, iată-te! Nenorocitul, am să te...

Prealuminatul Stăpân își încleștă mâinile enorme în jurul grumazului slugii sale; Tellarko nu reuși decât să îngaima câteva vorbe.

— Aghhh! Grrr! nu! Așteaptă, Stăpâne! Ahhh! Te-ai vindecat! Uită-te în oglindă!

Schlein îl aruncă pe Tellarko ca pe un sac de cartofi, se ridică în picioare și se îndreptă hotărât spre oglindă. Își trecu mâna prin părul blond și des ca peria.

— Ia te uită! Se pare că m-am cam pripit când ți-am judecat talentele, Tellarko! E chiar mai bine decât mă așteptam! (Schlein își pipăi obrajii pe locul vechilor lui plăgi.) La fel de chipeș cantotdeauna, nu-i așa?

Pipernicitul tăvălit pe jos se ridică cu greutate și încercă să îngaima un răspuns stăpânului său. Nu-i venea nici lui să creadă că Arsura-albinei putea avea un asemenea efect vindecător deși dovada stătea în fața ochilor lui. Scutură din cap și ascunse la spate desaga în care ținea averea.

— Mai pot face ceva pentru Prealuminatul Stăpân?

— Da! răspunse Schlein, fără să-și ia ochii de la imaginea din oglindă. Du-te la bucătărie și spune că poruncesc să fie totul pregătit pentru nunta din această seară!

Tellarko se strecură pe nesimțite din cameră, ușurat că scăpase cu bine și uimit de rezultatele tratamentului său.

— Tare deștept mai ești, împielitătule, mormăi el în barbă, în timp ce cobora scările.

Una câte una ușile temnițelor începură să se prăbușească din balamale, lăsând șuvoaie de șobolani să se scurgă prin deschizături; sute, sau poate mii de șobolani, se revărsau către camera paznicilor. Printre creaturile cu blană se aflau și prizonieri slabi și palizi, care se clătinau amețiți și clipeau din ochi datorită strălucirii neașteptate din încăperea luminată de făclii, neștiind ce să facă, dacă tot erau din nou liberi, și uimiți încă de rolul șobolanilor în toată întâmplarea.

Dar Endril și Purkins nu aveau astfel de îndoieli, înșfăcărară fiecare câte un retevei zdravăn din lemnele de foc aflate la îndemână și se repeziră asupra învălmășelii de orci dolofani, adăugând și loviturile lor celor pe care și le dădeau ei unul altuia. Celorlalți prizonieri nu le trebui prea mult timp pentru a le urma exemplul. Răbufniră ura, suferința și furia adunate ani îndelungați și prizonierii dădură cale liberă simțămintelor.

Orcii fură surprinși și pricepură într-un târziu

că erau atacați tocmai de prizonierii lor, care în loc să se afle în spatele ușilor zăvorâte îi asaltau înarmați cu bețe, scaune și chiar cu propriile lor arme.

Încercară să se apere, dar deja era prea târziu, pentru că prizonierii erau ajutați de ceea ce păreau a fi toți șobolanii din lume; animalele se cățărau cu ușurință pe apărătorile din piele și mușcau fiecare bucățică de carne descoperită, colcăind deasupra orcilor, îngropându-i sub maldăre de blană, cozi șfichiuitoare și dinți ascuțiți. Și dacă Endril nu i-ar fi oprit, nu exista nicio îndoială că șobolanii n-ar mai fi lăsat vreunul în viață. Dar rozătorii fură nemulțumiți.

— De ce nu ne lași să-i terminăm? șuieră Mustață-Tuciurie Știi tu câți dintre noi au murit de mâna lor până acum? Ei îi spuneau tocană de iepure, dar era carnea fraților noștri, nu erau iepuri!

Endril simți că stomacul i se întoarce pe dos, dar își învinge scârba.

— Lasă-i în seama noastră pentru când le va veni vremea, domnule Șobolan, și la urmă veți hotărî soarta lor. S-ar putea să avem nevoie de ei ca monedă de schimb, înainte de a scăpa din locul ăsta nenorocit.

Purtarea orcilor nu făcea deloc lucrurile mai ușoare, pentru că după ce fură legați și înlănțuiți, începură să ocărăscă pe cei care-i capturaseră, copleșindu-i cu înjurături despre părinți, atât pe

oameni cât și pe șobolani, fără să priceapă că era mai potrivit să-și țină gura.

Cățărătorul abia izbutea să-și potolească semenii, mai ales pe cei ai căror prieteni și rude își găsiseră sfârșitul de-a lungul anilor în tigăile orcilor. Aceștia erau hotărâți să se răzbune. Dar în cele din urmă Mustață-Tuciurie și Endril avură ultimul cuvânt. Erau grăunțe destule și mâncare cât să ajungă pentru toți; asta urma să dea de lucru șobolanimii multă vreme, timp în care oamenii nu aveau decât să se răfuiască cu orcii. Înșfăcând legătura cu chei de la cingătoarea Găliganului, Endril se întoarse spre mulțime și strigă:

— Acum urcăm în turn să o eliberăm pe doamna mea!

— Spre turn! răspunseră ceilalți prizonieri, care între timp se înarmaseră cu armele orcilor și cu securi.

Ușa temniței subterane se deschise, lăsând să se reverse un torent de oameni furioși și o mare agitată de șobolani. Trecând prin galerii întortocheate, imobilizară toți gardienii surprinși în post și eliberară din celule alți prizonieri. Ceata din ce în ce mai numeroasă pătrunse la primul etaj al turnului și captură oamenii care păzeau armurăria. Endril găsi cheile și deschise. Puseră stăpânire pe alte arme, iar elful fu deosebit de mulțumit să-și regăsească mânușa magică și sabia agățate de perete. Le recuperează și porni din

nou în sus pe scări, în fruntea ciudatei armate de șobolani și oameni, în căutarea lui Bith.

Larma făcută de prizonierii evadați, împreună cu zgomotul pașilor miilor de șobolani ropotind pe scări, ajunseră la urechile lui Schlein, care se dezmetici din visurile lui de mărire și se apropie de ușă. Aruncă o privire pe coridor chiar în clipa în care mulțimea furioasă de oameni și șobolani își făcea apariția.

— Flăcările iadului și mii de draci! exclamă el trântind în grabă ușa și trăgând zăvorul. Se repezi în cealaltă parte a încăperii spre un panou tainic și dispăru prin perete.

Tellarko tocmai terminase de transmis bucătarului instrucțiunile Stăpânului când din camera alăturată se auzi o zarvă de nedescris. Ușile bucătăriei se dădură de perete și înăuntru se revărsă o mulțime de șobolani, urmați de cea mai înfricoșătoare ceată de bărboși pe care magul o văzuse vreodată. Și toți agitau săbii uriașe deasupra capetelor!

Fără să mai aibă nevoie de vreun alt îndemn, magicianul și bucătarul șef lăsară baltă totul și se strecurară pe o ușă dosnică spre poarta din spatele castelului și apoi în pădure.

Bith își venise în fire dar nu avea încă puterea să se ridice. Zăcea întinsă pe vechile dale de piatră, privind cum soarele cobora spre apus și

întrebându-se cine va ajunge mai întâi la ea. Schlein, Cal... Sau șobolanii.

Deodată de pe scări răzbătură zgomote de luptă, urmate de bubuitul unei hoarde ce părea să se apropie. Orcii de strajă fuseseră capturați și Endril apucă cheia și atacă lacătul. Ușa se deschise izbită de perete și în încăpere năvăliră Endril și Purkins, urmați de sute de șobolani. Bith țipă, convinsă că apariția lui Endril nu era decât o închipuire pusă la cale de Schlein pentru a o chinui. Credea în schimb în realitatea îngrozitoare a șobolanilor care-i răscoleau poalele rochiei, i se cățarau pe brațe și picioare, atingând-o ușor și chițâind ea și cum ar fi vrut să vorbească, în timp ce cozile lor lungi și golașe se frecau de pielea ei.

Fantasma lui Endril, alăturată realității de netăgăduit a sutelor de șobolani era mai mult decât putea Bith suporta; își îngropă fața în mâini și suspină.

— Ce-i asta, Elizebith, nu te bucuri că mă vezi? întrebă iluzia cu chipul lui Endril. Sau în lipsa mea a început să-ți placă tovărășia lui Schlein?

Imaginea lui Endril își bătea joc de ea cu răutate.

— Oh, nu, nu mă mai necăji. E prea crud, smiorcăi Bith. Endril, Endril, dacă-ai fi cu adevărat aici! Nu mai pot suporta. Aș vrea să mor!

Elful ingenunche în fața fetei și îi luă cu gingășia mâna într-a lui.

— Bith dragă prietenă, nu mai plânge. N-am vrut să te necăjesc. Hai, uită te la mine! Sunt aici.

Am venit să te salvăm. Acești șobolani sunt prietenii mei și tu ești liberă. Dar acum hai trebuie să plecăm cât mai repede din locul ăsta!

Bith privi în ochii lui Endril, cu obrajii brăzdați de lacrimile care îi răsăreau în ochi asemenea unor picături de rouă, și înțelese că acela care se afla în genunchi în fața ei era chiar Endril. Fără să-i mai pese de șobolani, care din nefericire continuau să se afle în preajmă, privi îndelung fața elfului și îi mângâie obrazul cu degetele.

— Oh, Endril! Tu ești! strigă ea, înlănțuindu-i brațele în jurul gâtului. Cum ai reușit?

— Este o poveste lungă și complicată, pe care am să ți-o spun altădată, spuse Endril, ridicând în brațe trupul fragil al lui Bith și pornind spre ușă. Nu aș fi izbutit de unul singur. Cel de lângă mine este John Purkins; dar trebuie să le mulțumim acestor șobolani de treabă pentru eliberarea noastră. Lor le datorăm totul.

— Șobolani, se auzi glasul pierdut al lui Bith, uimită să afle că era din nou liberă mulțumită unei cete de șobolani, animale de care îi fusese întotdeauna frică și pe care le disprețuia. Un zâmbet timid i se înfiripă pe buze și descoperi că i se răspunse însutit din partea creaturilor cu cozi lungi, dinți ascuțiți și blană, care fremătau la picioarele lui Endril pe când coborau scările ce duceau spre libertate.

Șobolanii, prizonierii, orcii, împreună cu Endril și Bith, deschiseră ultima ușă și se revărsară în

curtea pietruită, unde se împrăștiară voioși, dar încă zăpăciți, fără să știe ce aveau de făcut mai departe.

Mai multe străji rămaseră încremenite de uimire când îi văzură, dar când prizonierii se îndreptară spre ei strângând hotărâți săbiile în mână, soldații aruncară armele și își luară tălpășița, dispărând din calea mulțimii amenințătoare.

Șobolani și oameni la un loc izbucniră în strigăte de bucurie, pentru că se părea că și ultimul obstacol fusese depășit. Nimic nu-i mai despărțea de libertate. Purkins și un grup de foști prizonieri alergară spre grajduri, de unde se întoarseră cu toți caii, înșeuăți și gata de plecare. Fierarul îi înmână lui Endril frâiele a doi minunați armăsari murgi, apoi făcu o plecăciune în fața elfului și a fetei, devenind dintr-o dată foarte sfios.

— În numele meu și al celorlalți, vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru noi. Nădăjduiesc că vă veți găsi prietenii și că veți duce la bun sfârșit ceea ce ați început. Dacă puteți, treceți și pe la noi din când în când. În capătul asta de lume veți avea întotdeauna prieteni pe care să vă puteți bizui.

Vorbele fierarului fură întărite de ovațiile și urările de bine ale celorlalți prizonieri, ca și de cele ale șobolanilor.

Bith urcă în șa și zâmbi larg. Endril încălecă și el și amândoi își îndemnară caii spre poarta castelului.

Capitolul 22

Greybeard isprăvi povestea despre fântâna fără fund a regelui tocmai când cei trei ajunseră pe o culme ce se înălța în fața castelului lui Murcroft. Se înnoptase, dar luna aflată în creștere lumina valea dinaintea lor. Cal era flămând, iar acum, când vraja piticului se rupse, își simțea picioarele obosite și tânjea după odihnă. Dar nu avu noroc. Jos, pe drumul ce șerpuia prin pădure spre poarta castelului, apăru o ceată de călăreți. Gunnar, care probabil deslușise mai multe cu privirea lui ascuțită, începu să țopăie nerăbdător.

— N-avem timp de pierdut! Țineți-vă de mâneca mea și stați aproape!

Într-o clipă, Cal, Hathor și piticul porniră în viteză nebună, ca atunci când se salvaseră din ghearele Dragonului Negru. Copacii vâjiau pe lângă ei ca niște năluci, în timp ce grupul celor trei gonea prin noapte, îndreptându-se spre castel.

Străjerii de la poartă, care nu fuseseră răpuși de armata de șobolani și de foștii prizonieri, își făcură apariția pe creneluri, înarmați cu arbalete. În același timp de dincolo de ziduri se auzi ropot de copite. Apoi poarta cea mare se deschise și o sută de călăreți înarmați, cu Murcroft în frunte, pătrunseră ca o furtună înăuntru. Agitându-și săbiile, se repeziră asupra gloatei înmărmurite, care până atunci forfotise nepăsătoare prin curtea

castelului.

Sute de sărmani șobolani fură zdrobiți sub copitele cailor și mulți alții se împrăștiară speriați care încotro. Prin aer prinseră a vâjâi săgeți și sulițe, doborând mai mulți prizonieri. Calul lui Bith necheză speriat și fata se trezi trântită la pământ. Purkins izbuti să o ferească din calea câtorva dintre călăreții lui Murcroft, care se și repeziseră spre ei.

Endril își trase sabia din teacă îndemnând un grup de prizonieri să i se alăture, dar aceștia aruncară armele și se ascunseră în umbra zidurilor. Elful lovi fulgerător doi soldați care îl atacaseră, zburându-le săbiile din mână. Călăreții se dădură puțin înapoi de frica paloșului lui și formară un cerc în jurul celor câțiva care îndrăzneau să li se opună. Se lăsă o liniște nefirească, tulburată doar de fornăitul cailor sau de gemetele răniților.

Purkins, Bith și Endril erau înconjurați. Elful puse un braț în jurul fetei și ridică sabia sfidător. Bith scotoci la cingătoare, simțind pentru prima dată că puterile magice îi reveniseră. Din senin porni un vârtej care împrăstie nori de praf în toate direcțiile, făcând călăreții să dea înapoi.

Endril privi în sus și într-o clipă îi împinse pe Purkins și Bith într-o parte, la timp pentru a-i feri din calea labelor dragonului negru, care zguduiră pământul. În vreme ce apariția creaturii enorme speriască pe călăreți și îi îngrozise pe prizonierii din

curte, Schlein, călare într-o șa aurită pe umerii monstrului, izbucni în râs.

— Trebuie să te felicit, Elizebith, rânji Prealuminatul Stăpân. Mi-ai pricinuit mai multe necazuri decât mi-aș fi putut închipui!

Una dintre labele respingătoare ale dragonului se răsuci în sus spre ticălos și Schlein descălecă din șa în gheara binevoitoare a monstrului.

— Noaptea asta ar fi trebuit să fie noaptea nunții noastre! Dar mă tem că lucrul acesta nu se va mai întâmpla!

Dragonul îl coborî pe Schlein pe pământ.

— M-am săturat de toate necazurile pe care mi le faceți, tu și prietenii tăi. Până la miezul nopții rugul va fi gata iar vrăjitoarea va fi arsă! (Izbi cu pumnul în podul palmei și apoi se întoarse spre Murcroft.) Pregătește rugul!

Schlein privi apoi către cei câțiva prizonieri și sobolanii care se ascundeau în umbra din spatele cercului format de călăreți.

— Și ai grijă că niciunul dintre viermii ăștia să nu rămână în viață!

Străjile se apropiară de Bith, Endril și Purkins, în timp ce soldații călare își întoarseră caii pentru a împlini poruncile lui Schlein.

Deodată, în noapte se făcu auzit sunetul unui corn, ca o detunătură asurzitoare care cutremură pământul. Caii se speriară și aruncară călăreții din șa, apoi începură să galopeze sălbatic, semănând panică și confuzie în curtea castelului.

Poarta masivă, prinsă cu lanțuri de fier, se desprinsese din zidurile de piatră care o flancau, zdrobind sârmanii străjeri prinși dedesubt.

Endril și Purkins o luară pe Bith și se repeziră spre scara turnului. Schlein începu să zbiere, blestemând, apoi își croi drum spre Bith, izbind cu pumnul caii care îi stăteau în cale.

— Endril, privește! strigă fata, arătând spre intrarea castelului.

Acolo, în locul în care cu câteva clipe mai înainte încă se mai găsea uriașa poartă, se aflau acum Cal, Hathor și piticul. Tânărul războinic ținea o sabie strălucitoare deasupra capului. Schlein se întoarse într-acolo, îi zări și el și îi porunci dragonului negru:

— Distruge-i *imediat*!

Câțiva soldați se și repeziră în întâmpinarea noilor veniți, dar Caltus era mult prea iute pentru ei și îl doborî pe primul, apoi pe următorul, cu lovituri amețitoare. Hathor își roti larg securea, retezând capetele a trei dintre ei și făcându-i pe ceilalți să dea înapoi îngroziți. Băiatul înaintă apoi provocator spre mijlocul curții, ținând scutul într-o mână și pe Sjonbrand în cealaltă. Sabia împrăștia sclipiri verzi-albăstrui și zbârnâia amenințătoare, ca un roi de albine infuriate.

Dragonul negru se apropia cu încetineală și grijă, după cum îi era obiceiul, ațintindu-și privirea în ochii băiatului. În acest timp Hathor își croia drum în jurul curții, hăcuind și ciopârțind

orice nenorocit de soldat care nu era destul de înțelept să se ferească din cale, iar piticul îl urma liniștit în drumul lui. Pufăind zgomotos, dragonul își umflă pieptul și dădu drumul unui șuvoi fierbinte de flăcări, care se rostogoli în curte, înghițindu-l pe Cal.

Toți cei de față strigară uimiți, iar Bith scoase un tipăt. Când flăcările se potoliră și fumul înecăcios se împrăștie, Cal apăru neatins. Deși coiful, scutul, brățările și cornul din aur se topiseră, iar hainele se dezintegraseră și ele, băiatul rămăsese în picioare cu mâinile încleștate pe mânerul lui Sjonbrand.

Caltus scoase un strigat de luptă sălbatic și se năpusti asupra dușmanului. Înainte măcar ca dragonul să poată face vreo mișcare, împlântă sabia în pieptul bestiei. Monstrul întunecat horcăi de moarte și se prăbuși încet la picioarele băiatului.

Schlein blestemă din nou și începu să-și agite furios brațele. În jurul trupului i se înfiripă o aură portocalie, apoi dispăru într-un nor de fum alburiu. Murcroft, văzând ce întorsătură luaseră lucrurile, se topi în întuneric, în vreme ce prizonierii și șobolanii se repeziră înainte, gata din nou de luptă.

Dar lupta se cam terminase, pentru că o dată ce Schlein și Murcroft dispăruseră, apărătorii castelului se predară neîntârziat. Șobolanii și foștii prizonieri se întoarseră, ocupându-se de morții și

răniții lor.

Curând curtea se goli și rămaseră doar cei patru proscriși: Cal, Hathor, Endril și Bith, din nou împreună. Endril o conduse pe Bith pe scări în jos și se alăturară prietenilor lângă stârvul dragonului răpus. Fata chicoti spre Cal și băiatul, conștient dintr-o dată de goliciunea lui, se înroși ca o sfeclă și înșfăcă blana de urs a lui Hathor, petrecându-și-o în jurul trupului. Piticul răsări de undeva din întuneric și începu să țopăie de bucurie.

— E nemaipomenit, l-ai ucis pe dragonul negru... Schlein și Murcroft au șters-o! Ha, ha! Stăpânului Întunericului n-o să-i prea placă!

Bith își ceru iertare de la prietenii ei pentru că își putuse închipui că au părăsit-o. Cal zâmbi.

— De data asta ne-am descurcat Chiar dacă am pierdut coiful din aur și scutul, o mai avem pe Sjonbrand sabia lui Skryling!

Cu un icnet, smulse arma din pieptul dragonului și o țină în sus, într-o mână. Spre uimirea tuturor sabia începu să se topească, prelingându-se picătură cu picătură, ca și cum ar fi fost apă.

— Nu se poate! țipă Cal.

— Sunt sigur că în spatele poveștii ăsteia e Vili, remarcă aspru Endril.

Fără ca să se aștepte cineva, de obicei atât de liniștitul Hathor îl înșfăcă pe pitic de ceafă, ridicându-l de la pământ:

— Cine este stăpânul tău?

Piticul îngăimă, înecându-se:

— Vili! Dar m-am aflat sub jurământ, nu vă puteam spune... nu până acum.

Hathor îi dădu drumul jos și se plesni cu palma lui uriașă peste frunte.

— Ei bine, trebuie să recunoașteți că vă aflați în siguranță și sănătoși, spuse piticul frecându-și mânuțele, și asta mulțumită lui Vili și lui Sjonbrand. Să știți că într-adevăr eu am meșterit-o. Și pe mine mă doare să o văd distrusă, dar știu că nu se putea altfel!

— Și care este răsplata noastră? întreabă Bith. Am trecut prin tot infernul ăsta numai pentru ca tu să poți distruge nenorocita aia de sabie?

— Bine, atunci am să...

Greybeard scotoci în desaga lui și scoase la iveală un săculeț cu aur. Bith îl înhăță, furioasă.

— Oh, nu! se jelui piticul, întristat. Din desagă apărură rămășițele sticlei de vin fără fund.

— Îmi pare rău, Hathor; s-o fi spart în timpul luptei.

— Oooo, acum chiar că aș fi băut ceva! exclamă trolul.

— Nu ești singurul! intră și Cal în vorbă.

Piticul mai scoase un săculeț cu aur din sân și îl ridică în ochii tuturor.

— Acesta, prieteni, este sfârșitul averii mele, să știți! Iată, luați-l.

Endril apucă punguța și o agăță la cingătoare. Piticul continuă:

— Dacă îmi aduc eu bine aminte de pe vremea

când am explorat locurile astea, Murcroft avea în castelul lui o pivniță bine garnisită cu vinuri. Nu așteaptă decât să o vizităm. Ha! Ce potriveală! Murcroft dă de băut! (Privi în sus spre lună.) Am destul timp pentru o dușcă, apoi trebuie să mă întorc în mare grabă în Northumberland. O problemă cu o anumită corabie împrumutată pe care trebuie să o înapoiez!

Endril și Bith nu spuseră nimic și cei cinci se îndreptară fără grabă spre castel, unde li se alăturară Purkins, șobolanii și toți cei care îi ajutaseră să-l învingă pe Schlein și pe aliații lui. Petrecerea care urmă a intrat în legendă.